Fantastic Club

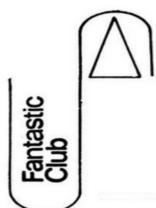
SORIN ȘTEFĂNESCU

ZEE

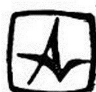
SORIN ȘTEFĂNESCU

ZEE

COLECȚIA FANTASTIC CLUB

ILUSTRAȚIA COPERTEI
POMPILIU DUMITRESCU

EDITURA ALBATROS

BUCUREȘTI 1982

1

Tatălui meu
şi
mamei mele

Întâi a fost o pată... O simplă pată cu luciri slabe şi contururi nelămurite în colţul ecranului. S-au apropiat cu precauţie.

— Straniu obiect, murmură secundul.

Se apleacă uşor înainte, cu teamă parcă să nu alunge forma de pe ecran şi, cu mâna dreaptă, răsuceşte încet un buton. Un dreptunghi se luminează mat. Curbe, însoţite de cifre ale căror valori se modifică rapid, încep să apară cu licăriri slabe. Degetele subţiri şi albe se mişcă cu agilitate pe claviatura pupitrului.

— Structură organică!... Oho, şi încă ce complexă! exclamă continuând să manevreze tot mai uimit aparatura.

— Clarifică imaginea, cere cu glas scăzut Panda. Apoi cu aceeaşi voce domoală, potrivindu-şi pastila microfonului în dreptul obrazului tuciuriu:

— Atenţiune, atenţiune... Alarmă de gradul trei, repet... alarmă de gradul trei! Cuplaţi sistemele de siguranţă şi supravieţuire!

Poate că era prematur dar, în lunga sa carieră de pilot, a învăţat că în spaţiu poţi avea oricând parte de surprize, astfel încât nicio precauţie nu este de prisos.

— Ce formă ciudată! Priviţi, are o... excrescenţă într-o parte, continuă să comenteze cu o mimică stupefiată Aix.

Zece perechi de ochi se îndreaptă spre ecranul central.

— Lăsaţi imaginea şi supravegheaţi aparatura... Ce indică analizatoarele?

Glasul calm, ferm al comandantului rupe tăcerea ce se aşternuse câteva clipe în Sala de comandă şi control. Atenţia

tuturor se îndreaptă către indicatoarele ce clipesc în culori multicolore pe pupitrul de comandă.

„STRUCTURĂ ORGANICA… GRAD DE COMPLEXITATE CINCI”, se face auzită vocea plăcută a Ordinatorului. Timbrul cald, pronunţia clară, corectă, dar în mod special tonalitatea feminină declanşează în mintea lui Aix un amalgam de idei ce n-au nicio legătură cu informaţia furnizată.

„DIMENSIUNI – MAXIM: O MIE DOUA SUTE ZECE VIRGULĂ CINCI ŞASE TREI KILOMETRI… MINIM: ŞASE SUTE ŞAIZECI ŞI DOI VIRGULĂ OPT PATRU KILOMETRI. ACESTEA SUNT VALORI ALE DIAMETRELOR CE”…

Aşa păţeşte mereu. Este secund pe nava asta de aproape o mie trei sute de zile şi tot nu a reuşit să se obişnuiască cu ideea că numai treizeci de zile din două sute, şi asta dacă ai norocul ca misiunea să se deruleze normal, poate să-şi ofere plăcerea de a admira nişte plete blonde şi picioare lungi de fată.

„… VIBRAŢII A CĂROR EVOLUŢIE ESTE PREZENTĂ PE ECRANUL NUMĂRUL CINCI…”

Categoric, nu poate decât să-i invidieze pe cei de pe Nava Bază…

O schimbare, nesemnificativă pentru început, dar suficientă să-i atragă atenţia, survenită în indicaţiile aparatelor, îl readuce cu toate simţurile în semiobscuritatea Sălii de comandă.

*

O pulsaţie străină îi gâdilă nervii. Freamătă uşor, plăcut mângâiată de nevăzuta atingere. Unduirea lină a somnului o poartă în lumea realităţilor lui, deschizând din când în când o mică fereastră către minuscula parte a conştientului rămasă de veghe. Visează… Imagini, gesturi, care cândva, demult, o făceau fericită, se perindă, când mai leneş, când mai rapid prin faţa ochilor larg deschişi spre trecut ai fiinţei adormite. Fluviile de saad îi scăldau şi-i mângâiau trupul. Prietenele… Se fugăreau… Spaţiul… Era al lor.

Se scutură, vrând parcă să lase să pătrundă până în cel mai ascuns ungher al fiinţei plăcerea amintirilor. Torentul imaginilor şi al senzaţiilor o invadează tot mai mult. Totuşi, undeva, în străfunduri, fărâma de raţiune rămasă trează, îi

şopteşte monoton, parcă cu îndârjire, că totul nu este decât un vis, o simplă şi ridicolă nălucire. Refuză însă să se trezească. Nu-şi poate răpi voluptatea amintirii acelor clipe, a acelor valuri line, la început călduţe, apoi tot mai fierbinţi, care le invadau corpul. Au renunţat la joacă şi, rând pe rând, s-au lăsat în voia plăcerii care le amorţea, le anihila orice reacţie. Retrăieşte de parcă ar fi reale acele clipe de supremă fericire.

Un fior îi străbate trupul.

Ceva, ceva mai presus de conştiinţa ei o cheamă, încearcă să o smulgă din adâncul nefiinţei.

Vibraţia din capetele terminaţiilor nervoase se transformă într-o dulce senzaţie de căldură. RAŢIUNEA începe să se zbată încercând să aducă în prezent fiinţa prinsă în capcana somnului amintirilor.

Oftează uşor. Se întinde. Căldura urcă tot mai mult în trupul relaxat şi moleşit de somn. Brusc, atinsă parcă o limită, ceva se crispează şi se rupe apoi în ea.

NU!…

Nu este posibil!… Senzaţia… Este aceeaşi… Aceeaşi care i-a ucis prietenele şi ar fi putut s-o ucidă şi pe ea…

Se smulge cu disperare din legănarea somnului şi începe să cerceteze cu spaimă spaţiul. Se strânge ghem şi, rotindu-se uşor, sondează tot mai speriată neantul. Imagini terifiante i se perindă cu repeziciune prin minte. Îşi aminteşte cum, după lungile clipe de uitare de sine, când îşi pierduse aproape orice control, căldura se transformase repede într-o fierbinţeală insuportabilă. Începuseră să-şi revină treptat. Prea târziu însă. O văpaie, o lamă de un alb orbitor despicase fluviul de saad. Rămăseseră numai ea şi Habe. Singure, buimăcite. În câteva clipe totul se liniştise dar a trecut mult timp până când, încă dezorientate, îşi dăduseră seama, mai bine zis începuseră să realizeze, că sunt izolate într-un minuscul perimetru în care prezenţa saadului rarefiat cu greu le mai asigura existenţa. Scrutau neantul consumându-şi energia în vane chemări. Cu fiecare clipă scursă, speranţele erau spulberate una după alta. Spaţiul, presărat de trupurile inerte, arse sau sfârtecate, ale celor cu care împărţiseră cu puţin timp înainte bucuria existenţei, le oferea un tablou a cărui grozăvie nu le părăsea

nici în rarele şi fragmentatele clipe de odihnă. Habe nu rezistase fricii. Sau poate fusese de fapt curajoasă? Nu va şti niciodată. O văzuse doar cum se încordează şi, ca un fulger violet, se aruncase înainte. N-avusese vreme să facă cel mai mic gest pentru a o opri. Străbătuse spaţiul ca o săgeată, apoi, în clipa când trecuse DINCOLO, se dilatase brusc, explodând în milioane de particule infime.

Planeta galbenă ce se roteşte în jurul micului soare albastru trecuse de multe, de foarte multe ori pe lângă ea, până când ultima fărâmă din Habe dispăruse. Se zbătuse disperată încă nenumărate cicluri cercetându-şi capcana, fără a afla cea mai slabă speranţă de scăpare. Într-un târziu, deprimată, se liniştise şi, lăsându-se în voia destinului, renunţase la orice luptă.

Dar iată, este iar ameninţată. Simte cum căldura creşte. Se roteşte tot mai speriată încercând să localizeze direcţia din care vine pericolul…

A găsit!

*

— Ei drăcia naibii! Chestia asta o ia din loc, exclamă Aix. Distanţa dintre noi se măreşte rapid…

— Trec pe automat, anunţă comandantul apăsând febril claviatura de pe pupitru. În clipa următoare, pe micile ecrane de atenţionare ce se găseau în fiecare cabină a navei, apăru următorul anunţ scris cu litere de o şchioapă ce pâlpâiau intermitent:

ATENŢIE

REGIM ZBOR

ŢINTA SUB URMĂRIRE

— Îşi schimbă direcţia, mormăie secundul.

*

Simte… simte cum se apropie iar. De ce, de ce şi ea?! Marginea! DINCOLO! Acolo este moartea, moartea sigură… E neantul! În spate, acel CEVA ce o urmăreşte şi o înspăimântă. Îi este frică… tot mai frică. Totuşi… o fărâmă de speranţă se zbate încă undeva, înlăuntrul ei. Poate mai există o şansă să

scape. De-ar putea şti ce este acel CEVA…

Se agită înnebunită. Martori muţi ai chinurilor ei, aştrii clipesc reci şi parcă indiferenţi. Căldura creşte, creşte, alimentând cu energia ei teroarea ce-i sfârtecă nervii.

Brusc decide; îşi adună întreaga forţă şi, cu o hotărâre dictată de disperare, se repede spre mijlocul zonei cu saad.

Se opreşte… Se răsuceşte, încercând să întâmpine nevăzutul duşman.

*

O mână invizibilă îi striveşte în fotolii. Le strânge cu putere gâturile împiedicându-i să respire. Surprinşi de evoluţia neaşteptată a navei, oamenii sunt incapabili să reacţioneze. Ochii, injectaţi, privesc doar cu uimire ecranul ce afişează curba de zbor şi pe care linia roşie ce taie constelaţiile a prins a face o buclă tot mai accentuată. Senzaţia neplăcută de apăsare începe să dispară treptat lăsând locul unui gust amar în cerul gurii.

— Ce frâne! Ne înfigeam în ea ca un obuz! rânjeşte secundul încercând o glumă. Cu dosul mâinii stângi şterge uşor broboanele de sudoare ce-i acoperă fruntea. Apoi, se apleacă şi, cu cealaltă mână, încearcă să clarifice imaginea.

„NE ÎNSCRIEM PE ORBITĂ ELIPTICĂ”, se face auzit suavul glas al ordinatorului.

Panda ar vrea să aprecieze cât mai corect situaţia dar prima idee ce-i vine în minte i se pare de-a dreptul fantezistă. Raţiunea îl îndeamnă s-o respingă, dar comportarea „obiectului”, a cărui formă apare încă nedesluşit pe ecran, mai ales datorită „anormalului” ei, nu poate fi decât o manifestare a gândirii; şi încă a gândirii inteligente!

S-au scurs puţine minute de când a fost realizat contactul, concluzia însă nu poate fi decât una: în faţa lor se află un „ceva” care judecă; un lucru amorf nu poate „fugi”, nu-şi poate schimba evoluţia atât de brusc şi neprevăzut. Nu este neapărat necesară pentru această manifestare o inteligenţă deosebită dar, chiar şi primitivă, este totuşi inteligenţă. „Structura organică complexă”; dar aparatele pot da compoziţia cu precizie numai până la o adâncime de circa trei sute de kilometri…

— Ce crezi că poate fi? întreabă Aix cu glas scăzut,

întorcând spre el un obraz ce pare palid în luminile de control ale aparaturii.

Comandantul apleacă fruntea şi-şi priveşte degetele încrucişate pe centură. Nu răspunde. De ce ar face-o? Şi secundul poate cerceta aceleaşi date ca şi el.

Prin tăieturile asemeni unor ambrazuri lăsate de pleoapele aproape închise, privirea i se opreşte pe cadranul verzui al ceasului. Şapte minute, atâtea au trecut.

Se apleacă peste pupitru şi apasă un buton:

„NU ARE ATMOSFERĂ… POSEDĂ CÂMP BIOENERGETIC”, se face auzită vocea maşinii, sugerând parcă răspunsul la întrebările, rostite sau nu, ale celor din jur.

„… DATELE PE CARE LE DEŢIN SUNT INSUFICIENTE PENTRU A FORMULA O IPOTEZĂ ÎN LEGĂTURĂ CU PROVENIENŢA ŞI CALITATEA OBIECTULUI CERCETAT. CODUL SUB CARE A FOST INTRODUS ÎN MEMORIE ESTE: NK 0043 C…”, continuă ordinatorul.

Un gest şi vocea se topeşte în măruntaiele maşinii. Apoi, cu acelaşi tic de aranjare a pastilei microfonului, Panda spune:

— Secţia Lamda… Secţia Lamda…

— Lamda răspunde… Operator de serviciu, unu-opt, se aude un glas în difuzorul de bord.

— Pregătiţi o sondă tip Explorator Galben zero unu patru… Anunţaţi când aţi terminat.

— Pregătim Explorator Galben zero unu patru.

Panda se lăsă pe spate şi priveşte cercetător printre gene forma întunecată de pe ecran. Se întreabă dacă procedează corect trimiţând un automat. Poate că este prudent să aştepte. De fapt, ce ar trebui să aştepte? Să treacă timpul? Şi aşa este în întârziere față de graficul de întâlnire…

— Nu poate fi o planetă, îi rupe firul gândurilor Aix.

Astru sau nu, forţa care îl animă nu este oarbă. Aici este gândire, decizie…

— Cred că… începe să monologheze secundul.

— Lasă, să aşteptăm datele sondei, îl stopează Panda.

— Secţia Lamda… Suntem gata pentru lansare…

— Atenţiune, declanşat programul LANS trei…

„DISTANŢA PÂNA LA ŢINTĂ… CINCIZECI DE MII”.

Privind în treacăt indicatoarele, Aix îşi scarpină cu

arătătorul mustaţa, în timp ce cu vârful piciorului drept împinge într-o margine a pupitrului. Sub impuls, scaunul se roteşte uşor de la stânga la dreapta şi înapoi, legănându-l plăcut. Bate mărunt darabana pe suprafaţa mată a bordului. Asta nu este viaţă. E o înfiorătoare monotonie. Nu faci decât să aştepţi şi iarăşi să aştepţi. Măcar de-ai şti ce. Dar nu, nu ţi se oferă această măruntă satisfacţie. La plecare, ţi se pune în braţe harta cu ruta aproximativă şi ţi se spune cam aşa: „vedeţi, cercetaţi şi voi ce vă apare în drum, dar aveţi grijă să apăreţi la timp la întâlnire şi mai ales să nu ne faceţi necazuri”. Cam asta este tot. De stabilit nu se stabilesc decât momentul şi locul rendez-vous-ului cu Baza. În rest, nu le rămâne decât să spere că le va pica ceva nou, necunoscut, în colimator şi pot apoi să se considere nişte oameni norocoşi. Ca acum, de exemplu. Poate că este o aiureală ceea ce-i trece prin minte, dar înclină tot mai mult să creadă, ba este aproape convins, că acel CEVA care se află în faţa lor nu este o planetă ci, oricât ar părea de fantastic, o fiinţă, o Creatură monstruoasă prin dimensiuni, în raport cu tot ceea ce omul a cunoscut până acum. În plus, îi este imposibil să-şi imagineze cum a fost posibil să apară aşa ceva! Au găsit-o în spaţiul liber şi, după cum se manifestă, dă impresia că nu o afectează cu nimic lipsa unui mediu propice vieţii, aşa cum îşi imaginează savanţii că ar trebui să arate. Se mişcă atât de lejer, încât este imposibil să nu te ducă mintea că „naşterea” acestei fiinţe nu s-a putut produce decât în spaţiu. Dacă acest eveniment s-ar fi petrecut pe o planetă, dimensiunile ei ar fi fost enorme şi deci uşor de detectat. Dar, pe distanţe imense de jur-împrejur, nu se găseşte decât un astru anemic în jurul căruia gravitează o planetă de mărime asemănătoare Pământului. Mai rămâne un singur lucru care, cel puţin teoretic, poate furniza o informaţie cu privire la natura acestei fiinţe: prezenţa moleculelor de amoniac exact în zona pe care Creatura nu a părăsit-o nicio clipă. Oricum, amoniac nu se mai găseşte decât la distanţe de ani-lumină de acest punct…

„ŢINTA LA PATRUZECI DE MII…”

Panda lasă braţele moi pe marginea fotoliului. Îl simte pe secund tresărind la auzul anunţului făcut de ordinator cu vocea-i catifelată. De câteva secunde bune a căzut într-o

muţenie care nu îi este de loc caracteristică. Prezenţa acestei Forme în imediata lor vecinătate probabil că i-a acaparat şi lui complet gândurile. Din mimica feţei uşor mirate, dar pe care pluteşte aerul unui început de certitudine, intuieşte că a mers pe acelaşi drum al raţionamentului ca şi el. Au în faţă o… Fiinţă. Şi încă una care ori se hrăneşte cu amoniac, ori are nevoie de el ca omul de oxigen. Dacă această idee va fi confirmată de informaţiile sondei, va putea spune atunci că expediţia are o şansă cum nu ştie să fi avut o altă navă de cercetare. Ar mai rămâne două enigme care vor trebui dezlegate: de ce numai în această zonă restrânsă se află concentrat norul de amoniac şi de ce există numai un singur exemplar din acest NK 0043 C? De fapt ar mai fi ceva: cu ce sau, mai bine zis, cum reuşeşte să supravieţuiască, să-şi întreţină existenţa şi să se deplaseze?…

„DISTANŢA PÂNĂ LA ŢINTĂ… TREIZECI DE MII…"

Probabil un cataclism de proporţii cosmice sau, în orice caz, un eveniment de o deosebită violenţă a purtat norul sau l-a smuls dintr-o zonă bogată în amoniac şi, odată cu el, această Creatură care se arată deosebit de speriată de prezenţa navei. Se întreabă ce anume ar putea provoca teama care o face să se zbată atât. Dimensiunile navei sunt total nesemnificative în comparaţie cu cele ale fiinţei care a rămas de câteva minute imobilă în spaţiu, parcă la pândă. Deci ar putea fi exclusă ipoteza că o sperie imaginea propriu-zisă a rachetei…

„DISTANŢA PÂNA LA ŢINTĂ… ZECE MII…"

Ar mai rămâne câmpul energetic ce înconjoară nava pe un spaţiu imens. Curios este şi faptul, dacă ideea îi va fi confirmată, că reacţia este de frică… De ce nu de indiferenţă sau furie?!…

„CINCI MII…"

*

Căldura nu mai creşte. Este suportabilă. Acum, tensiunea care îi bloca raţiunea slăbind, poate scruta mai lucidă spaţiul. Ultrasensibili, senzorii care îi acoperă trupul pe întreaga suprafaţă primesc avizi fluxuri de radiaţii. Le selectează, le analizează inconştient…

Grăuntele acela!… GRĂUNTELE!…

E L… Numai el poate fi… Primejdia… De acolo vine!…

Ce mic este… Ce neputincios pare…

Imaginea prietenilor sfârtecaţi îi reapare în minte avertizând-o rapid dar corect că se poate înşela asupra forţei pe care acesta o conţine.

Firul acela de materie… CUM poate emitE atâta energie?!… Totuși… EL este sursa!… Acum este sigură!…

În clipa următoare teama care îi stăpânea fiinţa se preschimbă în ură. Urcă încet dar sigur din adâncul ei, întunecându-i raţiunea.

Să distrugă… DISTRUGĂ…

Simte că a venit momentul să-şi răzbune prietenii, să plătească pentru clipele de fericire furate. Ciclurile de deznădejde care au trecut privind resturile celor asemeni ei îi fulgeră un moment memoria. Trebuie să răzbune inerţia şi apatia care i-au chinuit mintea şi trupul…

O arsură.

Un şoc pe membrana acoperită cu miliarde de receptori sensibili. Brusc, ura materializată în furie sfarmă fragilul echilibru al răbdării.

*

O izbucnire violetă a invadat brusc ecranul. În aceeaşi clipă, zguduituri zgâlţâie nava şi sistemul de alarmă, urlând şi clipind din toate semnalizatoarele, porneşte motoarele în regim forţat. Lucindu-şi ochiul portocaliu, sistemul de protecţie prin câmp G începe să înghită avid resursele energetice ale navei. Dinspre masa inertă cu câteva clipe înainte, tentacule violacee se aruncă nesăţioase în spaţiu. Săgetând neantul, încearcă să apuce într-o încleştare ucigaşă mica sămânţă a inteligenţei pământene. Şerpi sângerii aleargă să se încolăcească în jurul tentaculelor, dând viaţă haosului şi cerând moartea oamenilor.

— Ce dracu'! exclamă secundul. Cu ochii aproape ieşiţi din orbite priveşte ecranul. Nava vibrează şi saltă bezmetic când frânată, când accelerată de motoarele care încearcă s-o scoată din zona periculoasă.

— Avem pierderi masive de energie!… Câmpul de protecţie a scăpat de sub control!…

— Decuplează! ordonă Panda.

Acele indicatoarelor, agitându-se frenetic, au un ultim spasm, căzând apoi, vlăguite parcă, în punctul de zero. O sirenă începe să urle din nou semnalizând astfel că nava a venit în contact cu un corp străin. Vibraţii tot mai accentuate străbat carcasa.

— Ne trage!

Încet, dar parcă implacabil, monstrul începe să-şi apropie prada. În centrul monitorului, în locul izbucnirilor violete, acum simple unduiri, se cască tot mai mult o prăpastie neagră. Un punct alb… Creşte… Devine roşiatic, transformându-se într-o spirală rotitoare ce acoperă tot mai mult ecranul. Se învârte, se roteşte, lumina ei pulsând şi înfigându-se în creierele oamenilor. Ochii tuturor celor din Sala de comandă se fixează pe imagine. Mandibulele cad, cad tot mai moi, lăsând gurile larg deschise. Obrajii se scofâlcesc, iar ochii holbaţi, injectaţi datorită imobilităţii, sunt din ce în ce mai mult acaparaţi de halucinanta viziune ce animă ecranul.

Panda încearcă să mişte capul.

Măcar un milimetru… atât… să mute privirea… un milimetru… Prin ceafa înţepenită îi trec junghiuri de nesuportat. Ochii, deveniţi de un sângeriu animalic, încep să-i lăcrimeze. Degetele se crispează cu disperare pe marginea fotoliului. Ar fi o moarte stupidă. Să ai salvarea la câţiva centimetri şi să fii incapabil de cel mai mic gest. Vederea se împăienjeneşte.

Un milimetru măcar, strigă cu toată fiinţa.

Comandă muşchilor, adunând ultimile rămăşiţe de energie pe care le mai are.

O zguduitură a navei şi, cu un efort supraomenesc, fracţiunea de spaţiu este câştigată. Ameţit, cu obrajii uzi de lacrimile ochilor chinuiţi, se apleacă şi, apăsând un buton întrerupe imaginea.

— Încărcătură AMAT, articulează cu greu, în microfon. Lansatoare… cinci… şase… şapte… Lansat.

Becuri roşii clipesc spasmotic. Trei curbe verzi apar pe un cadran. Revenindu-şi din amorţeală, oamenii se precipită asupra aparaturii, rămasă pentru câteva momente fără supraveghere.

— Evitaţi să priviţi ecranul, spune comandantul frecându-şi

uşor ochii. Riscaţi o nouă transă hipnotică, ceea ce nu este de loc plăcut şi nici de recomandat pentru situaţia în care ne găsim.

Apasă pe butonul aparatului de recepţie şi redare în vizibil. A alungat teama. Ştie că acum poate rezistă imaginii halucinante. Treptat, calmul îi revine, iar gândurile, rapide, profesionale, se canalizează efortului de a salva oamenii şi nava. Priveşte ecranul fără ca rotirea de foc să-i mai anihileze voinţa. Trei scântei albe, mici diamante strălucitoare ce se disting cu claritate, punctează tabloul. Simte cum nava se opune tot mai greu forţei ce o antrenează către nefiinţă.

Grăunţele de antimaterie se zbat în inima rachetelor lansate de navă, prizoniere ale câmpului de forţă ce le struneşte energia.

O ultimă pulsaţie…

Trei flori albe se contopesc într-o orbitoare strălucire invadând ecranul.

Vibraţii haotice străbat nava…

Scăpată din încleştare, sfera argintie se avântă brusc în spaţiu asemeni unei bule de aer ce iese din adâncuri.

Striviţi în fotolii de fantastica acceleraţie, oamenii încearcă să întindă braţele de plumb către aparatele salvatoare. Frânând zborul nebun al navei, sistemele anti-G intră automat în funcţiune…

Braţele cad moi, iar trupurile tremură, stoarse şi de ultima picătură de energie. Scăpate de enorma solicitare, piepturile se mişcă acum liniştit în ritmul respiraţiei. Devenit parcă dintr-o dată reconfortant, zumzăitul ca de stup al aparaturii umple cu monotonia sa încăperea.

Masându-şi cu grijă ceafa, Aix întoarce spre comandant o faţă schimonosită de un zâmbet ce se vrea vesel:

— Gata… distracţia. Acum urmează să facem bilanţul.

Într-o oarecare măsură, trebuia să recunoască cu sinceritate că-i convenea de minune situaţia creată. Din prima clipă de linişte se şi gândise la posibilitatea întoarcerii la Bază. Dacă stricăciunile erau suficient de importante, atunci neîndoios că va avea parte de un concediu nesperat nici în cele mai optimiste planuri ale sale. Jubilează gândindu-se că primul lucru pe care îl va face va fi o vizită surpriză la

„Zodiac” unde se vor afla, mai mult ca sigur, o mulţime de prieteni şi, mai ales, prietene. Câteva clipe se mustră cu indulgenţă pentru gândurile nu tocmai grijulii pe care le avea pentru expediţie, dar îşi revine repede din „slăbiciune” spunându-şi că în ceea ce-l priveşte a făcut tot ce se putea face, iar dacă s-au petrecut anumite lucruri… neplăcute, nimeni nu poartă vreo vină.

Cu bărbia în piept, fixând pe sub arcadele ochilor muchia lucitoare a panoului din faţa sa, cu mişcări parcă de automat, comandantul desface chinga principală de siguranţă.

— Aix, convoacă, te rog, Consiliul peste o oră, spune continuând să privească în gol. Fă cu ajutorul ordinatorului şi un raport cu privire la starea navei şi a rezervelor de energie.

Sprijinindu-se apoi de marginea fotoliului, se ridică anevoie şi porneşte spre uşă. Silueta-i subţire rămâne câteva clipe în faţa ieşirii, de parcă ar dori să mai adauge ceva. Ezită. Se răzgândeşte şi porneşte hotărât pe culoar, însoţit de privirile curioase a celor din Sala de comandă.

*

— Datorită consumului excesiv de energie cât şi a avariilor produse, este absolut necesară întreruperea temporară a expediţiei. Există două soluţii: fie să încercăm a ne descurca singuri, completând rezervele din ceea ce ne poate oferi vreun astru aflat în apropierea zonei în care ne găsim, deci uşor de atins, fie renunţăm la programul de explorare şi ne îndreptăm către nava Bază…

Vorbitorul se opreşte pentru câteva clipe. Îşi potriveşte ochelarii pe coama subţire şi încovoiată a nasului. Apoi, arătătorul mâinii drepte coboară pe obraz, pe bărbie. Rîcâită încetişor, barba nerasă de câteva zile scoate un sunet de hârtie abrazivă.

Toate privirile sunt aţintite spre ecranul care acoperă aproape un întreg perete. Diagrame, cifre, simboluri, clipesc, dispar şi apar cu repeziciune, rămân imobile strălucind verzui, ca apoi, animate parcă de o voinţă proprie, să se agite iar, într-o continuă transformare.

Omul tuşeşte de câteva ori încercând să-şi dreagă vocea. Apoi continuă:

— Din fericire, avem posibilitatea să încercăm continuarea

programului, deci să nu apelăm la ajutorul Bazei… Iată şi de ce: după cum ştiţi, ne aflăm în imediata vecinătate a unui sistem format dintr-un astru şi o planetă. Nu am cunoştinţă câţi dintre dumneavoastră au avut timp să citească nota informativă care v-a fost pusă la dispoziţie nu cu multe minute în urmă. Drept urmare, pentru a nu se crea confuzii şi a se evita astfel discuţiile inutile, voi face un rezumat al ei, astfel încât să fie facilitată luarea unei decizii… Planeta are o culoare dominant galbenă, iar ca mărime este comparabilă cu Pământul. În urma analizelor efectuate de la distanţa la care ne aflăm şi cu mijloacele de care dispunem, s-a constatat că în subsol, la mică adâncime, se găsesc zăcăminte bogate în elemente supergrele, absolut necesare sintezei combustibilului navei.

Cu coatele rezemate de marginea mesei, Panda vorbeşte fără să-i privească pe cei prezenţi. Îl apasă un neplăcut sentiment de culpabilitate care-l face răspunzător pentru pericolul prin care a trecut expediţia. Nu, n-a fost o greşeală că a ordonat cercetarea Creaturii, ci că nu a fost suficient de prevăzător. Exact ceea ce îşi repetă de zeci şi sute de ori că trebuie să facă.

Degetele, ţinute împreunate, se frământă, trădându-i nervozitatea. Aix, privindu-l cu coada ochiului, îşi spune că degeaba se zbuciumă „bătrânul”. Dacă crede cumva că mai exista o altă soluţie în afara celei de a distruge Caracatiţa, atunci se înşală. A vrut s-o cerceteze. Dacă n-a stat potolită, nu comandantul este de vină. Din contră, el s-a purtat admirabil şi în plus a fost şi deosebit de prudent. Lucrul acesta îl va susţine cu toată tăria şi în faţa Comisiei de Anchetă atunci când vor reveni la Bază. Şi va mai spune că, cu o bestie ca cea peste care au dat şi care de la început s-a arătat a fi niţel isterică, trebuie să fii de-a dreptul nebun ca să te porţi cu mănuşi, atunci când vrea să te înhaţe. Zâmbeşte pe sub mustaţă şi se foieşte uşor în scaun, cu scopul nemărturisit de a-şi trezi şeful din visarea în care căzuse de câteva clipe.

Răspunzând parcă îndemnului, Panda ridică privirea:

— Decizia pe care vă cer să o luaţi este de a hotărî coborârea sau nu pe această planetă… Avertizez că există

posibilitatea ca în zonă să se mai afle şi alte exemplare de fiinţe asemănătoare celei întâlnite mai înainte şi a cărei distrugere biologii mi-o vor imputa mereu. Dacă îmi permiteţi să fac o glumă, aş putea spune că există totuşi un câştig: am aflat astfel că asemenea Creaturi pot fi distruse. Aştept să vă exprimaţi opiniile şi să hotărâm împreună ce drum vom urma de acum încolo.

Câteva clipe de tăcere, apoi un glas uşor sâsâit şi tremurător se face auzit în liniştea sălii:

— Aş avea de făcut şi eu câteva observaţii.

Nasul curbat, prelingându-se parcă peste buzele subţiri, se acoperă de pete roşiatice. De o parte şi de alta a acestui apendice, doi ochi mici şi mijiţi, încât este aproape imposibil să-ţi dai seama dacă sunt sau nu deschişi. Ştie că nu prea este agreat dar acest lucru parcă îl stimulează de fiecare dată să fie cât mai acru cu putinţă.

— După cum ştim cu toţii, continuă vorbind aproape fără să desfacă buzele, facem parte dintr-o expediţie a cărei activitate este condusă de către Consiliul Suprem al navei Bază Lagrange trei... Deci noi, cei de faţă, răspundem, suntem direct răspunzători în faţa acestuia pentru orice decizie importantă pe care o luăm.

Ridică fruntea împungând văzduhul cu bărbia. Îşi spune că orice început este greu, dar, până la urmă, îi va pune el cu botul pe labe pe toţi aceştia... nici nu ştie cum să-i califice.

— Dacă cei în drept ar fi informat la timp acest organ de conducere despre prezenţa în zona noastră a unui corp a cărui manifestare era cel puţin ciudată, cu siguranţă că nu ne-am fi trezit în această situaţie. În plus, am convingerea că fiinţa pe care am distrus-o acum câteva ore pentru a ne salva, ar trăi încă şi ar fi putut fi astfel cercetată cu mijloace adecvate de care dispune Baza.

Observând că secundul deschide gura să spună ceva, se precipită:

— Un moment, vă rog, încă nu am terminat... Deci, cum spuneam, multe neplăceri puteau fi evitate... Aș putea pune următoarea întrebare, penibilă pentru comandantul nostru: de ce nu a informat conducerea grupului expediţionar înainte de a porni acţiunea de „vânare” a obiectului codificat NK 0043 C?

… dar nu o fac… Mă voi mărgini doar la a-mi manifesta dorinţa ca, măcar acum, să fie anunţat Centrul asupra problemelor ivite şi să fie cerute, sper că nu rănesc orgoliul nimănui, indicaţii asupra a ceea ce avem de făcut în continuare.

Glasul i se curmă brusc. Nu mai are intenţia să continue. Fie că va fi sau nu anunţată nava-comandant, el personal şi-a făcut datoria şi va avea grijă să noteze în carnetul de însemnări toate abuzurile săvârşite de conducerea navei. Speră că, la înapoiere, aportul lui la lămurirea problemelor create de acest Consiliu incompetent va fi bine apreciat şi… răsplătit.

Îşi freacă uşor palmele pe sub masă. Gest reflex de satisfacţie anticipată, dar pe care este conştient că trebuie să-l facă fără martori.

Aix simte că este gata să explodeze. Nu poate înţelege cum a ajuns neisprăvitul ăsta printre membrii expediţiei. Mâna fermă a comandantului îi apasă dosul palmei pe masă, frânându-i gestul de nervozitate.

— Cred că obiecţia ridicată de stimatul nostru coleg este justă… Voi anunţa conducerea expediţiei… Prima mea datorie însă, înainte de a face acest lucru, este de a cunoaşte opinia dumneavoastră, a Consiliului acestei nave, spune Panda împungând cu arătătorul luciul mesei.

2

Fragment din Jurnalul de bord al navei CALIPSO data: 3136

„(…) AVÂND CA DOMINANTĂ CULOAREA GALBENĂ CU O NUANŢA MARONIE, DIN LOC ÎN LOC, SE POT OBSERVA ZONE DE UN ALBASTRU-VERZUI DAR, CA O MENŢIUNE, SUPRAFAŢA LOR ESTE EXTREM DE REDUSĂ (…) ÎN EMISFERA SUDICĂ, ELE SE GĂSESC ÎN NUMĂR FOARTE MIC, ÎN TIMP CE ÎN CEA NORDICĂ, APROAPE DE POLUL PLANETEI, SE AFLĂ CEA MAI ÎNTINSĂ ARIE CARE PREZINTĂ ACEST COLORIT. ANALIZELE EFECTUATE CU AJUTORUL APARATURII DE BORD INDICĂ SILICIUL, ELEMENT DOMINANT AL SOLULUI. ATMOSFERA CONŢINE ÎN PROPORŢIE DE NOUĂZECI ŞI TREI VIRGULĂ ŞAPTE LA SUTĂ ARGON. DIN (…) ÎN EMISFERA SUDICĂ, ZONE CARE PREZINTĂ FORME DE RELIEF CONCENTRICE. SUNT ÎN NUMĂR DE TREI ŞI DISPUSE DUPĂ O LINIE APROXIMATIV PARALELĂ CU ECUATORUL. FIECARE ESTE FORMATĂ DINTR-UN NUCLEU DE CULOARE MARONIE, ÎNCONJURAT DE INELE APROXIMATIV CIRCULARE DE DIAMETRE DIN CE ÎN CE MAI MARI. CU CÂT SE DEPĂRTEAZĂ SPRE EXTERIOR, NUANŢA DEVINE TOT MAI DESCHISĂ, PÂNĂ CE TRECE ÎNTR-UN GALBEN APROXIMATIV UNIFORM. (…)

NICIUNA DIN FORMELE DE RELIEF NU DEPĂŞEŞTE COTA DE PLUS O MIE METRI. (MENŢIUNE: TOATE DATELE REFERITOARE LA OBSERVAŢIILE FĂCUTE ASUPRA ACESTUI ASTRU SUNT PREZENTE ÎN NOTA TEHNICĂ DE CERCETARE ŞI EXPLORARE.)

*

CA LOC DE ATERIZARE A FOST ALES UN PLATOU ÎN EMISFERA NORDICĂ, ÎN APROPIEREA UNEIA DIN MICILE PETE ALBASTRU-VERZUI CARE PUNCTEAZĂ FAŢA PLANETEI…

*

— Terenul?…

— La o primă cercetare nu prezintă pericole…

— Câmpuri periculoase?…

— Nimic de semnalat…

Comandantul priveşte încă o dată aparatura din faţa sa. Pe monitor, panorama galbenă a solului planetei seamănă izbitor de mult cu un deşert pământean.

— De acord cu semnalul verde?...

Aix tace câteva momente. Răsuceşte cu atenţie un buton apoi răspunde cu o voce clară:

— De acord cu semnalul verde…

Panda desprinde, cu o mişcare lentă a mâinii, microfonul din suportul său. Îl apropie de buze. O clipă, simte atingerea răcoroasă a plasticului carcasei. Cu degetul mare apasă pe declanşator, deschizând comunicaţia generală. Imediat, un dreptunghi de mărimea unei pagini de caiet se aprinde, luminând verzui pe panoul din faţa sa.

— Atenţiune!… Echipele de intervenţie… Vorbeşte Panda… Aveţi semnal verde. Începeţi faza unu din Programul Albastru… începeţi faza unu din Programul Albastru…

Cu acelaşi gest executat parcă cu încetinitorul, repune în suportul său microfonul, întrerupând legătura. Aşteaptă, privind lumina verde de pe panou. Trec câteva secunde. Un careu de mici dimensiuni se aprinde în colţul din stânga sus al dreptunghiului. Are o strălucire albastră, sidefie. Clipeşte câteva momente, în semn de atenţionare, apoi strălucirea se stabilizează.

— În regulă, Aix, băieţii au pornit… Mă duc să mă echipez şi eu.

Panda se ridică, cu intenţia de a părăsi Sala de Comandă. Aruncă o ultimă privire monitorului. Se opreşte brusc.

— Cine-i ăsta? întreabă nervos împungând cu degetul în direcţia ecranului. De ce nu poartă combinezonul roşu?

Aix priveşte şi el. Măreşte imaginea. L-a recunoscut. Este singurul din echipaj care are această emblemă.

— Aăăă…

Comandantul l-a recunoscut şi el însă.

— Nu încerca să-i iei apărarea. E Alex, psihologul, nu?… Ştiu că sunteţi amici, dar prietenia cu ofiţerul secund nu

înseamnă automat şi dreptul de a păşi primul pe o planetă necunoscută… Te rog să-i comunici că dacă nu se încadrează în disciplina de pe navă, la întoarcere, pe Lagrange mă voi îngriji personal să fie suspendat suficient de mult ca să aibă timp să se lecuiască de aceste apucături.

Panda nu mai aşteaptă confirmarea secundului. Se răsuceşte pe călcâie şi, cu paşi lenţi şi mari, părăseşte Sala de comandă.

*

D Oa re… De ce?...

F oRMA?!

Străluceşte… forMA… Cine… esTe?…

O formă lunguiaţă şi minusculă îşi face apariţia. Se deplasează încet, abia sesizabil.

O simte!… O siMtE… Pulsaţia… Efluviile…

Un fior plăcut îi străbate fiinţa.

Îi simte presiunea dulce şi incredibil de slabă.

CE este?… CE eStE?…

O înconjoară cu efluviile sale, încercând s-o simtă mai bine, s-o cunoască.

Ceva apare pe faţa netedă a obiectului străin. O gaură… O gaură neagră… Brusc, vomită o puzderie de forme lunguieţe asemănătoare primei.

Au în partea superioară o sferă strălucitoare în razele soarelui albastru. Se mişcă iute şi de neînţeles pentru fiinţa care le urmăreşte, nevăzută dar tot mai curioasă, mişcările. De pe suprafaţa lor se desprind alte obiecte. Rămân pe sol câteva clipe. Apoi sunt purtate sau rostogolite cu ajutorul a două excrescenţe subţiri. Se agită necontenit.

Un nou dreptunghi întunecat. Rupe faţa argintie a obiectului. Din pântecul lui se revarsă acum forme având culori şi aspect extrem de variate. Au nenumărate asperităţi. Alunecă uşor deasupra solului. La trecerea lor simte o lejeră presiune. Realizează brusc că radiaţia pe care o emit este diferită de cea a formelor lunguieţe. Acestea din urmă au efluvii asemeni particulelor, miliardelor de particule care îi compun fiinţa.

AtuNCi…

FoRmele alungite…

Qz.L.003/5409
H.W.U/32
emitent C.S.Z. LAGRANGE TREI
primeşte CALIPSO/ U.C. 022
data 3137
COMUNICARE No. C 27

Referitor la Raportul No. C 331/mC vă informăm că nava auxiliară EPSILON/U.A. 07 are ordin să se deplaseze în direcţia astrului pe care vă aflaţi - NL 3001

MISIUNE:

1. asigurarea asistenţei necesare grupului dumneavoastră pentru repunerea în stare de funcţionare a navei CALIPSO;
2. va pune la dispoziţia comandantului navei CALIPSO caseta cu numărul de cod C.S.Z. 02371 NN, conţinând indicaţiile C.S.Z. privind sarcinile grupului CALIPSO din momentul atingerii potenţialului de zbor.

ATENŢIE

grupul EPSILON /U.A. 07 va atinge orbita NL 3001 la circa şaptezeci de ore de la emiterea prezentei comunicări.

succes

aici se încheie mesajul.

*

Gândeşte, gândeşte febril. Simte cum tensiunea creşte şi totul se încordează în ea. Este ca atunci când a căpătat un nume.

ZEE… aşa se numeşte… Zee…

Înainte, când gândurile, ideile îi gravitau în jurul propriei existenţe, conştiinţa încerca să se agaţe de ceva, de un simbol, de orice ar fi deosebit-o net de tot ceea ce simţea ca nu este EA. Ştia, nu putea să-şi explice cum, dar ştia că este ALTCEVA.

Cu multe, nenumărate cicluri în urmă, când soarele albastru nu era ca acum, brusc în conştiinţă îi apăruse simbolul:

Zee!... EU… Zee… Z E E…

Îşi aminteşte că repetase în neştire acest simbol. Din acea clipă se simţise mai puternică, infinit mai puternică. Când prin toată fiinţa alerga acel impuls anume, acel cod care îi

sintetiza existenţa, trăia cu ciudata senzaţie că se vede, că de undeva, din exterior, îşi poate contempla întreaga structură şi existenţă. Era ca şi cum s-ar fi aflat în două locuri simultan. Tot ce înainte fusese nebulos, invadat în ceţuri, imposibil de conturat, prindea în acele clipe realitate palpabilă, umplând golurile cu certitudini, începuse să ştie ceea ce nu ştia, şi atunci dorise să cunoască tot, să stăpânească tot. Şi stăpâneşte. Planeta este a ei. Nimic nu i-a rezistat.

O clipă, curgerea lină a gândurilor se frânge. Greşeşte când îşi spune că a cucerit totul. Au rămas Aaaii. Doar ei. Sunt puţini, totuşi au rezistat. Dar vor fi din ce în ce mai puţini. Pentru ea, timpul nu are semnificaţie. Sesizează doar că totul în jur se desfăşoară ciclic: lumina - întunericul, frigul - căldura, totul.

Acum însă este speriată, dar şi curioasă. Simţurile îi sunt tot mai mult atrase de acele mici creaturi care îi presează puţin corpul. Aaaii, apăruţi pentru câteva clipe în memorie, sunt daţi uitării.

Se concentrează asupra formelor. Trebuie să ştie ce sunt. Ciclurile au trecut, unul după altul, iar ea a învăţat, că întotdeauna va exista ceva nou, necunoscut, ceva de aflat. A observat că, pe măsură ce învaţă tot mai mult, fapte a căror existenţă nici n-o bănuia îşi fac apariţia arătându-i parcă, de fiecare dată, că nu ştie mai nimic. Dar, în loc să renunţe, fiecare orizont deschis i-a zgândărit şi mai mult dorinţa de a afla, de a afla mereu.

Planeta o cunoaşte în întregime. Ştie însă că DINCOLO începe cu adevărat necunoscutul. O simte. Iar aceste mărunte forme, care se mişcă parcă cu nepăsare, vin de ACOLO.

începe să freamăte de curiozitate.

O zguduitură. În clipa următoare o durere surdă îi străbate fiinţa.

*

— E al dracului de dur solul ăsta! exclamă unul din operatori. Priviţi… N-am reuşit să facem decât găurica asta, continuă cu un ton amărât adresându-i-se lui Vaar.

Acesta însă nu-l ascultă. Cu figura lungită de uimire priveşte nisipul. Scutură din cap, clipeşte des apoi, se răsuceşte pe călcâie şi pleacă fără a scoate o vorbă.

Operatorul rămâne parcă blocat, cu mâna întinsă spre gaura făcută de explozie în carnea planetei, urmărind din priviri spatele lat al geologului care se îndepărtează legănându-se uşor. Mormăie ceva despre legătura dintre şefi şi dracul, apoi, oftând, se pregăteşte să instaleze o nouă încărcătură.

Fără a bănui gândurile de loc măgulitoare pe care le are unul din subalterni pentru persoana sa, Vaar se îndreaptă gânditor către intrarea în navă. Urcă treptele, intră apoi în camera de transfer în care, cu toate că spaţiul nu prea îi permite, începe să se plimbe nervos în aşteptarea schimbării atmosferei. În sfârşit, becul verde se aprinde însoţit de un bâzâit de avertizare. Uşa care dă spre culoarul central se deschide cu sâsâit uşor. Intră grăbit, scoțând din mers casca. Este complet nedumerit. Nu poate înţelege ce anume s-a petrecut cu particulele. În loc să fie spulberate de explozie, au căzut imediat pe sol, atrase parcă de un magnet. Analizele preliminare au arătat că sunt făcute din siliciu plus, în proporţie infimă, un element cu proprietăţi electrice, de fapt un gaz destul de complex, dar oricum gaz, nu fier! Poate era mai bine să fi asistat la o nouă detonare, îşi zice uimit, neştiind când a ajuns în navă. Priveşte câteva clipe în jur, complet absent. Prin minte îi trece ideea că, oricum ar răsuci datele, densitatea ansamblului rămâne tot extrem de redusă.

Se izbeşte de un container aflat în drum. Icneşte de durere şi se apleacă să-şi frece fluierul piciorului. Pentru câteva momente este absorbit de arsură uitând complet de motivul neatenţiei sale. Se îndreaptă apoi de spate şi continuă drumul spre laboratorul de geologie. Nu face însă decât câţiva metri şi, brusc, o rupe la fugă, săltând caraghios într-un picior şi murmurând:

— Le atrage… bineînţeles că asta este… Repede în laborator, să facem o încercare…

*

PaRtiCuLE…

T r e B u i e… să LE… reţiNĂ… Să nu l e piaRDă C o n T R O l u l… Haosul LOR… p i e R d E r e A conştiinţei de S I N E…

Nu, poate că, odată, când planeta era bântuită de furtuni puternice, iar corpuri din materie amorfă venind din spaţiu îi

muşcaseră faţa, fusese foarte aproape de a nu mai fi Zee. Nu lipsise mult ca să fie din nou NIMENI... Nu voia să fie iar NIMENI...

Nimeni... ceVa... SE rotește... mai REpeDE... mai Încet... se mişCĂ în ToatE dire Cţi i Le F i i N ţ ei EI ale că REi MarGIni NU le-ar mai cUNoaşTE...

Se zBate, TE doare, nU ş t i I UnDe, NU ştii de CE, apoi se liNișTEște... ca să i z bucneasCă în A L T loc... loc NECUNOSCUT dar pe caRe îl si Mţi în FI inţa TA... a şti T O T sau NImic? NU ştii... MeEU se nasc în TiNe lucRuRi ce trag parcă spre PLĂCERE... apoi te aRU ncă în D U R E R E... Vrei să afli D A R nu ştii C E... Vrei să V E z i dar NU ştii să priveşti şi nici încotro să te u Iţi... N U U!... Zee vrea să rămână tot Zee!... Ştie unde să PRiveAScă... VR e a... ş ti E ce vrea... Vrea ca FormeLe mici în care Simte RaţIUnea...

RaţIUnea...

Nu ştie... SiMTe... AtâT... ELE... sunt rAţiuni.

Nelămurită la început, dorinţa i se conturează tot mai clar. Nu ştie din ce a pornit, nu ştie ce o împinge să vrea, dar vrea, vrea să le folosească puterea, să le folosească energia, să le folosească raţiunea.

V r e A... DINCOLO... să ajunGă... E L E... foRmElE... vin de A C O L O... E L E... O vor aJ u t A... le va foLosi F O R ţa, eneRgiA...

*

Fenomenul s-a declanşat pe neaşteptate.

Pe un cer de un violet deschis, nepătat de niciunul din norii portocalii care pluteau câteodată, purtaţi leneş de curenţii de aer, prin atmosfera planetei, nisipul s-a ridicat în coloane a căror vârf se pierdea în înalt. Trombe galbene, cu sclipiri verzui în razele soarelui albastru, se învolburau, născându-se din dunele deşertului.

Izbucnită subit, furtuna i-a găsit pe oameni nepregătiţi. Câteva minute, au alergat dezorientaţi între navă şi aparatura debarcată care acum era răsturnată sau ridicată cu o forţă neobişnuită şi sfărâmată de stâncile ce apăruseră, dezvelite de stratul de nisip măturat de tornade. O furtună ciudată: deşi particulele de nisip erau violent antrenate, totuşi, nicio pală

de vânt nu-i obliga pe oameni să se aplece sub forţa ei. În primele momente, surprinşi de bruscheţea manifestării, aceştia n-au reuşit să-şi dea seama de acel CEVA anormal care caracteriza fenomenul ai cărui martori erau. Treptat, au observat cu uimire cum, de pe suprafeţe nu prea mari, un sorb uriaş aduna particulele într-o coloană compactă. Apoi, ca un vârtej, spirala a cărei bază se afla pe sol a început să se deplaseze. Mişcarea nu era însă haotică, ci părea supusă unei forţe, forţă a cărei natură şi scop scăpa înţelegerii oamenilor, transformaţi acum în simpli spectatori.

Cercurile descrise de vârtejuri pe suprafaţa solului făceau să dispară şi ultima particulă de nisip, dezvăluind astfel un teren vălurit, presărat cu sfărâmături de roci. Crescând în înălţime, coloanele au început apoi să se arcuiască, vârful lor îndreptându-se către pământ, atingându-l undeva, departe, aproape de linia orizontului. Apoi, când ultimile grăunţe de nisip au fost îndepărtate de pe o mare suprafaţă în jurul navei, coloanele au dispărut, lăsând în urma lor o atmosferă de teamă şi nelinişte.

Extras din BULETINUL INFORMATIV No. 0147
… REFERITOR LA FENOMENUL ÎNREGISTRAT LA
DATA DE 3138 ORA 8,31 min. 17 sec.
LA ORA 8,34 min. 05 sec.

A.
PREZENTARE

……………………………………

PE PARCURSUL DESFĂŞURĂRII FENOMENULUI A CĂRUI DESCRIERE A FOST FĂCUTĂ ANTERIOR, NU A FOST OBSERVATĂ NICIO MIŞCARE ATMOSFERICĂ SEMNIFICATIVĂ. SINGURA MANIFESTARE CARE AR PUTEA FI PUSĂ ÎN LEGĂTURĂ CU EVENIMENTUL CE FACE OBIECTUL DOCUMENTULUI DE FAŢĂ O CONSTITUIE CREŞTEREA ACCENTUATĂ A POTENŢIALULUI ELECTRIC ÎN ZONA MENŢIONATĂ, POTENŢIAL CU VECTORI ORIENTAŢI DUPĂ DIRECŢIILE COLOANELOR FORMATE DIN PARTICULELE SUBSTANŢEI DOMINANTE PENTRU SUPRAFAŢA PLANETEI.

Pentru valorile parametrilor măsuraţi a se consulta

ANEXA 0147/02

B.
CONCLUZII

1.
CAUZA POSIBILĂ:

FENOMEN DE NATURĂ ATMOSFRICĂ CE NU POATE FI EXPLICAT ÎN ACEST MOMENT PE BAZA INFORMAŢIILOR DEŢINUTE LA DATA DESFĂŞURĂRII LUI.

2.
CAUZA PROBABILĂ:

GRANULELE DE NATURĂ SILICIOASĂ PREZINTĂ PROPRIETĂŢI ELECTRICE CARE LE PERMIT, LA APARIŢIA UNOR POTENŢIALE SIMILARE CELOR DESCRISE LA PUNCTUL *A,* SĂ-ŞI MODIFICE POZIŢIA ÎN SPAŢIU, PE DIRECŢII CONTROLATE DE VECTORII DE CÂMP.

C.
RECOMANDARE:

PREZENTUL DOCUMENT VA FI COMPLETAT PE MĂSURA APARIŢIEI DE NOI DATE SUSCEPTIBILE A CLARIFICA FENOMENUL DESCRIS.
A SE MENŢIONA: DATA, ORA, DESCRIEREA INFORMAŢIEI, DOCUMENTE DE PREFERINŢĂ. FIECARE NOUĂ OBSERVAŢIE SE VA MARCA „NOTA No. X” UNDE „X” ESTE NUMĂRUL DE ORDINE.
AICI SE TERMINA TEXTUL DE BAZĂ.

NOTA No. 001

DATA 3138
ORA: 19,15 min.

DESCRIEREA INFORMAŢIEI:

IPOTEZA EMISĂ LA PUNCTUL B 2 DIN TEXTUL DE BAZĂ A FOST CONFIRMATĂA EXPERIMENTAL. ÎN MOMENTUL EMITERII NOTEI DE FAȚĂ, NU SUNT ÎNCĂ CUNOSCUTE

CAUZELE APARIŢIEI MANIFESTĂRILOR ELECTRICE.

DOCUMENTE DE REFERINŢĂ:

EXPERIENŢELE CARE AU CONFIRMAT IPOTEZA DE LA PUNCTUL B 2 DIN TEXTUL DE BAZĂ SUNT DESCRISE DE SECŢIUNEA T23 DIN DOSARUL NL 3001. APELAŢI COD: EX. T23 AAT GALBEN NL 3001.

*

— În zona C3—11, în urma forajelor efectuate, au fost descoperite, la diferite adâncimi, pungi şi canale, formând o reţea care are legătură cu suprafaţa solului. Toate sunt pline cu acelaşi tip de materie silicioasă. Vreau să atrag atenţia că denumirea de „nisip” este improprie şi nu reflectă calităţile acestei substanţe… îmi dau seama că numele este datorat aspectului foarte apropiat, la prima vedere, cu al nisipului, mai bine zis cu un anume sortiment de nisip terestru.

În sala dreptunghiulară erau adunaţi cei şapte şefi ai secţiunilor ştiinţifice. Stau înfundaţi în scaune încercând să fie atenţi la cele spuse de Vaar Johanson. Unu, doi, par realmente interesaţi, dar restul manifestă o sensibilă stare de agitaţie şi o preocupare evidentă pentru sistemul de ventilaţie. Probabil defect, acesta face ca, după circa două ore de şedinţă, atmosfera să fie greu de suportat. Careva se foieşte pe scaun şi spune vecinului că n-ar fi rău deloc dacă puturoşii de la întreţinere ar strica şi uşa, dar în poziţie deschisă. În acest fel şi-ar justifica pâinea pe care până acum au mâncat-o de pomană. Cel interpelat, un individ plinuţ, care îşi şterge din când în când chelia cu o batistă cu buline roşii, nu pare deloc dispus să-şi părăsească fotoliul şi să dea astfel curs disimulatei propuneri de a se ridica şi a deschide uşa. În ceea ce-l priveşte, se simte foarte bine şi aşa. Deschide în concluzie gura, cu intenţia de a da o replică indolentă…

— Am impresia că pe unii îi interesează prea puţin cele expuse de mine, spune Vaar, iar cuvintele cad asemeni unui duş rece peste atmosfera amorţită din sală. Probabil că este necesar să atrag atenţia că nu stăm la palavre, ci ne-am adunat aici ca să găsim modalităţi pentru a asigura securitatea expediţiei!…

Luarea de poziţie are efect. Cei plictisiţi încep să tuşească

uşor, apucaţi parcă de o subită criză de astm, par a nu-şi mai găsi locurile în fotolii, roşesc jenaţi şi întind gâturile toţi, numai ochi şi urechi.

— Buuun… Să continui deci… în momentul descoperirii zonelor cu granulele menţionate, acestea s-au „retras”, mai corect spus au executat o deplasare, însoţită de manifestări similare celor la care am fost cu toţii martori. Mişcarea s-a făcut până la o zonă care corespunde la suprafaţă graniţei create în urma furtunii din douăzeci şi şapte.

Pe ecranul care acoperă un perete încep să apară imagini.

— Se poate observa cum aşa-zisul „nisip” se deplasează prin crăpăturile din pământ, ca şi cum ar fi atras de un uriaş aspirator. Simultan, în apropierea zonei de demarcaţie de la suprafaţă, în unele locuri s-au format acele ciudate coloane de pulbere care au preluat, se pare, surplusul de granule, transportându-l în regiuni imposibil de determinat în acel moment… Mai târziu, am încercat să descoperim măcar o fărâmă din particulele care ocupaseră golurile din sol, dar, aşa cum s-a întâmplat şi la suprafaţă, în locurile respective a rămas roca curată… Este greu de crezut că acest fenomen de „regresie”, aşa cum l-am denumit, să fie cu totul întâmplător, fără nicio legătură cu prezenţa noastră aici. Dacă priviţi ecranul, puteţi observa cum nava se găseşte acum în centrul unei suprafeţe curăţate practic complet, sol şi subsol, de orice particulă de tipul celei menţionate anterior. Este ca şi cum CEVA sau CINEVA încearcă să ne izoleze. Deci, este foarte posibil să urmeze şi alte surprize… Concluzia, zic eu, este următoarea: trebuie, pe de o parte, intensificată activitatea de explorare a planetei, pe de altă parte, consider că este absolut necesară crearea unei zone de securitate în jurul navei.

O parte din cei prezenţi nu-i împărtăşeau părerea. Considerau chiar că este inutil, lipsit de sens şi chiar periculos să fie irosite timpul şi energia expediţiei pentru cercetarea unei planete care numai accidental intrase în domeniul de explorare. În momentul de faţă, era mai degrabă necesar ca întregul efort să fie îndreptat spre refacerea în cel mai scurt timp posibil a rezervei de energie a navei, iar cei care susţineau această idee nu ezitau să o spună pe un ton

categoric:
— Să aşteptăm sosirea lui Epsilon. Nu uitaţi că va trebui să dăm socoteală pentru fiecare decizie luată.
— Prezenţa grupului Epsilon nu trebuie să ne scutească de datoria pe care o avem faţă de expediţia noastră. Tot noi va trebui să hotărâm, s-a enervat Vaar.
— Calculatorul ce spune?
— Dacă ar fi programat să dea soluţii în orice situaţie, atunci existenţa acestui consiliu n-ar mai avea nicio raţiune…
— Dar totuşi, care sunt posibilităţile pe care le oferă?
— Pentru că vă interesează atât de mult, priviţi…
Câteva clipe ecranul se întunecă. Sclipiri, fulgerări rapide de cifre şi curbe, apoi imaginea se stabilizează, putându-se citi următoarele:

COD: SIT. Q 04 Z 01
DOS: NL 3001
VOL: CALIPSO 3139
000000 TEXT 000000
001 RĂSPUNS LA APEL VEZI RÂNDUL 002
002 DATE INSUFICIENTE
003 APELAŢI COD. INTPROB Q04 Y 17 PENTRU LISTA
004 PROBLEMELOR LA CARE DORESC INFORMAŢII
005 SUPLIMENTARE
006 ASIGURAREA ACESTOR INFORMAŢII ÎMI CREEAZĂ
007 POSIBILITATEA DE A RĂSPUNDE LA ÎNTREBAREA
008 PUSA DE DUMNEAVOASTRĂ.
000000 TEXT TERMINAT 000000

— Vă pot informa că această listă de probleme cuprinde douăzeci şi şapte de puncte, dintre care ne cere să-i furnizăm răspunsuri la nu mai puţin de patruzeci şi opt la sută dintre ele, spune pe un ton uşor ironic Vaar. Asta ca să poată da o soluţie cincizeci la sută valabilă. Doriţi cumva să vedeţi şi această listă?…
— Aa, nu, nu, se aude grăbit un glas. Dar… cam la câte… s-a dat un răspuns?
— Dacă nu mă înşel, fiecare secţie a primit o notă cu problemele specifice de rezolvat… Ori, dacă ordinatorul continuă să ceară acelaşi număr de informaţii, înseamnă că

niciunul din cei prezenţi nu se poate lăuda c-ar fi făcut ceva pentru a le soluţiona…

Ah, sfântă indolenţă! îşi spune Alexandru. Mereu aceeaşi poveste: consiliile astea mai mult încurcă lucrurile, în loc să le rezolve. Zâmbeşte la ideea fugară că prea multă democraţie strică, dar gândeşte apoi că, oricum, nu provoacă răul unei dictaturi.

Relaxat în fotoliu, priveşte printre gene figurile transpirate care se înşiră de o parte şi de alta a mesei. Le examinează profesional şi-şi dă seama că majoritatea celor care-l combat pe nordic o fac din teamă, din teama de a nu greşi. Se pare că nu şi-au revenit încă complet din şocul întâlnirii cu strania Creatură care putea duce expediţia la pieire. Acum, la apariţia unor fenomene ieşite din comun şi imposibil de explicat cu ajutorul datelor pe care le deţin, instinctul de conservare le strânge cu gheara sa intestinele şi-i face să debiteze argument după argument în favoarea părăsirii cât mai grabnice a astrului. Numai că acest lucru nu este posibil prea curând şi atunci îşi pun toate speranţele în sosirea grupului Epsilon.

Priveşte către Vaar. Îl vede cum mototoleşte colţurile foilor aflate pe masă în faţa sa. Îl înţelege. Sau cel puţin aşa crede.

Zâmbeşte gândindu-se că blondul este unul dintre puţinii membri ai echipajului cu reale calităţi de explorator.

Datorită marii siguranţe pe care o prezintă construcţia şi funcţionarea navei, criteriul de bază în alegerea membrilor expediţiei fusese pregătirea ştiinţifică şi profesională şi abia după aceea calităţile psihofizice. În plus, oamenii erau incluşi în echipaje şi după criteriul rotaţiei, altfel spus, vrei nu vrei, periodic trebuia să faci parte dintr-un grup de cercetare exterioară. Excepţie de la această regulă făceau numai ofiţerii de bord şi membrii echipelor de întreţinere. Aceştia aveau dreptul la vacanţă numai pe perioada în care nava rămânea la Bază pentru reviziile necesare a fi executate după fiecare expediţie. Apoi, reparaţiile terminate, porneau în spaţiu cu un echipaj format din alţi cercetători.

În ceea ce-l privea pe nordic, singurele sale defecte erau, paradoxal, impulsivitatea de meridional, pe care şi-o stăpânea în general bine, şi o oarecare lipsă de tact în relaţiile sociale.

Avea însă marele merit că participa la toate expediţiile ca voluntar. Datorită pasiunii sale de explorator, mulţi fuseseră scutiţi de a părăsi căldurica şi distracţiile pe care le oferea nava-mamă.

Vaar îi prinde privirea şi interpretează probabil zâmbetul ca pe o încurajare, căci, clipind des din pleoape, colţurile gurii i se ridică, cel puţin asta se poate bănui printre firele bărbii, într-un rânjet timid. Dă pace hârtiilor de pe masă şi, încrucişându-şi braţele, se lasă greoi pe spătarul fotoliului. Are convingerea că amicul său va lua cuvântul şi-i va face praf pe toţi „ramoliţii” care, cum miros ceva neobişnuit, se fac luntre şi punte s-o poată şterge cât mai iute şi cât mai departe. Bineînţeles că motivul oficial este că „astrul X sau fenomenul Y nu fac parte din planul de cercetare stabilit de Bază”. Ăştia erau incapabili să înţeleagă că o expediţie de anvergura celei la care participau era imposibil să fie băgată în nişte tipare. Ce se stabilise înainte de start nu reprezenta decât un cadru, o linie directoare, nicidecum o literă de lege. Nicăieri în planul expediţiei nu se indica interdicţia de a cerceta sau, altfel spus, recomandarea de a ocoli, de a evita studierea şi elucidarea fenomenelor ivite pe parcurs. Nici măcar traseul zborului nu fusese stabilit cu precizie. Era specificată doar zona din aglomerarea stelară C 524 care trebuia explorată. În felul acesta, expediţia avea o mare supleţe şi posibilităţi practic nelimitate de decizie. Exista, într-adevăr, menţiunea că se interzic orice acţiuni ce pot pune în pericol viaţa unuia sau mai multor membri ai echipajului, cât şi cele care pot provoca avarii navei. Chestia asta era însă foarte elastică. Drept consecinţă, ea era utilizată ca argument de către cei care doreau să evite cel mai mic efort de cercetare, dar, din fericire, şi el poate să le dea la cap cu această prevedere argumentând că, dacă se adoptă măsuri de siguranţă corespunzătoare (vezi articolul şaptezeci şi doi, paragraful *c*), se pot evita consecinţele neplăcute create de orice situaţie neprevăzută. În baza acestui alineat, este inadmisibil de a te afla de mai bine de treizeci de ore pe un sol străin şi să nu se fi făcut o explorare mai amplă a terenului din vecinătatea navei. Şi pe deasupra…

— Johanson! îl scoate din reverie glasul şoptit al

comandantului. Se pare că propunerea ta nu va căpăta un vot favorabil. Cam mulţi doresc s-o ştergem cât mai iute de pe meleagurile astea.

Cu coatele sprijinite de masă, degetele mâinilor împreunate şi capul plecat în faţă, Panda mormăie, fără a întoarce capul. O licărire veselă îi luminează ochii ce se fac a privi atenţi în hârtii.

Este uşor amuzat de modul în care masivul geolog i-a pus la punct pe cei care căscau pe furiş cu câteva clipe înainte. Această reflecţie pasageră nu-l împiedică să recunoască justeţea opiniilor lui. Se hotărăşte să-i sprijine propunerile şi, folosind prerogativele pe care i le conferă funcţia de comandant al navei şi principal răspunzător de securitatea ei, să treacă peste rezoluţia care se conturează defavorabil.

Liniştea aşternută îi întrerupe şirul gândurilor.

Ridică ochii. Realizează că toţi s-au plictisit să mai argumenteze şi că ar fi momentul să se treacă la vot pentru clarificarea situaţiei. Oricum, va trebui să pună totuşi întrebarea de rigoare:

— Mai doreşte cineva să vorbească

Câteva clipe de tăcere.

O tuse discretă. Alexandru se ridică şi priveşte în lungul mesei. Se simte mai bine când vorbeşte în picioare. Aşază câteva momente foile albe aflate în faţa sa apoi, cu un gest lent, pune palmele pe muchea lucioasă a mesei.

— Problemele aduse în discuţie de către şeful secţiei G consider că au fost dezbătute suficient. Vreau doar să mai fac o menţiune... Ne aflăm în faţa unui fenomen necunoscut încă. Deci nu putem şti ce măsuri de securitate sunt mai eficiente. În concluzie, este imperios necesară, în primul rând, intensificarea activităţii de explorare a planetei, deci acumularea de informaţii pe baza cărora să avem posibilitatea de a prevedea eventualele evenimente care pot pune în pericol expediţia.

Face o scurtă pauză.

Nu crede că ar merita să mai continue. Se pot aduce şi alte argumente în favoarea intensificării cercetării, dar văzând expresia aşternută pe faţa comandantului renunţă. Acum îi este clar că, chiar dacă majoritatea celor prezenţi ar fi

împotriva propunerii lui Vaar, Panda, folosindu-se de dreptul de decizie finală, îl va sprijini.

Se hotărăşte brusc.

— Atât am avut de spus, rosteşte, lăsând Consiliul în derută.

Se aşteptau la o argumentare mai lungă şi se pregătiseră cu toţii pentru o rezistenţă eroică în atmosfera devenită înăbuşitoare.

Rezemat de spătarul fotoliului, Alex bate uşor cu degetele mâinii drepte pe tăblia mesei. Braţul stâng, rezemat de marginea spătarului se leagănă uşor.

Nu-l mai interesează ce va urma. Ştie că cei câţiva conţopişti se vor agita niţel când Panda va decide, dar mica lor revoltă va fi fără vlagă, pentru că, dacă ar dura mai mult de cinci minute, i-ar obosi cumplit, iar hotărârea comandantului nu va putea fi schimbată decât printr-o decizie venită de la bază. Iar ca să obţii aşa ceva…

Mijeşte ochii şi priveşte dreptunghiul roşu al coperţilor carnetului din faţa sa.

Se uită fix.

Pe suprafaţa lucioasă alunecă mai întâi o pată galbenă…

Apoi încă una. O mică fulgerare verzuie taie dreptunghiul roşu.

Zâmbeşte…

Se gândeşte că, la fel ca şi acum, atunci ar fi putut fi o iluzie optică.

Clipeşte.

Fantomele au dispărut.

Prin deschizătura subţire a pleoapelor, pupila se fixează iar asupra micului dreptunghi sângeriu.

Dacă le-ar fi spus… Dar nu. Ar fi însemnat să-i alerteze, poate, inutil pe toţi. În starea în care se aflau mulţi cu nervii, de când cu „Caracatiţa”, n-ar fi picat deloc bine.

Înţepături mărunte îi înconjoară ca un inel de spini irisul. Micile pete colorate reapar, agitându-se într-o mişcare browniană, când mai lentă, când mai rapidă.

În definitiv, ce ar fi putut să le spună… Mai nimic… Să le descrie nişte senzaţii. Atâta tot… I-ar râde în nas şi l-ar trimite la medic. În plus, ar scade şi încrederea în el, ca psiholog al

expediţiei. Dacă s-ar dovedi că au fost, totuşi, nişte iluzii, nu vede cine l-ar mai lăsa să-şi exercite munca, cel puţin pentru o vreme. Şi aşa mulţi îl priveau cu o oarecare invidie. El nu avea un plan de muncă, un program ca ceilalţi membri ai echipajului. Era lăsat să se plimbe şi să facă ce vrea şi când vrea pentru că oricând avea regulamentul de partea lui. Profesia îi dădea dreptul „să se vâre în sufletul tău”, aşa cum spusese odată un om din echipaj, a cărui remarcă o prinsese din zbor.

Dacă ar fi fost numai luminile…

Trebuia neapărat să mai încerce, să mai verifice… Poate va obţine o dovadă palpabilă.

Înţepăturile din jurul irisului se accentuează.

Simte cum ochii i se umezesc brusc şi două lacrimi se adună în colţurile lor. Mâna stângă, uitată atârnând pe marginea fotoliului, are venele umflate şi este amorţită.

Clipeşte des. Îşi frecţionează braţul chinuit de mii de ace şi se ridică.

Rămăsese singur în încăpere.

Fragment din schimbul de mesaje efectuat de către piloţii secunzi ai navelor EPSILON şi CALIPSO
Data: 3139
Ora: 11

CALIPSO: Cum este vremea pe la voi?
EPSILON: Merge…
CALIPSO: Ne aduceţi ceva?
EPSILON: Pupături!
CALIPSO: Isteţule!
EPSILON: Ai dreptate… Dacă te referi însă la combustibil, răspunsul este negativ…
CALIPSO: Atunci ce naiba mai bateţi drumul până aici?!
EPSILON: Cala geme de echipamente pentru extracţie şi prelucrare…
CALIPSO: Mai bine umpleaţi nişte rezervoare suplimentare!
EPSILON: Aţi comunicat că pe NL 3001 există zăcăminte bogate de suprafaţă…
CALIPSO: Şi ce-i cu asta?
EPSILON: Ştii că pe LAGRANGE trebuie să economisim totul.

Este interzis să scoţi ceva dacă acel ceva îl poţi procura de aiurea…

……………

EPSILON: Am înţeles că vi s-a deteriorat o parte din aparatură…

CALIPSO: Defecţiuni minore… Au fost remediate. Nicio problemă…

……………

EPSILON: Atenţie, CALIPSO… Mesaj important! În timpul ultimelor două minute am înregistrat o alterare a recepţiei… depăşire cu patru virgulă trei la sută a plajei de siguranţă admise… Confirmaţi primirea mesajului…

CALIPSO: Confirm mesajul: alterare a recepţiei cu patru virgulă trei la sută…

EPSILON: Atenţie, CALIPSO… Mesaj important… Întrerupem legătura pentru a verifica aparatura… Semnal de reperare timp de nouă sute secunde… Procedaţi similar… Confirmaţi primirea mesajului…

CALIPSO: Confirm mesajul: întrerupeţi emisia pentru a verifica aparatura… Semnal de reperare timp de nouă sute secunde… Procedăm similar…

EPSILON: Aveţi ceva important de comunicat?…

CALIPSO: Negativ…

EPSILON: Reluăm la ora stabilită… Succes!… Întrerup contactul… CALIPSO: O.K… Confirm.

*

Acum îi poate urmări mai bine…

Va avea grijă mereu… acţiunile lor… nu-i vor mai provoca durere…

Se mişcă…

Mereu…

Uneori se întreabă de ce se agită atât…

Efluviile…

EA, Zee şi ELE, F O R M E L E , au aceleaşi efluvii…

…I n fi n i t n u a n ţ a t e…

…i n fi n i t c o m p l e x e…

…F O R M E L E…

…FORMELE…

…Fo R Me lE…

Se enervează brusc.
Un nume, trebuie să le dea un nume.
Simte cum un gol imens se deschide în fiinţa ei.
Un fior de panică.
Un tremur.
Se calmează.
Csi…
Le va spune Csi…
Csi… efluvii…
Zee… efluvii…
Aceleaşi…
Aceleaşi efluvii… aceeaşi raţiune?… inteligenţă?…
Csiii folosesc forţe care nu sunt ale lor… S-a convins. Au venit de DINCOLO… din spaţiu.
Cu aceste forţe au făcut-o pe ea, Zee, să-şi piardă câteva momente controlul…
Cu ele muşcă din faţa planetei…
Ea, Zee, nu ştie cum, nu ştie ce declanşează atâta energie…
Csiii se ridică în văzduh sus, mult mai sus decât a ajuns Zee vreodată.
I-a văzut venind din neant…
A încercat şi ea, demult, să se ridice sus, cât mai sus… Nu a reuşit… S-a destrămat în miliarde de particule fine care, pulbere moartă, au căzut neputincioase acoperind solul. Au trecut multe cicluri până să-şi refacă fiinţa rănită, dar acest lucru n-a înfrânt-o, n-a determinat-o să renunţe. Dorinţa de a ajunge DINCOLO i-a crescut, iar sosirea Csiilor i-a redeşteptat speranţa de a reuşi.
Ştie că DINCOLO sunt alte lumi…
…soluri pe care poate să-şi întindă stăpânirea…
Aaiii…
Ei, EI, mereu ei…
Gândurile îi sunt sfâşiate de imaginea lor.
De ei… va avea grijă…
Vor dispare…
Vor dispare… Trebuie…
Teritoriile lor sunt tot mai reduse. Multe le-a rupt deja de MAREA ZONĂ.

MAREA ZONĂ... o numeşte din pură obişnuinţă aşa. Din ea nu a mai rămas decât o suprafaţă infimă, în comparaţie cu ceea ce era cândva.

Aaiii...

Ei nu se pot deplasa...

Nu se regenerează aşa repede ca Zee...

Zee se reface mereu, se naşte mereu, iar asta o determină să lupte, să caute noi şi noi teritorii.

...să se întindă fin, uniform...

...să fie liberă, nechinuită de presiunea straturilor suprapuse...

Aaiii...

Nu vor rezista mult...

Nu sunt inteligenţi...

Sunt primitivi...

...aşa îi ştie...

...aşa au fost mereu...

...nu au viitor...

Acum însă nu trebuie să ţină cont de existenţa lor... va avea timp. Nu-şi va ierta dacă va pierde şansa pe care i-o oferă prezenţa csiilor.

Forţa lor...

O va folosi ea, Zee...

Csiii...

Energia LOR...

O va folosi EA, Zee...

Nelinişte... O străbate ca o vibraţie abia simţită... O mângâie ca o adiere rece...

De câtva timp, au început a se depărta cât mai mult de FORMA care i-a adus şi i-a vărsat pe solul planetei.

Apoi... Ce stranie neputinţă a cuprins-o atunci când, profitând de un moment când csiii se aflau cu toţii în interiorul FORMEI ARGINTII, a încercat să recâştige o parte din teritoriul pe care îl părăsise. Nu a reuşit. A zvâcnit de câteva ori înainte, dar zborul i-a fost frânt de o forţă ce se afla între ea şi strălucitoarea cochilie.

Ceva i se opunea şi, oricât a încercat, n-a obţinut nimic.

Fiinţa îi tresare...

Iar au pornit...

Acelaşi lucru. Se repetă de fiecare dată când soarele albastru începe să mângâie cu razele sale FORMA. Scena identică cu altele văzute în ultimul timp: o gaură neagră se deschide în suprafaţa strălucitoare. Apoi, încet, cinci, uneori şase forme alungite, plate, a căror faţă netedă sclipeşte în primele săgeţi de lumină ale astrului, ies una câte una, plutind uşor deasupra solului. Se ridică vertical şi aşteaptă câtva timp aşezate în cerc. Apoi, ca la un semnal, pornesc, mici pete argintii, fiecare în altă direcţie.

Sunt aproape în întregime transparente.

Efluviile csiilor le simte grupate câte trei în fiecare formă ce se deplasează cu repeziciune pe cerul violaceu.

Le poate urmări pe toate.

Aşteaptă atentă. La ieşirea precedenta, unul din discurile translucide a stat timp îndelungat deasupra teritoriului aailor. A simţit atunci un început de teamă. A fost ca o adiere neplăcută ce i-a străbătut fiinţa. Amintindu-şi acele clipe, senzaţia îi revine cu deosebită claritate.

Iată… Acum se opresc din nou deasupra micului spaţiu populat de duşmanii săi. E una din zonele rămase răzleţite de MARELE TERITORIU al aailor. E ca o picătură într-un ocean de nisip. Dintr-o dată, realizează că este cea mai apropiată de FORMA care a adus în pântecele ei csiii.

Apare încă un disc…

Rămân amândouă nemişcate. Plutesc la mică înălţime de suprafaţa solului.

Zee se concentrează.

Încet, încet, efluvii străine încep a-i excita simţurile.

Aaiii… îi simte…

Efluvii de plăcere… Le recunoaşte…

Le cunoaşte foarte bine. De fiecare dată când nu a reuşit să ocupe un teritoriu ce le aparţinea, au făcut-o să le simtă din plin.

Csiii…

Venirea lor… îi bucură…

De ce se bucură?…

Aaiii…

Simt… simt şi ei efluviile csiilor…

Ce înţeleg… ce pot ei înţelege… ei?…

Nimic…

Sunt primitivi…

Ei nu înţeleg nimic…

Ei… întotdeauna distrug… încearcă să distrugă tot ce intră pe domeniul lor…

O fac reflex…

Acum se bucură… De ce?…

De ce se bucură?…

De ce nu distrug?…

Acceptă… acceptă prezenţa csiilor…

Poate chiar o doresc…

Îi simte cum se bucură…

Numai asta poate fi… au aflat… au aflat că ea, nemărginita Zee, a cedat teritoriu noilor veniţi!

Bucuria lor o doare…

Cum au aflat?…

Au simţit efluviile…

Au simţit efluviile SALE…

I-au simţit teama şi nesiguranţa primelor momente de după apariţia csiilor…

De aceea îi acceptă!…

Ei cred că Zee se teme de csii…

Zee nu se teme!… Nu se teme de nimeni şi de nimic…

Pândeşte…

Doi csii ies din formele care plutesc nemişcate în aer.

*

Zborul a fost de scurtă durată. Le-au reperat din spaţiu. Mici insule albastre-verzui presărate ici, colo, pe suprafaţa deşertului. O mare pată de aceeaşi culoare în apropierea polului nord al planetei.

Au hotărât ca cercetarea să înceapă cu aglomerarea din apropierea navei. În prima fază a explorării, au putut să constate, folosind aparatura de bord, că sub ei se găsea un conglomerat de natură calcaroasă, având un aspect asemănător coralilor. Cu o zi înainte, fusese efectuată o cercetare preliminară, suficientă însă pentru a deştepta atenţia şefului secţiei de geologie, Vaar Johanson.

— Fotografiile luate din spaţiu în primele zile sunt bune.

— Privite însă din imediata apropiere, aceste structuri sunt

realmente uimitoare, vorbeşte Howard, cu un ton puţin cam repezit. Am staţionat deasupra zonei circa două ore… Ei bine, poate n-o să mă credeţi, dar coralii ăştia se mişcă…

— Cum dracu' să nu te cred! Doar ai făcut un film, îl întrerupe Vaar.

Încruntat, priveşte în exterior. Deşi au trecut aproape trei zile de la memorabila şedinţă, starea de nervozitate nu i-a dispărut complet. Nu poate înţelege de ce, cu atât mai mult cu cât Panda a dat curs propunerilor sale, dar de când se află pe acest astru simte o continuă tensiune. Are tot timpul neplăcuta senzaţie că este supravegheat. Fără să vrea, întoarce din când în când capul şi priveşte peste umăr, încercând parcă să-şi descopere urmăritorul.

Scutură capul ca să alunge gândurile ce l-au invadat pentru câteva clipe.

Încearcă să se stăpânească dar asta se întâmplă, din păcate, numai după ce repede pe careva, ca acum. De fiecare dată regretă şi foloseşte ultima soluţie rămasă la dispoziţie: mormăie nişte scuze printre dinţii strânşi.

Întrerupt în plină expunere, asistentul se roşeşte. Înghite în sec. Are apoi impresia că şeful său spune ceva, în sensul că poate continua, şi, revenindu-i curajul, începe iar, cu aceeaşi voce uşor repezită şi sacadată:

— Cum spuneam… Se mişcă. Dar nu este o deplasare cu schimbarea locului. Se mişcă doar extremităţile, ca şi cum ar fi bătuţi de vânt. Neavând totuşi loc nicio mişcare atmosferică, sau alt proces detectabil cu mijloacele de care dispunem şi care să poată reprezenta o cauză a acestei mişcări, singura explicaţie ar fi că ele sunt determinate de procese din interiorul coralilor, procese ce duc la apariţia acestei unduiri… Partea inferioară pare solid fixată de sol… Am mai observat ceva… Aglomerarea asta este ca o insulă… Ei bine, formaţiunile ce se găsesc pe „ţărmul" ei, ca să zic aşa, au o vibraţie de circa zece ori mai rapidă decât cele din interior. Deci, cu cât te apropii de centrul zonei, cu atât agitaţia rămurelelor este mai lentă. În mijloc, trebuie să priveşti mult timp până să le sesizezi mişcarea…

Howard îşi plimbă privirea de la şeful său la panorama ce se desfăşoară sub ei, apoi din nou la şef. Îşi spune că este

cam dificil să lucreze în ultima vreme cu el. A devenit extrem de irascibil; la orice găseşte o remarcă tăioasă.

— Ai luat probe? întreabă sec Vaar.

— Nu. M-am gândit că, dacă se mişcă, să nu fie cumva cine ştie ce vietăţi. Am considerat că n-ar fi rău să vină şi un biolog…

— Şi, în concluzie, l-ai adus pe Edo Takahashi, ca să mă împiedic mereu de el.

Aerodina japonezului se imobilizase la câţiva metri de a lor.

O trapă se deschise şi un om în combinezon de protecţie purtând pe piept însemnele de conducător al secţiei de biologie ieşi, rămânând suspendat în aer.

Mâna stângă ţine între degetele înmănuşate o manetă de culoare galbenă, fixată în paftaua centurii care îi încinge mijlocul. Cu arătătorul celeilalte mâini loveşte uşor într-un mic aparat prins de casca transparentă care îi acoperă capul.

— Ne cere să deschidem comunicaţia…

— Reglează-o…

Câteva trosnituri şi fluierături ţâşnesc din difuzor.

— Nu ţi-am cerut să-mi spargi timpanele! strigă Vaar, aruncând o privire furioasă către neîndemânaticul asistent.

— Linişteşte-te, vikingule… Cu nervi nu rezolvi nimic…

O clipă, surprins de neaşteptata intervenţie, figura i-a rămas încruntată şi imobilă. Apoi, treptat, trăsăturile i se destind şi un zâmbet strâmb îi lungeşte gura.

— Ei, ce surpriză! Ce naiba cauţi tu în râşniţa japonezului?!
…

— Am auzit că pe aici ar fi lucruri interesante de văzut şi…

— Şi cum în general nu prea ai ce face, ce ţi-ai zis: hai să fac o plimbare. Pe cuvântul meu, Alex, parcă ai fi un turist. Aparat de fotografiat ai?

— Am, cum să nu, replică Alexandru râzând.

— Lăsaţi gluma, intervine autoritar o nouă voce. Am venit aici ca să facem o treabă nu ca să ne pierdem vremea.

Absorbiţi de schimbul de amabilităţi, cei doi uitaseră de biolog. De câteva momente însă, suspendat în aer, aşteptând ca cei doi să sfârşească, acesta începuse a-şi pierde răbdarea.

— Vaar, fii te rog amabil şi ieşi afară, cu unelte cu tot… Poate luăm nişte probe, continuă Edo, cu o voce mieros

ironică.
— S-a făcut, şefule!...

*

Le simte efluviile.
Îşi dă seama că se deplasează foarte puţin şi foarte lent în spaţiu.
Aaiii...
Bucuria lor... mulȚumirEa lor...
O simte...
O răscoLeşte...
Suportă tot mai greu efluviile lor de plăcere.
Csiii...
Ea... ZEE... îi va folosi...
Aaiii n-au niciun dRept asupra LOR...
Se cred în siguranţă?!... Au uitat că peste TOT în jurul lor se află Zee?!...
Efluviile pe care le emit, pe care le simte cum se revarsă în tot spaţiul înconjurător ca o sfidare la adresa EI, o fac să nu mai judece rece.
Ura...
URA...
Urcă...
Este tot mai greu de stăpânit...
DisTRugEre...
Îi va disTruGe...
Va netezi solul în urma lor...
Csiii...
Ai EI... numai ai EI vor fi...
Numai EA îi va folosi...
Numai EA le va folosi puterea...
EA... ZEeE...

*

Calm, cu grijă aproape ostentativă, îşi pune casca.
O roteşte uşor. Blochează siguranţa. Îşi face vânt cu vârful picioarelor, răsucind scaunul cu o sută optzeci de grade. Se apleacă, ia centura propulsivă de pe bancheta din şapte, apoi se ridică în picioare şi o petrece în jurul mijlocului. Îşi trece cu grijă două hamuri printre picioare iar alte două peste umeri. Le prinde de brâu, făcând să ţăcăne clemele de blocare.

Stă puţin aplecat. Statura înaltă nu-i permite să adopte o poziţie mai comodă.

Apasă butonul comunicaţiei şi începe să rotească uşor reglajul, urmărind atent cifrele a căror imagine roşiatică apare proiectată la comanda sa pe peretele curb al căştii de protecţie.

Un ţiuit, asemeni şuieratului unei supape de presiune, se face auzit în difuzor.

Roteşte repede butonul de volum, aducându-l aproape de limita minimă. Sunetul creşte însă irezistibil şi apoi explodează în timpane lovindu-i creierul ca un ciocan pneumatic. Umerii îi zvâcnesc în sus, palmele se ridică reflex către timpanele la care nu pot ajunge. Capul este un vulcan gata să erupă. Durerea, ca un şarpe de foc, i se încolăceşte în jurul coloanei vertebrale şi se revarsă în stomac.

Se chirceşte.

Gândurile, păsări ce se zbat înnebunite în colivia craniului.

Degetele se strâng spasmotic pe suprafaţa căştii.

Simte, ştie că poate scăpa.

Ştie că există o soluţie, dar vibraţiile care îi zdrenţuie neuron după neuron nu-l lasă să gândească.

Ceva îl trage.

Îşi pierde echilibrul. Se prăbuşeşte între banchete.

Brusc, ca retezat de o ghilotină, zgomotul încetează. Urechile îi ţiuie, gura o simte uscată şi amară.

Înghite în sec.

Inima zvâcneşte în tâmple şi în gât.

Îl cuprinde o senzaţie de vomă.

Două braţe îl cuprind şi-l trag cu greu în fotoliu. Aceleaşi mâini îi desfac cu îndemânare casca şi, apucându-l de umeri, îl zgâlţâie cu putere.

— Priviţi, priviţi afară, aude ca printr-un strat de vată un glas.

Capul i se bălăbăne neputincios în ritmul mişcării umerilor.

— Vă rog. Încercaţi să priviţi afară!

Cu un efort care face ca mii de explozii colorate să-i inunde retina, reuşeşte să-şi sprijine fruntea de plasticul transparent al peretelui.

Priveşte câteva clipe.

Cu o mână moale, lipsită încă de vlagă, masează uşor globii dureroşi ai ochilor.

Priveşte din nou.

Nu, vederea nu i-a jucat nicio festă; afară este ceaţă, o ceaţă formată din fine particule de nisip care se adună în trombe, ca apoi, furioase parcă, să se repeadă printre structurile calcaroase pe care oamenii vroiau să le cerceteze. Din loc în loc izbucnesc jerbe de scântei multicolore, înghiţite imediat de vârtejurile de praf.

— Filmaţi… Filmează şi tu Edo, reuşeşte să articuleze în microfon.

— Aparatele au fost pornite din primele secunde…

O pâclă deasă, învolburată, erupând ici şi colo, parcă sub efectul unor explozii, acoperă întreaga zonă.

La circa cincizeci de metri deasupra ei, din navă, se poate vedea cum din deşertul calm care se întinde până la orizont apar trombe, coloane asemănătoare celor din timpul „furtunii” ce întâmpinase expediţia în primele ore de contact cu solul planetei. Se arcuiesc prin spaţiu, prăbuşindu-se peste mica oază de corali, alimentând parcă volbura izbucnită sub navele pământenilor. Apoi, la fel de brusc cum începuse, tumultul încetează.

Din suprafaţa compactă, ocupată în urmă cu câteva minute numai de formaţiunile calcaroase, nu a rămas întreagă decât mai puţin de o treime.

Din mormanele de nisip se ivesc, asemeni unor trunchiuri de copaci arşi, sfârtecaţi de explozii, braţele subţiri şi contorsionate ale coralilor, care se întind către cele două transportoare imobile pe cerul violaceu, implorând parcă ajutorul oamenilor.

O ceaţă fină se desprinde de pe suprafaţa braţelor răsucite şi în spirale leneşe urcă spre cer.

În cabină, Edo, scăpat ca prin minune de vârtejul care-l surprinsese în exterior, ia clişeu după clişeu, în timp ce aparatul de filmat al asistentului zumzăie uşor alături.

— Japonezule, activitate electrică intensă, se aude în difuzor. Verifică te rog şi pe înregistratorul tău.

— Pozitiv. Apare un salt foarte accentuat.

— Iar acum a început să descrească lent.

— Da. Scala-timp indică o simultaneitate a treptei cu apariţia furtunii.

— Ar fi un indiciu, nu?

— Din câte cunosc, totuşi, în prima zi nu a apărut nimic asemănător.

— Poate că sunt necesare nişte condiţii particulare care acum au fost îndeplinite. Zic că, oricum, este bine să nu neglijăm această posibilitate de prevenire…

— Categoric. Rămâne înregistrată şi o vom da la laboratorul de fizică.

— Şi noi cred că am putea face ceva să-i ajutăm pe cei de acolo…

— Ai dreptate, Johanson, dar acum intenţionez să cobor totuşi, spune Edo, în timp ce cu o mână ia casca de pe banchetă. Cred că nebunia s-a potolit. Dacă ai de gând să mă însoţeşti, ia şi sculele!

— Vin, se aude glasul răguşit al celui interpelat.

Alexandru lasă aparatul de fotografiat şi începe să-şi fixeze şi el centura propulsivă.

— N-ar fi mai bine să punem „broasca” pe sol? La nevoie…

— N-ar fi deloc mai bine, îl întrerupe Edo. Coli şi Howard vor trebui să ne filmeze şi în acelaşi timp să supravegheze împrejurimile. De aici, de sus, sunt posibilităţi mult mai bune de control.

— Just, simte nevoia şi Vaar să confirme. Dar acum, gata cu vorba şi haideţi să pipăim minunea…

— Vezi să nu te pârleşti!

— Râzi tu râzi, dar vâr mâna în foc că şi timpanele tale sunt ciur.

— Pentru că ai amintit… Să facem o înţelegere: ca să nu mai fim iar surprinşi ar fi bine să închidem aparatele la cel mai mic zgomot suspect. Orice manifestare care ni se va părea anormală să ne-o semnalizăm reciproc şi cât mai repede cu putinţă.

— De acord. Mărturisesc că nu mi-a priit deloc muzica ce mi-a gâdilat timpanele adineauri!

— S-a făcut. Dar mai rămâne să aflăm dacă emisia anunţă furtuna sau furtuna provoacă emisia.

— Problema asta a rămas să fie lămurită mai târziu.

— Coll, Howard! Dacă apare ceva dubios, puneţi în funcţiune şi semnalizatoarele luminoase, continuă Edo adresându-se celor rămaşi în navete.

Distanţa care îi desparte de pământ este străbătută repede. Mici vălătuci de pulbere foarte fină se ridică de sub tălpile lor la contactul cu solul.

— Ia te uită! Este pentru prima oară că dăm peste praf pe planetă… Cred că sunt mii de tone îngrămădite aici… Excepţie face doar masa de consiliu! exclamă Vaar. Nisip peste tot, dar praf deloc până acum.

Se apleacă şi-şi afundă degetele înmănuşate în pulberea fină care acoperă solul. Ridică un căuş plin din care praful, ca o pudră, se prefiră stârnind un norişor gălbui. În palmă mai rămân doar câteva grăunţe galben-maronii, lucind mat.

— Să ne împărţim treaba, spune Vaar. Eu şi Edo vom lua probele care ne interesează, sper că eşti de acord, japonezule, iar tu Alex, că tot nu ai altă treabă, ar fi bine să vezi până unde se întinde spre interior praful ăsta şi să iei poze, cât mai multe poze. Ei, ce zici?…

— Zic O. K., şefule!

— Ah, să nu uit: uite aici câteva săculeţe care se pot închide ermetic. Bagă în ele tot ce-ţi cade sub mână şi ţi se pare mai interesant. În regulă?

— În regulă.

Picioarele se afundă în praf până la genunchi.

Nu merg ci înoată printre movilele de pulbere asemănătoare nămeţilor de zăpadă.

— Edo, gâfâie geologul, nu găseşti ciudat faptul că praful este îngrămădit mai ales în jurul cioturilor de corali?

Face o pauză ca să-şi tragă sufletul şi apoi continuă:

— Sper că nu te deranjează că le spun corali, dar e mai comod până aflăm ce sunt în realitate…

— Nu face nimic. Zi-le… cum ţi-e mai uşor, răspunde biologul încercând să se agaţe de o ramură contorsionată pentru a se trage spre vârful unei movile. Ciudat nu… dar interesant da… Ia priveşte aici, continuă, aruncând din vârful dunei o rămurică ruptă cu destulă uşurinţă.

Cu o mişcare reflexă Vaar fereşte capul din traiectoria proiectilului, în timp ce cu dreapta îl agaţă din zbor.

Are circa douăzeci de centimetri în lungime. Cele opt feţe, bine delimitate dar acoperite cu mici noduli, aruncă sclipiri de un verde metalic.

*

Îi vede...

îi SimtE...

Ei... nu aUreNUnţaT...

...nu aUrEnunţAT...

Aaiii...

...eFluv iibuC uRie...

EfLuv IIb ucuRiE... nu TREBUIE...

NU TREBUIE...

NU...

*

Un ţiuit uşor în cască.

Vaar ridică o privire întrebătoare către coechipier. O fracţiune de secundă ochii li se întâlnesc.

Mâna zvâcneşte instinctiv către butonul de reglaj al comunicaţiei. Cealaltă trage de maneta de pornire a aparatului de propulsie individuală.

Smulşi dintre dunele de praf, se ridică vertiginos către cele două navete ale căror semnale luminoase fulgeră pe cerul violet.

Sub picioarele lor infernul galben se dezlănţuie iar. Vehiculele se apropie unul de celălalt. Carcasele transparente se alipesc cu un pocnet uşor.

— L-ai văzut pe Alex? strigă geologul cu buzele aproape lipite de peretele modulului.

— Speram să fie la tine!

— Ultima oară l-am zărit cam pe acolo, intervine Howard împungând cu arătătorul un punct anonim din volbura de sub nave.

— Unde?

— Cam în direcţia aceea. Când a început, am aruncat întâmplător o privire prin colimator. Câteva clipe l-am văzut perfect încadrat, apoi a dispărut acoperit de vârtejurile de nisip.

— Mă duc să-l caut!

— Ascultă, nu face as...

Cuvintele nu se mai aud.

Lin, micul disc străveziu se desprinde, apoi se lasă cu precauţie către suprafaţa în clocot a deşertului. Particulele de nisip zornăie ca o grindină pe pântecul aparatului de zbor.

Vaar priveşte fix volbura de sub el. Poate că Edo are dreptate. Dacă este făcut ferfeniţă, nu mai are nicio importanţă când îl vor găsi.

Inconştient, roade cu dinţii fire blonde răsucite din mustaţă.

Câteva secunde pot fi totuşi salvatoare.

— Te-ai prins bine? se adresează cu un glas răguşit coechipierului.

— Da.

— Pornim!

Placa de control se încovoaie parcă sub apăsarea palmei. În secunda următoare, nava se prăbuşeşte cu o smucitură în haosul de nisip. Câteva zgâlţâituri, însoţite de răpăitul asurzitor al granulelor de siliciu pe carcasă, apoi liniştea. O tăcere ce face să ţiuie timpanele se aşterne brusc.

Ochii uimiţi văd cum, parcă atrase de o forţă nevăzută, trombele galbene se răsucesc ca nişte şerpi şi se depărtează întorcându-se în deşertul care le-a născut.

Spaţiul, care cu câteva minute mai înainte nu putea fi străpuns cu privirea, se limpezeşte, dezvelind iar faţa devastată parcă de explozii a ceea ce fusese o oază poate, populată cu forme de viaţă ale acestei stranii planete. Din loc în loc, din movilele de pulbere fină, braţele verzui ale coralilor se înalţă ciunte, chinuite parcă, spre cer. Umbra navei, ochi ciclopic şi întunecat, alunecă repede şi tăcută peste relieful răvăşit.

— Ce senzaţie neplăcută, se trezeşte murmurând Howard. Parcă cer ajutor…

— Sau pomană, adaugă Vaar.

Încearcă să pară indiferent sau măcar ironic şi să facă astfel să treacă neobservat fiorul care i-a mângâiat şira spinării şi i-a zgâlţâit umerii.

— Aşa răsucite cum sunt…

— Ar fi bine să laşi pe mai târziu aprecierile estetice şi să supraveghezi locatorul. Poate avem norocul să-şi fi pus în funcţiune emiţătorul. Clipeşte! Avem cu toţii noroc. Ei, Edo,

strigă în microfonul repus în funcţiune, am dat de urma lui Alex!

— Am văzut şi eu… Cobor imediat.

— Şi-a pornit „urlătoarea”. Poate îi merge şi radioul.

— Merge… cum să nu… meargă, se aude printre paraziţi vocea celui căutat. Ce?… Credeaţi că o să aveţi parte… de o porţie în plus… la desert?…

— Lasă glumele proaste, intervine Edo. Trage mai bine o rachetă ca să te găsim mai repede…

— Dacă… m-aş putea… ridica… pe cuvântul… meu… aş face-o… Cred că am… un… vagon de praf… pe mine… Mă cam… turteşte… Dacă… mai întârziaţi mult… o să mă scoateţi… laminat de aici…

— O. K.! Stai liniştit. Te găsim noi! Cred că ne aflăm deasupra ta…

— Acum… nu vă aşezaţi şi voi… pe mine… Mi-e mai mult… decât suficient…

Jeturi puternice de aer ţâşnesc din pântecele celor două aparate de zbor. Lovesc razant duna de praf. Pulberea, nori sulfuroşi cu străluciri verzui, se împrăştie treptat, dezvelind scheletul ciunt al unui coral.

O sclipire sângerie.

— Stop! strigă Edo.

Cu un zumzăit abia perceptibil, navele se aşază pe sol.

Smulgându-se cu greutate din nisip, Alexandru se ridică pe jumătate şi, întorcând o faţă pe care se întinde un zâmbet chinuit, începe să-şi maseze spatele.

— Era să mă… îndepărtaţi şi pe mine…

— N-ai nimic rupt?

— Constat cu bucurie că nu. Sunt doar niţel strivit şi mototolit.

— Hai în „broască”, spune geologul, apucându-l de braţ.

Cei câţiva metri care îi despart de navă sunt străbătuţi cu împleticeli şi gâfâieli.

*

Secundul se apleacă şi dă un bobârnac cadranului cronometrului. Într-o latură a sa, o dungă verde clipeşte intermitent atenţionând asupra orei afişate cu semne sângerii.

— E timpul, mormăie ca pentru sine. Erwin, pregăteşte instalaţia! Ai la dispoziţie o sută douăzeci de secunde.

— În regulă, vine răspunsul.

Degetele operatorului se mişcă cu agilitate. Pe consola din faţa sa, lumini încep să se aprindă una după alta: verzi, roşii, galbene, albe. Unele clipesc intermitent, altele lucesc asemeni unor pietre preţioase în semiîntunericul Sălii de comandă.

— Treapta unu… Potenţial atins…

— Pozitiv… Continuă…

Zumzăitul aparaturii se intensifică. Câteva secunde doar. Se atenuează apoi, scoţând parcă un oftat.

— Patru doi trei… Atins…

— Confirmat…

— Putem începe…

— În regulă… Lansez apelul…

— Trei, doi, unu, zero…

Secundele trec. Se strecoară mlădioase, feline, pe lângă pupitre, printre fotoliile goale, afundându-se în pereţi şi dispărând apoi în spaţiu.

— Ar fi trebuit să confirme, spune secundul, cu ochii fixaţi pe indicaţiile cronometrului.

— N-am niciun semnal…

— Apelează din nou…

— Trei, doi, unu, zero…

Degetul lung şi osos apasă insistent dreptunghiul din plastic. În interior, o luminiţă verde licăreşte fosforescent. Secundele de aşteptare trec din nou tăcute.

— Procedăm la o testare.

— Am verificat totul înainte. Şi ştii prea bine că dacă ceva ar fi deranjat, ar apare imediat afişat.

Secundul întoarce capul. În semiîntuneric, cupa neagră şi goală a fotoliului comandantului, încadrată de marginea albă a spătarului, pare un spectator nepăsător şi mut.

Răsuceşte uşor capul spre coechipierul care, lângă consola unităţii de comunicaţii spaţiale, îi aşteaptă tăcut hotărârile.

— Eşti sigur că nimic nu este deranjat? îl întreabă Aix cu o undă de speranţă în glas.

— Absolut! S-ar putea însă ca EPSILON să aibă necazuri.

— Asta nu îmbunătăţeşte cu nimic situaţia. Parcă am intrat în săptămâna neagră. Belelele se ţin scai de noi. Am senzaţia că cineva urmăreşte cu tot dinadinsul să ne cureţe.

Pe Aix îl încearcă o poftă nebună să spargă ceva, să-şi descarce nervii. Nici măcar nu-i trece prin minte cum să facă să-l informeze pe comandant. Se simte ca un tâmpit. Are acuta senzaţie că pe undeva, cu ceva, el, Aix, este foarte vinovat.

— Ai vreo propunere? Eu unul nu mai sunt în stare să raţionez.

Operatorul ridică din umeri iar cu palma dreaptă se plezneşte peste pulpă.

— Doar să-l anunţi pe şef. Să vedem ce va decide el.

— Credeam că eşti mai inspirat ca mine, mormăie secundul. În regulă, mă duc să-l caut. Între timp mai încearcă să stabileşti contactul. Dacă ai vreun rezultat, anunţă-mă prin intercom…

— Bine, fac tot ce e posibil.

Secundul se ridică cu un efort şi porneşte către uşă. Este tentat să lungească cât mai mult căutarea, în speranţa că o minune se va produce şi EPSILON va răspunde în cele din urmă la apel.

Erwin se răsuceşte cu scaun cu tot, urmărindu-l pe Aix cu privirea. Se întreabă nedumerit de ce acesta a ales soluţia cea mai dificilă de a lua legătura cu comandantul, în loc să-l contacteze prin intercom.

*

— Masează-mi, te rog, spatele, se adresează Alexandru lui Howard. Aşa… dă şi câţiva pumni!

Întins cu faţa în jos pe comoda banchetă din spate, fără centură şi cască, se lăsă în voia maseurului de ocazie, gemând de plăcere.

— Acum, spune, dacă ai amabilitatea, când a început dansul… n-ai vrut, s-au n-ai putut s-o ştergi?

Vaar priveşte încruntat afară.

Dunele galbene, spinări încremenite de dromaderi uriaşi, unduie pe sub pântecele navei.

— Fotografiam… Mi-au atras atenţia nişte emanaţii roşietice… Apăreau la intervale regulate din nodulii de pe

suprafaţa coralilor… Parcă respirau. Am văzut apoi cum strania răsuflare începe să se accentueze… iar gazele… gazele căpătau o culoare de un roşu tot mai închis… Apoi… rafale de nisip… Când am înţeles, a fost prea târziu…

— Dar nu te-a avertizat radioul?

— Era închis. După ce ne-am despărţit, mi s-a părut că aud ceva.

— Şi nu l-ai m-ai deschis decât atunci când te-ai trezit îngropat…

— … am avut noroc… Avalanşa de nisip m-a surprins cu mâinile lângă cap…

Ar vrea să continue. Să urle că l-a cuprins panica. Că a simţit cum intestinele i se răsuceau ca un ghem în pântec. Că a rămas blocat, incapabil să mai reacţioneze. Că în acele clipe înjura psihologia şi toată experienţa acumulată şi care nu-l ajuta cu nimic să iasă din criză.

Nu poate.

Dacă ar fi fost numai geologul de faţă, ar fi recunoscut. El ar fi înţeles.

Cuvintele i se adună în gât. Se zbat o clipă şi apoi mor unul câte unul.

Simte privirea piezişă a prietenului său şi pentru un moment are senzaţia că acesta a înţeles tot ce era de înţeles.

— O.K.! Las-o moartă! Dă-mi mai bine aparatul, să vedem dacă a meritat efortul de a te salva.

Degetele mari dar îndemânatice scot cu grijă mica placă holo din carcasa neagră a aparatului de fotografiat.

O priveşte. Îngustă, nu mai mare decât o lamă de ras, poate totuşi să primească peste o sută de imagini tridimensionale color.

Cu atenţie o introduce într-o fantă din panoul de bord al modulului.

Apasă un buton. În aceeaşi clipă, în spatele geamului fumuriu al unui ecran, apare imaginea tridimensională a unui coral.

— Asta este, spune Alexandru. Priveşte! Nu este prea clar la început. E ca un uşor abur roz care pluteşte în jurul braţelor.

O nouă apăsare pe un buton. O nouă imagine. Apoi încă

una.

— E mai clar acum. Observi? Culoarea s-a întărit, iar gazul acesta, sau ce-o fi, s-a întins în spaţiu.

Ceaţa roşiatică a devenit mai clară.

Asemeni unor vine sângerii, fire subţiri de gaz ies din nodulii care acoperă suprafaţa coralilor ca, apoi, treptat-treptat, să se piardă în învelişul gazos care îmbracă asemeni unui manşon braţele contorsionate.

Devenit foarte atent, Vaar se apleca asupra ecranului, urmărind imagine după imagine.

— La un moment dat, în timp ce mă chinuiam să iau o poză cu transfocatorul, am observat prin vizor că particulele de nisip încep să lovească lateral de parcă ar fi fost spulberate de vânt. Cred că a fost momentul când s-a declanşat furtuna. Atunci nu m-am gândit la aşa ceva. Mi se păruse că am reuşit să surprind ceva extrem de interesant. Acum ar trebui să existe o imagine de a cărei realitate mă îndoiesc şi eu. Oricum, am luat câteva pe automat înainte de a fi complet îngropat în praf.

— Şi ce vezi mai interesant în clişeul ăsta faţă de restul?…

— În momentul când le-am luat, mi s-a părut că observ ceva… Nu sunt sigur, ţi-am spus doar, că este într-adevăr ceva…

— Totuşi, ce ţi s-a părut că vezi?…

— Nici mie nu mi-e clar… Să mărim puţin…

Neclară la început, imaginea capătă contur, focalizându-se pe centru. Detaliile încep să se vadă cu tot mai mare claritate. Se pot observa distinct vinişoarele roşii care, cu un capăt fixat în noduli, se pierd apoi treptat, spiralând în aburul cărămiziu ce învăluie coralul. Boabe de nisip, care par enorme acum, lucind galben, sunt surprinse în zbor la diferite distanţe de braţul structurii cristaline.

— For-mi-da-bil, îngână geologul.

Alexandru înghite în sec şi mai măreşte imaginea.

Deci nu i s-a părut.

— Edo, avem ceva foarte interesant să-ţi arătăm. Cred că te priveşte în mod direct, spune Vaar în microfon.

*

— Treizeci de ore, fix, murmură Aix cu privirea pironită pe

cadran.

Materializate în cifre cu licăriri verzui, clipele se scurg ireversibil şi nepăsătoare.

— Pregăteşte, te rog, totul pentru apelarea Bazei.

Glasul obosit al comandantului se aude înfundat în liniştea cabinei de comandă.

Cu degetele de la mâna stângă îşi freacă uşor fruntea brăzdată de cute adânci. Nu poate înţelege. Îi este imposibil să-şi dea seama de ce nu răspunde Epsilon. Trebuia de mult să fie în apropierea planetei, dar parcă s-a evaporat. Nicio urmă. Niciun mesaj alarmant. Nimic. S-a volatilizat pur şi simplu.

Masează rădăcina nasului, globii ochilor obosiţi.

Poate că trebuia chemat Centrul imediat după întreruperea legăturii. Dar asta ar fi cerut un consum enorm de energie, şi nu putea şti dacă nu era de fapt vorba de o simplă defecţiune a emiţătorului de pe Epsilon.

A decis să aştepte, să nu alerteze, poate inutil, Baza. Ştie că toate aceste hotărâri luate de unul singur, fără întrunirea Consiliului navei, vor atrage după sine protestele vehemente ale câtorva membri ai susnumitului organ, iar, pentru mai târziu, observaţii nu tocmai măgulitoare în raportul final asupra expediţiei.

Se revoltă câteva clipe la gândul că este comandant al navei, dar este obligat să umble ca pe ouă atunci când trebuie să ia rapid o decizie. Ce-i drept, are posibilitatea de a opune vetoul său oricărei hotărâri a Consiliului, dar ştie din experienţă că este mai bine să se folosească cât mai rar de el.

A decis; şi se pare că nu corect.

A încercat apoi să dea de urma navei folosind detecţia activă. Practic a răscolit tot spaţiul în jurul planetei, pe o rază de un miliard de kilometri. Nimic.

Un bâzâit sacadat îi frânge şirul gândurilor anunţându-l că nava Bază este gata să primească mesajul de pe Calipso.

O apăsare pe un dreptunghi alb şi mesajul aprobat de Consiliul navei porneşte nevăzut în spaţiu.

Fragment din RAPORTUL No. 005 al grupului
CALIPSO către nava BAZA LAGRANGE III

…MERGÂND PÂNĂ LA ZERO.
2. DE CIRCA TREIZECI DE ORE, NAVA EPSILON, CARE CONFORM ULTIMEI COMUNICĂRI PRIMITE DE LA DUMNEAVOASTRA (No. C27) TREBUIA SĂ SOSEASCĂ ÎN VECINATATEA PLANETEI PE CARE NE AFLĂM, NU A MAI EMIS NICIUN SEMNAL DE CONTROL.

CAUZE: NECUNOSCUTE.

MOTIVELE PENTRU CARE GRUPUL CALIPSO NU A INFORMAT BAZA:
A. CONSUMUL MARE DE ENERGIE IMPUS DE REALIZAREA LEGĂTURII.
B. DEFICITUL ENERGETIC, CARE DE ALTFEL REŢINE NAVA CALIPSO PE ASTRUL AVÂND CODUL NL 3001.

MĂSURI:

LA ÎMPLINIREA A O SUTĂ DOUĂZECI DE MINUTE DE LA RUPEREA LEGĂTURII CU GRUPUL EPSILON, CONSILIUL NAVEI CALIPSO A LUAT URMATOARELE MASURI:
A. VERIFICAREA ÎN ÎNTREGIME A SISTEMELOR DE RECEPŢIE ALE NAVEI CALIPSO.
B. CUPLAREA CELOR TREI SISTEME DE BALIZARE ALE NAVEI CALIPSO: OPTIC, RADIOFRECVENŢĂ, FMP[1].
C. CERCETAREA PRIN RADIOLOCAŢIE ŞI GRAVILOCAŢIE A SPAŢIULUI SFERIC AVÂND RAZA DE UN MILIARD DOUĂSPREZECE MII KILOMETRI.

EFECTE:

NU S-A OBŢINUT NICIO INFORMAŢIE CARE SĂ CERTIFICE PREZENŢA GRUPULUI EPSILON ÎN SPAŢIUL CERCETAT.

CERERE:

VA RUGĂM SA NE INFORMAŢI DACĂ GRUPUL EPSILON A PRIMIT O ALTĂ MISIUNE.
ÎN CAZUL UNUI RĂSPUNS NEGATIV, RUGĂM TRANSMITEREA INSTRUCŢIUNILOR CU PRIVIRE LA

[1] FMP – Fascicol multidirecțional pulsator de neutroni.

ACTIVITATEA VIITOARE A GRUPULUI CALIPSO.

3. VĂ INFORMĂM CĂ PENTRU REFACEREA REZERVELOR DE ENERGIE ALE NAVEI CALIPSO MAI SUNT NECESARE, ÎN CAZUL UNEI DESFĂŞURĂRI NORMALE A ACTIVITĂŢII, APROXIMATIV NOUĂZECI DE ORE…

Feţele lucind galben-verzui în lumina cinescopului se conturează în întunericul laboratorului ca nişte spectre fără trup. Şerpii cutelor de pe fruntea înaltă a norvegianului sunt parcă mai accentuaţi şi mai contorsionaţi. Peste ei, o şuviţă de păr blond aruncă o brazdă de întuneric. Cu faţa aproape lipită de a sa, Edo priveşte printre pleoapele mijite parcă mai mult ca oricând. Lentilele cu rame subţiri, aurii, ale ochelarilor aruncă sclipiri scurte.

Aşezat comod într-un fotoliu, Alexandru priveşte şi el dreptunghiul luminos al ecranului. Din când în când, fără să întoarcă capul, îşi examinează pe furiş „potenţialii pacienţi”.

Zâmbeşte. „Potenţialii pacienţi.” Pentru el toţi sunt „potenţiali pacienţi”. Îi este imposibil să privească figura cuiva fără a-i face o analiză rapidă dar esenţială a stării psihice de moment sau generale. Îl observă pe japonez cum, cu gestul său tipic devenit tic, saltă cu arătătorul ochelarii care alunecaseră spre vârful nasului. Apoi Vaar; când este sub tensiune aşa face: strânge din fălci.

Revine asupra propriei persoane. Nici el nu se simte în largul său. Imaginile de pe ecran sunt realmente fascinante, dar îi provoacă şi un uşor frison de nelinişte. Pe moment, nu găseşte altă explicaţie mai mulţumitoare decât aceea că a avut noroc, noroc cu carul sau norocul prostului. Este absolut necesar să fii un mare norocos ca să scapi după ce ai stat cât a stat el, şi încă atât de aproape de o adevărată armă chimică. Sau poate nu chiar chimică dar, oricum, o armă în plină funcţiune.

Priveşte micile grăunţe de nisip care parcă se topesc pe măsură ce pătrund în norul de gaz degajat de coral.

Nu poate înţelege cum de costumul de protecţie, care conţine fibre de siliciu, nu a fost nici măcar ciupit. Îşi aminteşte că, atunci când a fost acoperit de pulbere, a rămas cu o mână cramponat de un braţ al coralului. Cu toate

acestea, mănuşa s-a păstrat intactă. Cel puţin aşa a reieşit la o analiză preliminară.

Un foşnet, apoi o tuse uşoară.

Cu microfonul dictafonului în mână, Vaar îşi drege glasul.

— Începând cu clişeul şaptezeci şi trei, se poate observa apariţia următorului fenomen: din orificiile existente pe suprafaţa formaţiunilor minerale supranumite „corali” îşi face apariţia, sub forma unor turboane fine, de culoare roşie, o substanţă a cărei stare de agregare se poate aprecia ca fiind gazoasă. Forma de vârtej, cu diametru aproximativ egal cu cel al orificiului de ieşire, este păstrată până la circa o sută de milimetri de punctul de plecare. La această distanţă are loc o destrămare bruscă, fenomen care duce la o „îmbrăcare” a coralului într-un nor de gaz. Acest nor are o grosime aproximativ egală cu lungimea turbioanelor din care s-a format…

O pauză.

Tăcerea devine parcă materială.

— Clişeul numărul şaptezeci şi cinci… Se observă apariţia primelor particule numite impropriu „nisip”… Este momentul începerii uneia din furtunile a căror cauză rămâne încă necunoscută… Clişeul şaptezeci şi şase… Granulele de nisip pătrund în interiorul norului de gaze care înconjoară coralul… Distanţa la care se află este circa o treime din grosimea norului. Forma şi aspectul particulelor este neschimbată… Clişeul şaptezeci şi şapte… Se poate observa o uşoară dilatare a particulelor… Granulele care au depăşit aproximativ două treimi din grosimea gazului explodează transformându-se într-o pulbere foarte fină… Se poate observa că un procent de circa zece la sută rămân nedistruse. Acestea lovesc suprafaţa formaţiunii minerale… În urma impactului, toate granulele se distrug fără excepţie. Simultan, ele provoacă un mic crater în zona de ciocnire… Măsurătorile efectuate indică o eroziune a cărei volum este aproximativ egal cu cel al granulei de lovire, în cazul unei incidenţe de impact de nouăzeci de grade… Volumul materialului îndepărtat scade odată cu micşorarea unghiului de incidenţă…

Cu un oftat de uşurare, Vaar se lasă pe spate. Mâna care ţinea microfonul cade moale pe genunchi.

— Acum ar trebui trase şi nişte concluzii, mormăie, scărpinându-şi cu unghia barba sârmoasă.

— O să fie ceva de discutat în Consiliu… Asta este o adevărată bombă…

— O bombă mai mare ca dispariţia grupului Epsilon tot nu este.

— Nu cred că putem să-i ajutăm cu ceva discutând acum despre ei… În clipa de faţă este mai util să stabilim: unu – dacă nu sunt necesare măsuri de securitate speciale la venirea în contact cu coralii; doi – care sunt cauzele fenomenului la care a fost martor Alex…

— Am dat combinezonul la analiză aşa cum mi-aţi cerut.

— Ce număr are laboratorul?

— Treizeci şi unu…

Cu receptorul în mână, geologul formează indicativul.

— Da, ce doriţi?

Figura unui tânăr apare pe ecranul videofonului.

Are o privire obosită şi clipeşte des.

— Aţi primit la analiză un combinezon tip E, măsura…

— Patruzeci şi şase, adaugă repede psihologul.

— Puteţi să daţi răspunsul în legătură cu starea lui de uzură?…

Capul tânărului se apleacă. Pare a căuta ceva pe masa care o presupui că se află dinainte.

Ridică fruntea.

— Suprafaţa materialului este în perfectă stare. Indicele de elasticitate general are valoarea de nouă virgulă cinci, ceea ce se încadrează în valorile prevăzute de norme. În zona articulaţiilor se menţine un indice de nouă virgulă opt, de asemeni admis de normă. Punctele de racordare la…

— Stai, omule, o clipă… Vreau să ştiu pur şi simplu dacă e bun sau nu este bun, adică dacă poate fi utilizat în continuare fără riscuri sau nu!…

— Nu putem să admitem utilizarea unor materiale care prezintă riscul de a se deteriora necontrolat. Astfel de situaţii contravin regulamentului şi…

— Măi, omule! E bun sau nu combinezonul tip E, măsura patruzeci şi şase?…

— Este în perfectă stare. Conform fişei individuale mai

poate fi utilizat încă o mie optzeci de ore şi…

Trântind exasperat receptorul, Vaar întrerupe vocea monotonă şoptită şi obosită a sărmanului laborant.

— Un punct câştigat: până la proba contrară nu sunt, se pare, necesare măsuri de securitate speciale, spune Edo săltându-şi cu arătătorul ochelarii care îi alunecaseră spre vârful nasului. În ceea ce priveşte fenomenul în sine, sunt înclinat să cred, blondule, că structurile tale minerale sunt mai degrabă biologice, sau ceva asemănător… Păcat că nu avem şi o probă de gaz. Am fi aflat cu siguranţă mai multe.

— Ironizezi de pomană spunând „structurile tale minerale”. Nu mă deranjează deloc dacă se mai ocupă cineva de problemele care mă interesează. Iar tu, japonezule, nu eşti un tip bleg, eşti chiar isteţ…

Alexandru îşi priveşte amicul surprins. Îşi spune că iar l-a apucat probabil unul din momentele lui de deosebită sinceritate faţă de calităţile altora.

— Un lucru este sigur: biologice sau minerale, aceste formaţiuni au un mecanism care le permit atât producerea cât şi declanşarea emisiei de gaz în timpul furtunilor de nisip, spune Edo, vădit măgulit de aprecierea geologului.

— Deci se poate considera că totul funcţionează ca un sistem de protecţie împotriva acţiunii distructive a granulelor de nisip care, după cum s-a văzut, pot deteriora relativ uşor coralul, adaugă Alexandru.

— Am dat la analiză câteva fragmente din această stranie structură. S-a constatat că este plină de canale foarte fine, iar nodulii sunt de fapt nişte formaţiuni sferice cu suprafaţa neregulată, „îngropate”, se poate spune, în suprafaţa coralului, continuă Edo. Vreţi să vedeţi câteva clişee?

— Dă-i drumul…

Cu o înclinare a capului, psihologul îşi dă şi el consimţământul.

O apelare a Ordinatorului Central, folosind codul din biblioteca de date, şi se poate obţine orice informaţie la oricare din terminalele instalate în laboratoarele navei.

— Vedeţi, spune Edo întinzând degetul spre ecranul pe care a apărut imaginea cerută, în dreapta este o secţiune transversală, în stânga una longitudinală… Canalele sunt

dispuse radial şi circular. Aranjamentul lor poate fi asemuit cu o pânză de păianjen. Se termină la baza nodulilor… atât cele radiale cât şi cele longitudinale.

— S-a făcut vreo analiză a acestor noduli?

— Ieri s-a început una. În afară de faptul că prezintă un canal central, n-am mai putut afla până acum decât că structura este cristalină. Aici cred că tu eşti cel care poate lămuri foarte bine lucrurile.

Alexandru ascultă cu atenţie. Crede că pe moment este important faptul că au un sistem care le permite să sesizeze la timp declanşarea unei furtuni şi un alt sistem care le dă posibilitatea să se apere destul de eficient împotriva acţiunii distructive a granulelor…

— A-TEN-ŢI-U-NE… A-TEN-ŢI-U-NE! se aude deodată un glas sacadat în difuzorul de apel. Mem-brii Con-si-liu-lui sunt con-vo-ca-ţi la ora do-uă-zeci şi trei-zeci de mi-nu-te. Pro-ble-me-le de dis-cu-tat şi in-for-ma-ţi-i-le ne-ce-sa-re se pot ob-ţi-ne fo-lo-sind co-dul ze-ro ze-ro unu… Re-pet:…

— Fir-ar să fie! într-o zi am să-l sparg. Nu înţeleg de ce nu schimbă glasul ăsta hodorogit?!…

— Este bun pentru atenţionare, spune Alexandru.

— Trebuie să ne grăbim. Douăzeci treizeci înseamnă peste aproximativ o oră. Vom continua analiza noastră după şedinţă. Din punctul meu de vedere, consider că nu este încă necesară prezentarea unei informări din două motive: nu suntem suficient pregătiţi şi avem certitudinea, sper, că fenomenul nu are repercusiuni negative asupra securităţii expediţiei, conchide japonezul.

— Asta o spui tu!

— Fiecare cu părerea lui… Eu personal nu am intenţia încă, subliniez încă, să ridic problema în Consiliu.

*

— Poate nu era necesar să vă cer să veniţi aici, începu comandantul. Ar fi fost într-adevăr mai simplu, mai comod şi mai rapid să vă fi comunicat prin note informative hotărârea Bazei în legătură cu viitorul misiunii noastre.

Un moment de tăcere.

Glasul şefului grupului expediţionar răsună ca un ecou în urechile celor prezenţi.

— Mi se pare însă mai eficientă o convorbire „pe viu” decât prin video…

Degetele împletite acoperă pe jumătate foaia albă pe care o ţine dinainte.

Încearcă să se justifice, deşi n-ar trebui. Ştie că unii nu-i agreează stilul de lucru cu oamenii. Şi mai ales chemările repetate în sala de Consiliu, în loc de folosirea videofonului. Ei nu pot înţelege că, în micul univers al navei, este foarte necesar ca oamenii să se simtă apropiaţi, cât mai legaţi unul de celălalt. Că nu-şi are rostul, ba chiar este contraindicat, ca, din simplă comoditate, să se folosească într-un mod excesiv de comunicaţia video care îţi creează impresia că interlocutorul se află undeva departe, iar tu eşti singur, izolat, închis într-o cochilie fragilă care se prăbuşeşte cu viteze fantastice într-un hău negru fără sfârşit.

Încearcă uneori să-i facă să înţeleagă…

— Dar de fapt v-am rugat să veniţi pentru a vă informa asupra a ceea ce am menţionat mai înainte şi a lua nişte hotărâri corespunzătoare celor decise de Bază. În rezumat iată şi ce spun cei de acolo: trebuie să rezolvăm problema combustibilului în cel mai scurt timp posibil. Aşa cum ştiţi, mai avem nevoie de minimum şaptezeci de ore pentru aceasta. Doi: Baza a decis să nu trimită nicio navă în căutarea grupului Epsilon, şi nici în ajutorul nostru. Trei: după asigurarea necesarului energetic, avem misiunea de a încerca să aflăm chiar noi ce s-a întâmplat cu Epsilon, folosind toate mijloacele de care dispunem şi cu o deplină libertate de decizie. Patru: trebuie să punem în funcţiune sistemul de balizare a navei noastre, care va urma să funcţioneze până la primirea unor noi indicaţii de la Bază. Cinci: ni se face următoarea „concesie” – putem părăsi planeta dacă reuşim să aducem rezerva de energie la nivelul existent înainte de accidentul care ne-a obligat s-o abordăm… Asta înseamnă circa optzeci şi opt la sută din capacitatea maximă…

Alexandru îşi încrucişează picioarele pe sub masă.

Priveşte feţele posomorite. Îi înţelege. De mai bine de o săptămână trăiesc cu toţii într-o continuă tensiune. Mai chinuitor este faptul că mereu se întrevede o speranţă, o soluţie, ca apoi un eveniment neplăcut să le-o spulbere, să o

desfiinţeze de parcă nici n-ar fi existat. Aceste şocuri, este convins, nu vor rămâne fără urmări. În curând câţiva, mai ales dintre cei prezenţi în jurul mesei, vor fi nevoiţi să apeleze la serviciile lui. Dispariţia grupului Epsilon, apoi decizia Bazei de a-i lăsa să se descurce singuri se pare că au pus capac la toate. După cum îi zvâcneşte o vână la tâmplă, capătă convingerea că şeful serviciului de securitate al navei va avea foarte curând nevoie de tranchilizante, altfel nervii vor ceda.

Vaar, răspunzător de exploatarea zăcământului de minereu util, strânge din fălci, urmărind parcă să-şi facă praf dantura.

Liniştea a devenit apăsătoare, prea apăsătoare. Este ca o plapumă care sufocă încet dar sigur pe cei adunaţi în jurul mesei de Consiliu.

Alexandru realizează că, dacă nu spune ceva, orice, numai ca să rupă vălul care se aşterne peste raţiunea celor prezenţi, ar putea apare situaţii total nedorite. Simte, aproape ca pe ceva material, frica, chiar teroarea unora, ura (pentru ce? împotriva cui?) altora, furia sau deznădejdea. Singurul care pare a-şi mai păstra controlul asupra gândurilor este Comandantul.

Privirile li se încrucişează.

— Vaar, începe Alexandru. Poate ar fi bine să ne spui ce posibilităţi există... de a mai scurta timpul de exploatare a zăcământului.

Cel interogat mişcă uşor capul a negaţie.

— Este timpul minim pe care ni-l oferă mijloacele ce le avem la dispoziţie.

— Eşti sigur? întreabă Panda.

— Putem interoga oricând ordinatorul dacă se consideră că sunt insuficient informat şi că soarta expediţiei nu mă preocupă într-o măsură suficientă...

— N-o lua în felul acesta, intervine împăciuitor Alexandru, simţind încordarea din atmosferă. A fost pur şi simplu o întrebare de rutină.

— Repet: nu avem nicio po-si-bi-li-ta-te tehnică sau organizatorică de a reduce timpul de exploatare. Rămâne doar alternativa permisă de Bază de a nu face plinul. Chiar şi aşa nu câştigăm mai mult de cincisprezece-douăzeci de ore, după aprecierea mea.

— În concluzie: problema numărul unu, combustibilul, nu poate fi rezolvată decât în intervalul de timp cunoscut, conchide Comandantul.

O tuse uşoară.

Cu faţa roşie şi fruntea plină de picături de sudoare, Zbigniew, omul răspunzător de securitatea grupului Calipso, priveşte fix cu ochii săi mici şi albaştri peste umărul lui Alexandru, undeva, pe peretele sălii de Consiliu.

— Acum, începe cu un glas ferm, parcă în contradicție cu fața bonomă, o problemă de care sunt direct răspunzător… Dispariţia navei Epsilon, dispariţie care se pare ca nu s-a petrecut prea departe de noi, îmi impune să cer aplicarea unor măsuri suplimentare de siguranţă.

Psihologul îl priveşte tot mai uimit. Nu-l miră ceea ce aude, ci ceea ce vede. Îşi spune că oamenii sunt şi vor rămâne totdeauna plini de surprize chiar şi pentru un psiholog. Vena care zvâcnea pe tâmpla polonezului cu câteva minute înainte şi care parcă anunţa un atac de apoplexie, nu mai poate fi observată decât cu mare greutate, o mică linie şerpuită, albăstruie, sub pielea roză.

— …În primul rând mărirea razei de acţiune a câmpului de protecţie…

— Nu, asta nu se poate… va creşte enorm consumul de energie, intervine Werner.

— Nu mă întrerupeţi, vă rog! Aveţi răbdare să termin.

Oftează şi priveşte pixul pe care de câtva timp îl învârte între degete.

— Acum o oră, la puţin timp după anunţarea întrunirii, a fost adus un om. Era într-o stare… asemănătoare paraliziei… în întregime rigid. A fost predat infirmeriei. Înainte de a începe şedinţa, ne-am informat din nou despre el. Starea sa este neschimbată.

Surpriza pe care a provocat-o această veste este atât de mare încât nimănui nu-i trece prin minte să pună vreo întrebare.

— A fost găsit de către una din patrule, la circa doi kilometri distanţă în afara zonei de protecţie.

— Cine este?

— H. Uyl, matricolă trei doi şapte unu *L* trei.

— Aţi aflat ce căuta acolo?

— Nu. Ultima oară fusese zărit în interiorul zonei de securitate.

Comandantul apasă câteva butoane încadrate într-un dreptunghi negru pe suprafaţa mesei. Se apleacă puţin şi vorbeşte în microfon:

— … Aici Panda… Care este starea pacientului H. Uyl?

Câteva momente de tăcere.

— …Rigiditate totală a musculaturii corpului… Se află încă echipat în combinezonul de protecţie…

— Cum? Rezerva de oxigen trebuia să se fi terminat!

— Nu respiră…

— Am încercat înlocuirea buteliei dar totul este parcă… sudat… Este imposibil să demontăm chiar şi cea mai mică piesă a costumului… Am făcut mai multe sondaje ultrasonice dar nu s-a constatat nicio modificare a cantităţii de oxigen aflată în butelii… Nu s-au mai constatat nici tensiuni musculare sau semnale cardiace…

— Este… mort?…

— Nu ştim… Este rigid ca… o statuie… E singurul lucru cert pe care îl putem afirma…

— Acum i se aplică vreun… tratament?

— Nu… A fost introdus la Reanimare şi se află sub permanenta supraveghere a aparaturii. Orice modificare a stării sale se înregistrează automat.

— Mulţumesc!

Cu un pocnet slab, difuzorul amuţeşte.

— Acum sper că este clar motivul pentru care cer mărirea zonei de protecţie. În momentul de faţă, nu avem niciun indiciu cu privire la ce anume a provocat paralizia lui H. Uyl. Este evident însă că planeta ascunde multe surprize. De aceea, pe lângă mărirea zonei de securitate, mai cer şi înfiinţarea unor patrule care să asigure nu episodic ci permanent supravegherea unei suprafeţe cât mai întinse în jurul navei. Din nefericire, sunt învestit numai cu dreptul de a propune şi de a controla dacă cele hotărâte de cei prezenţi aici sunt aplicate sau respectate. Asta am adăugat-o pentru cel care m-a întrerupt adineauri.

Cu capul plecat, Werner se face că nu aude. Degetele fine,

albe, cu unghii frumos tăiate şi curăţate, bat cu repeziciune clapele micului terminal încastrat în suprafaţa mesei în dreptul fiecărei membru al Consiliului.

— Conform informaţiilor furnizate de către ordinator, spune ciocănind uşor cu arătătorul ochiul negru al ecranului, datorită creşterii exponenţiale a energiei absorbite de câmpul de protecţie cu mărirea razei de acţiune, putem ajunge în situaţia neplăcută ca, din ce se obţine în timp de o oră în urma exploatării zăcămintelor, circa douăzeci la sută să fie consumat de către generatul de câmp. Deci se impun ca alternative: ori micşorăm raza de protecție, care oricum se află deja foarte aproape de valoarea minimă, ori o lăsăm la această cotă, consumul fiind de mai puţin de unu la sută dintr-o oră de exploatare. Atrag atenţia că dacă mărim zona de securitate riscăm să amânăm *sine die* decolarea.

Privesc cu toţii micile dreptunghiuri negre ale monitoarelor pe care cifre şi curbe formează un desen multicolor. Este greu de ales: a rămâne (cât timp oare?) pe o planetă deloc ospitalieră sau să te avânţi cât mai repede în spaţiul care parcă a înghiţit grupul Epsilon?

— Cine este de acord cu menţinerea nivelului actual al zonei de protecţie?

Mâinile se ridică. Unele sunt şovăitoare, dar se ridică.

Îşi spun că, oricum, mai devreme sau mai târziu tot vor trebui să se întoarcă în spaţiu şi că ar fi bine ca, atunci când o vor face, să fie cel puţin pregătiţi.

Singurul vot împotrivă: Zbigniew.

— Acum despre patrule... mai corect despre lărgirea câmpului lor de activitate. Propunerea mi se pare adecvată situaţiei. Din păcate, cei care ar putea face parte din echipele respective sunt ocupaţi în întregime cu exploatarea zăcământului. De la această activitate, este clar, niciun om nu poate fi luat, sub niciun motiv.

— Există totuşi o soluţie de compromis.

— Care?

— Să fac un instructaj de câteva ore cu oameni aleşi din cadrul secţiilor de cercetare în vederea efectuării misiunilor de patrulare. Vor face prin rotaţie.

Şeful securităţii este vizibil enervat de faptul că prima sa

propunere a căzut. Faţa îi este parcă şi mai roşie. Iar acum, una peste alta, se va vedea obligat, mai mult ca sigur, să trimită într-o acţiune atât de importantă oameni instruiţi superficial. Recunoaşte totuşi că asta este singura soluţie rezonabilă rămasă în picioare.

— Chiar o oră cred că este suficient. Toţi membrii echipajului cunosc echipamentul special al echipelor de patrulare, supralicitează Zbigniew într-o ultimă încercare de a convinge asistenţa de a-i accepta propunerea.

— De acord, deci, toată lumea cu organizarea acestor patrule?

*

Zee simte…

Este ocazia…

După ce i-a distrus pe Aaii, csiii nu au mai trecut DINCOACE.

A încercat să se apropie ea, dar mereu acel CEVA a împiedicat-o, irosindu-i forţele.

Zburau… uneori sus, foarte sus, în formele lor sclipitoare, în razele soarelui albastru.

S-a avântat în întâmpinarea lor, încercând să-i prindă în capcana forţelor ei. Dar, mai iuţi, imprevizibile în mişcări, formele ce adăposteau în pântecul lor csiii se strecurau, ca apoi să se ascundă în spatele acelui CEVA pe care particulele-i alunecă neputincioase.

Un csiii…

Un csii rătăcit…

L-a prins în plasa efluviilor ei.

Acum este ACOLO.

Prin EL şi EA se află ACOLO, ÎNĂUNTRU…

Mai are nevoie… nevoie… Încă un UL…

Zee simte…

Este ocAzia…

Efluvii… LE recunoaşte…

Îi simte presiunea. Îi vede forma subţire, fragilă, rotundă şi strălucitoare în partea superioară, cum se deplasează îndepărtându-se tot mai mult de forţa care o proteja.

Este ocazia…

Este csiul pe care l-a mai încercat. Rătăcea mereu singur,

departe de FORMA ARGINTIE.

Zee simte…

ESTE OCAZIA…

*

Întinde încet dreapta.

Palma, cu degetele alipite, se afundă cu precauţie în micile granule de substanţă silicioasă care acoperă cea mai mare parte a solului planetei.

Lumini albastre se amestecă cu sclipiri roşii şi galbene.

Se strecoară, nasc şi mor în grămăjoara de nisip care se odihneşte în căuşul mâinii.

O teamă.

Un fior nelămurit simte că-i străbate trupul.

Este aceeaşi senzaţie. Mereu şi mereu, de fiecare dată. Când ţine în palmă această materie stranie, îi este imposibil să stăpânească tremurul întregii fiinţe.

Simte cum fiecare celulă a corpului său refuză, se chirceşte şi vibrează cu repulsie la atingerea grăunţelor.

Spectacolul fascinant al licăririlor multicolore care încep să nască printre degetele mâinii sale îi reţine privirea. Întâi neclar, apoi tot mai acut, are senzaţia că fiinţa i separă în două. O parte, obsedată de jocul feeric de lumini, refuză dorinţa celeilalte de a desface degetele şi de a lăsa vraja să se destrame.

Fiecare nerv începe a vibra.

O căldură, o moleşeală plăcută şi irezistibilă îi cuprinde corpul. Ştie că acesta este doar începutul.

Surd, în adâncul fiinţei începe lupta.

O simte.

Chinuie fibră cu fibră din trupul încrâncenat.

Încearcă să se păstreze cât mai mult timp lucid şi să înregistreze în memorie senzaţie cu senzaţie. Simte, ştie că mai are încă posibilitatea de a se rupe din această vrajă.

Refuză.

Vrea să ştie. Undeva, nelămurit, simte că aceasta este singura cale de a afla ceva.

Braţul începe a-i amorţi. Capul îi vâjâie, ochii i se împăienjenesc. Picături mari de sudoare îi acoperă fruntea, prelingându-se pe obrajii subţi, pe genele ochilor arzând.

Reflex, ridică cealaltă mână pentru a se şterge. Suprafaţa dură a căştii transparente îi interzice gestul. O picătură, urmând linia unei cute a feţei, ajunge în colţul buzelor uscate şi fierbinţi. Le strânge. Gustul sărat al sudorii îi aduce pentru câteva momente simţurile sub control.

Încearcă să ridice un picior. Tentativa produce o durere adâncă, sfâşietoare în oase. Muşchii cedează dar, cu un chinuitor efort, reuşeşte să-şi păstreze echilibrul şi să cadă în genunchi. Se încurajează spunându-şi că, oricum, şi asta este o realizare. Îşi dă seama că se întâmplă pentru prima oară să-şi menţină atâta timp raţiunea trează fără a se prăbuşi, cu faţa în jos, fără cunoştinţă.

Gândul fugar dispare gonit de zvâcniturile dureroase ale nervilor. Asemeni unor talazuri care se sparg de stânci, valuri de suferinţă năvălesc brusc în creier ca, în clipa următoare, să se răspândească până în cele mai ascunse cute ale materiei chinuite.

Un gând îşi face cu greu loc în conştient:

Trebuie să rezist!

Universul pare a se prăbuşi într-un uruit înspăimântător.

O explozie colorată îi inundă ochii.

Se prăbuşeşte.

Capul, protejat de cască, se afundă în nisip, iar printre degetele desfăcute ale mâinii micile grăunţe se rostogolesc pe sol devenind anonime.

*

— Nu ştii unde îl pot găsi pe Alex? întreabă micul biolog băgând capul pe uşă.

— De unde naiba, vrei să ştiu?! mormăie Vaar iritat.

— Păi, mi s-a spus că acum aproape o oră stăteaţi de vorbă în sala de lectură, continuă perseverent Edo, clipind mărunt din ochi.

— Mă japonez afurisit, intri sau ieşi… hotărăşte-te odată! se întoarce enervat uriaşul.

Pe vine, cu coatele sprijinite pe genunchi şi antebraţele atârnâdu-i în faţă, pare o gorila. Ochii albaştri aruncă săgeţi de sub arcadele puternice, încununate de sprâncene stufoase.

Edo nu pare deloc intimidat de manifestarea plină de nervi a geologului. Cu mişcări repezi se strecoară în cabină,

închizând uşa în urma lui. Se îndreaptă apoi cu paşi mărunţi spre fotoliul din colţul camerei şi, fără să spună un cuvânt, se aşază comod, picior peste picior. Din când în când, continuând să-şi privească gazda uimită, saltă ochelarii care alunecă sistematic pe coama mică şi subţire a nasului.

— Cine te-a poftit să stai?

— Am venit să te întreb ceva, iar tu îmi răspunzi în doi peri.

— Scuză-mă, dar de câteva zile sunt cam nervos, mormăie geologul.

— Nu face nimic. Acum spune-mi, unde este Alex?

— Nu prea ştiu.

— Ştii sau nu ştii?

— … Şi una, şi alta…

— Sistematic. Spune-mi-o pe prima, apoi pe cealaltă.

Se gândeşte că Vaar este ultima şansă. Dacă nici de la el nu află unde este psihologul, va trebui să anunţe comandantul.

— Hai, blondule, spune!

— Nu pot…

Se uită la ceas. Mai este aproape o oră. I-a promis că numai dacă nu apare într-un interval de şase ore de la plecare, atunci să pornească să-l caute.

— Te rog, nu te purta ca un copil, nu ne jucăm de-a cosmonauţii!

— Am promis, Edo, şi nu pot să-mi calc cuvântul. Dacă mai ai răbdare o oră, vom merge împreună după el. Sper totuşi să nu fie nevoie.

— Ascultă, omule, este vital pentru Alex ca să-l găsesc poate chiar pentru noi toţi! Este vital, înţelege!

Aplecat în faţă şi sprijinindu-şi palmele pe marginea fotoliului, îşi priveşte gazda care tace cu încăpăţânare.

— Dacă nu-mi răspunzi într-un minut, merg drept la şef.

Cel ameninţat se ridică în picioare şi se aşază în dreptul uşii cu braţele încrucişate.

— De aici nu ieşi decât când ţi-oi da eu drumul.

— Nu face pe durul! Ştii prea bine că nu mă poţi opri.

Spre hazul tuturor, micul Edo reuşea să-l pună mereu la podea pe puternicul Vaar.

Japonezul, îndatoritor, se oferea să dea lecţii de judo şi

karate oricărei persoane dornice de a învăţa tainele acestor discipline. Norvegianul se grăbea să facă acelaşi lucru, dar pentru box. În acelaşi timp, îl provoca mereu la luptă pe biolog, spunând că un prăpădit ca el nu face două parale în faţa unui boxeur. Edo se eschiva, până când, la îndemnurile frenetice ale asistenţei, oferea o mică reprezentaţie în urma căreia uriaşul era sleit de forţe, gâfâia ca o locomotivă văzută în filmele de arhivă, bine zdruncinat, dar cu convingerea neclintită în propriile capacităţi, pretinzând că i-ar fi fost milă de adversar, dar că, bineînţeles, cu ocazia revanşei, va arăta ce poate cu adevărat.

— Dacă îmi explici ce s-a întâmplat…

— Nu este timp de aşa ceva!

Cu o mişcare rapidă sare din fotoliu. Din doi paşi ajunge lângă uşa care glisează, dezechilibrându-i pe geolog. Acesta, surprins, abia are timp să se sprijine de canat, eliberând astfel drumul.

Agil, biologul se strecoară afară şi, cu paşi mărunţi dai iuţi, se îndreaptă spre Sala de comandă.

— Vă rog, o audienţă la comandant… urgentă! cere în difuzorul micului radiotelefon pe care, asemeni tuturor membrilor echipajului, îl poartă într-un buzunar special la piept.

— Cine sunteţi? interoghează un glas izvorât din cutia de plastic.

Edo simte că i se urcă sângele la cap. Mereu şi mereu te loveşti de formalităţi.

Absorbit de problema sa, uitase că trebuie să îndeplinească un şir nesfârşit de proceduri pentru a ajunge la comandant. Acum realizează şi de ce geologul nu-l urmase. Se bazase pur şi simplu pe faptul că va fi primit la şef după minimum o oră.

*

O pată roşie începe să-i joace pe dinaintea ochilor.

O senzaţie de vomă îi strânge o clipă gâtlejul, ca apoi să dispară.

Ochii îl dor, iar pleoapele uscate, arse parcă, îi usturã. Le deschide cu greu. Mici explozii luminoase îi înfloresc pe dinainte.

Îşi dă seama că se află culcat pe burtă, cu capul înfundat în

nisip.

Mii de înţepături cuprind braţul prins în cădere sub corp. Îl scoate cu dificultate şi apoi îl lasă să cadă pe sol, asemeni unui obiect fără viaţă. Cu un efort dureros, care chinuie fiecare muşchi, reuşeşte să se răsucească cu faţa în sus. Bolta, spuzită de constelaţii străine, are un efect calmant asupra nervilor tensionaţi.

Începe să respire liniştit.

Ridică braţul stâng. Cronometrul arată că zace de mai bine de două ore.

Se simte stors, vlăguit. Are strania senzaţie că cineva sau ceva i-a răscolit întreaga fiinţă, celulă cu celulă, nerv cu nerv, smulgând cele mai intime informaţii ascunse în cotloanele creierului, iar acum acel ceva sau cineva, nevăzut, ascuns într-un spaţiu imposibil de perceput cu simţurile obişnuite, îl pândeşte, îi observă şi analizează. Fiecare mişcare, fiecare gând ce-i animă raţiunea.

Câteva clipe îşi percepe craniul ca pe o carcasă golită de conţinut şi dureroasă.

Încearcă să se ridice.

O vibraţie îi cuprinde trupul.

Deodată, particule de nisip se ridică în aer în faţa sa. O draperie unduitoare, scânteind de lumini în continuă mişcare şi naştere, răsare în faţa ochilor săi.

Se încovoaie, cu intenţia de a se ridica în picioare.

Mirifica auroră, înţelegându-i parcă intenţia, începe a se deplasa încercuindu-l.

Este în picioare.

Se răsuceşte pe călcâie încercând să fugă.

Capcana este însă închisă.

Frica.

Îl copleşeşte.

Fără a-şi da seama, începe să strige după ajutor în microfonul căştii.

Un pas, doi.

Draperia se agită, animată parcă de un suflu viu.

Scoate arma şi, urlând, apasă pe trăgaci, aruncându-se în acelaşi timp cu capul înainte.

*

Braţul, cu arma strânsă între degete, stă întins înspre înainte. Un picior afundat în nisip. Celălalt, îndoit uşor, surprins în clipa când se desprindea de pe sol.

Aşa l-au găsit.

L-au smuls din nisipul care se pietrificase în jurul picioarelor formând un soclu.

Pare viu. În ochii larg deschişi ce se văd prin transparenţa căştii se citeşte groaza. Gura este schimonosită într-un urlet mut. Întreg corpul are rigiditatea şi consistenţa pietrei.

A fost dus la reanimare alături de H. Uyl.

*

În Sala centrală se află aproape toţi membri echipajului. Sunt prezenţi optzeci şi şapte de membri.

— Ne-am adunat cu toţii aici, cu excepţia celor de gardă, renunţând la o conferinţă prin interviziune, cu scopul de a asculta expunerea asupra rezultatelor cercetărilor privind cele două accidente pe care le cunoaşteţi, începe să vorbească Panda. Consider că prezenţa tuturor în această sală ne va ajuta să luăm mai uşor nişte hotărâri pe care va trebui să le aplicăm neîntârziat.

Face o mică pauză, vrând parcă să întărească importanţa celor spuse.

— Şeful secţiei de biologie, sub a cărui coordonare s-au făcut primele investigaţii, ne va lămuri cum stau lucrurile. Edo, te rog…

Adunându-şi hârtiile, japonezul se aşază mai bine în fotoliu şi-şi drege glasul:

— Voi încerca să fiu cât mai concis. Singura concluzie, şi vă rog să nu o luaţi ca o glumă, este că momentan nu dispunem de nicio informaţie cu privire la natura accidentului.

Asistenţa priveşte tăcută spre vorbitor.

— Pur şi simplu, a fost imposibil să desprindem măcar o fărâmă din costumul celor doi accidentaţi şi cu atât mai puţin am reuşit să-l îndepărtăm de corp.

— Bine, dar s-au folosit toate mijloacele de care dispunem? se face auzită o voce din sală.

— Nu.

— Atunci cum a fost trasă concluzia că este imposibil de desfăcut costumul?!

— Au fost utilizate numai metode nedistructive pentru îndepărtarea combinezonului, şi asta, ca să previn o nouă întrebare, deoarece nu ştim dacă cei doi mai sunt sau nu în viaţă.

— Dar, din câte am înţeles, corpul lor are o consistenţă asemănătoare rocilor…

— Vă rog, permiteţi-mi să prezint întâi raportul şi apoi voi răspunde la orice întrebare care mi se va pune! spune iritat Edo.

Replica a fost necesară căci atmosfera începuse să se încingă puţin sub acţiunea celor câteva chestionări insidioase. Dacă mai dura, probabil că întrunirea numai cu mare greutate şi-ar mai fi atins scopul.

— Iată raportul cercetărilor:

Face o mică pauză apoi continuă:

— S-au făcut următoarele tipuri de observaţii: punctul *a*… observaţii directe, punctul *b*… observaţii cu aparatura din dotare. La punctul *a* s-a constatat că: unu – aspectul exterior al costumului nu a suferit nicio modificare în ceea ce priveşte culoarea şi forma. De asemeni, casca şi-a păstrat transparenţa… Singura modificare observabilă direct este aceea că a fost constatată o duritate deosebită a întregului material. Un lucru care mai reţine în mod deosebit atenţia este şi acela că în pumnul drept, ţinut strâns, al fiecărui accidentat se poate observa câte un obiect, se pare de o formă sferică şi transparent dar pe care nu am reuşit, să-l analizăm deoarece a fost imposibil să-l desprindem dintre degetele înţepenite…

Ochelarii i-au alunecat spre vârful nasului. Îi saltă cu cunoscutul gest reflex.

— Doi: aspectul părţii din corp vizibile prin cască este nemodificat, identic cu al unei persoane aflate în viaţă… mă refer la culoare, structură etc. La punctul *b* s-au încercat ascultări cardiace, fără niciun rezultat însă. S-au făcut de asemeni radioscopii care nu au reuşit însă decât să demonstreze opacitatea totală a subiectului investigat… Toate tentativele de a pune în evidenţă câmpul bioenergetic, folosind metodele de electroluminiscenţă, nu au dus la niciun rezultat… Concluziile acum – unu: nu s-a putut emite nicio

ipoteză în legătură cu natura fenomenului sau fenomenelor care au provocat starea în care se găsesc cei doi membri ai echipajului. Doi: nu se poate afirma cu certitudine dacă aceştia mai sunt sau nu în viaţă, în mod cu totul optimist, se poate presupune că, în urma acţiunii fenomenului necunoscut, costumul protector şi-a schimbat proprietăţile, păstrând însă în interior un organism aflat, sperăm temporar, într-o stare cataleptică analogă celei care se poate obţine asupra unui subiect aflat în stare de hipnoză. În final, recomand ca, până la obţinerea unor rezultate certe, niciun membru al echipajului să nu mai părăsească în mod individual nava.

Liniştea aşternută în timpul expunerii continuă să planeze apăsătoare asupra celor prezenţi. Treptat, tensiunea din aer începe să slăbească şi primele foşnete şi murmure provocate de schimbul de impresii înviorează atmosfera.

Un individ plinuţ, chel, cu fruntea plină de picături de sudoare, ridică o mână, în timp ce cu cealaltă, în care ţine o batistă, îşi şterge de zor transpiraţia de pe ceafă şi de pe gât.

— Am o propunere, începe cu un glas subţirel, parcă nepotrivit înfăţişării sale.

Cu un gest de aprobare, Panda îl invită la tribună.

— Nu, mulţumesc. Prefer să vorbesc de aici.

Agitaţia încetează şi zeci de priviri curioase se întorc spre vorbitor.

— Doresc să…

Un zbârnâit strident întrerupe din start discursul. Sunetele sacadate ale sistemului de alarmă generală paralizează pentru câteva clipe voinţele celor prezenţi.

O flacără, un fulger roşu se aprinde pe panoul central de control.

— Toată lumea la posturi! îmbrăcaţi combinezoanele de protecţie totală! strigă Panda sărind în picioare.

Fără a mai privi spre haosul care a cuprins sala, se răsuceşte către pupitrul cu aparatură.

Toate luminile de avertizare clipesc parcă înnebunite, incendiind cu focul lor cadranele.

Întinde braţul şi, cu o mişcare brutală, smulge siguranţa avertizorului sonor. În clipa următoare, zgomotul sinistru al

sirenei încetează ca retezat, făcându-se acum auzit numai zumzăitul aparaturii de bord.

— Aix, sistemul de protecţie al navei s-a cuplat?

— Pozitiv…

— Înseamnă că ceva a fost mai rapid decât automatele noastre şi a reuşit să depăşească zona de interdicţie înainte de cuplare!

— Avertizoarele arată că se petrece ceva în interiorul navei!

— Secţiunile sunt izolate?

— Negativ…

— Blochează toate trecerile!

— Blocat…

— Sectoarele trei, patru, cinci, douăzeci şi trei, douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci şi-au revenit…

— Zona generatorului liberă. Zona magaziilor liberă.

— În stare de alarmă numai sectorul opt A… Dispensarul… Reanimarea…

*

Glasul comandantului trădează de astă dată uşurarea. Niciunul din sectoarele vitale ale navei nu fusese afectat.

Îşi îndreaptă spatele. Cu două degete apucă bărbia, frecând-o gânditor.

— Anunţă echipa de intervenţie şi echipează-te! Te aştept pe culoar.

*

Culoare albe, luminate puternic. Oameni cu contururi deformate de costumul de protecţie aruncă priviri întrebătoare către cel care poartă însemnele de comandant al navei.

Trece grăbit cu faţa imobilă. Apropiindu-se de sectorul opt observă că numărul curioşilor creşte. Stau lipiţi de pereţi sau pândind pe la colţuri. În apropierea uşii care barează drumul către zona semnalată ca periculoasă, cinci oameni în costume de culoare portocalie, dirijaţi de Aix, manevrează două dispozitive de forma unor tuburi lungi, negre. Un aparat, asemănător unei antene radar, aşteaptă, direcţionat cu partea parabolică spre peretele despărţitor. Cabluri groase, multicolore, se încurcă în picioarele oamenilor care se agită pe culoar. După câteva minute de control al pregătirilor

făcute, comandantul se roteşte uşor pe călcâie şi priveşte mulţimea curioşilor.
— Rog pe fiecare membru al echipajului să se întoarcă la postul său. Prezenţa dumneavoastră aici nu este necesară, ci poate deveni doar generatoare de necazuri.
Transmite rugămintea, de fapt ordinul, în microfonul căştii, privind fără să clipească la cei adunaţi.
Puţină foială, câteva mormăieli de nemulţumire, dar, în final, locul rămâne liber.
De câteva momente, secundul priveşte cu încordare ecranul pe care apar imagini din încăperile blocate ale secţiei medicale.
Simte că i se face rău.
— Comandante! şopteşte, incapabil să-şi desprindă privirea de pe monitor.
Brusc îi vine să vomite, iar în clipa următoare pleacă, în fugă spre cea mai apropiată cameră să-şi schimbe combinezonul devenit inutilizabil.
Imobil, Panda priveşte tabloul în a cărui realitate îi vine greu să creadă.
Membre desprinse de corp, cranii sfărâmate, sânge şi organe sunt împrăştiate pe podea, pereţi şi aparatura din încăpere. Un ochi sticlos atârnă din orbita unui craniu zdrobit. Creierul, un terci alb-sângeriu, mânjeşte plasticul. O mână, rămasă în mod miraculos legată de un trunchi strivit, zvâcneşte o secundă căzând imediat inertă. Degetele se chircesc, încremenind pe jumătate strânse.
Imagine de coşmar care îi pătrunde în ochi, în creier, fără ca semnificaţia ei să fie imediat înţeleasă. Este parcă un refuz al minţii de a accepta realitatea.
Strânge pleoapele şi pumnii.
Secundul revine, dar evită să mai privească ecranul.
Panda întoarce capul spre el. Obrajii, parcă mai supţi, scot şi mai mult în evidenţă privirile ochilor negri.
— Nu s-a detectat nimic periculos… cel puţin acesta este răspunsul ordinatorului, articulează cu greu Aix.
Cuvintele se leagă cu dificultate. Mâinile pe care le ascunde la spate îi tremură uşor.
Se gândeşte la acele trupuri care, în urmă cu câteva

minute, erau tefere şi pline de viaţă. Încearcă să vorbească pe un ton rece, concis, dar cuvintele răsună tremurate şi întrerupte. Nu simte niciun fel de teamă. Doar oroare şi uimire. Îşi priveşte superiorul. Ochii fug apoi peste umărul acestuia, fixând un punct de pe perete.

— Am putea încerca... o intrare, spune chinuindu-se să-şi stăpânească tremurul din glas.

Cu privirea parcă lipită de ecran, comandantul înclină din cap în semn de aprobare.

Un declic urmat de un bâzâit monoton şi uşa glisează în perete dând la iveală o încăpere circulară în care orbitele negre a trei uşi privesc sumbru.

— *C* trei şi *C* cinci, se aude vocea unui tehnician.

*

Corpurile neînsufleţite au fost închise ermetic în câte un cilindru, pentru a putea fi duse pe nava Bază.

Doi dintre ei au fost găsiţi într-o încăpere. Membrele le erau în aşa măsură rupte şi amestecate încât chirurgul navei a fost nevoit să facă o adevărată reconstituire a trupurilor lor. S-a constatat că unele părţi ale corpului erau practic retezate ca de o ghilotină.

— Cer părăsirea imediată a planetei şi parcarea navei pe o orbită geostaţionară, până în momentul în care vom putea găsi răspunsul la cele întâmplate aici.

Un glas se ridică vehement peste capetele plecate şi figurile îngrijorate:

— Asta înseamnă să renunţăm la o parte din ceea ce am câştigat până acum.

— Dacă rămânem, s-ar putea să pierdem totul... inclusiv viaţa.

— A devenit monoton să ni se spună mereu că riscăm dacă nu ne umplem rezervoarele.

— Trebuie să ne asumăm riscul de a mai rămâne aici. Luarea unei hotărâri finale depinde însă de dumneavoastră, intervine comandantul.

Glasul calm, ferm, impune atenţie.

— Veţi vota pentru continuarea sau întreruperea exploatării planetei. Fac un nou apel. Cu toţii cunoaşteţi situaţia creată, cât şi necesităţile care ne presează. De asemeni ştiţi că, dacă

rămânem sau nu, oricum ne asumăm un risc. Avertizez însă că părăsirea planetei, în acest moment, ne poate aduce în situaţia de a nu mai putea asigura îndeplinirea misiunii încredinţate de Bază, şi anume găsirea grupului Epsilon!

*

Cu o opoziţie de şapte voturi şi zece abţineri, a fost luată decizia de continuare a explorării şi exploatării planetei. S-au organizat apoi echipe de pază şi de lucru care urmau să ducă o activitate neîntreruptă în schimburi.

După două zile, încordarea a mai slăbit şi o atmosferă ceva mai destinsă a început să umple încăperile navei. Dacă nu ar fi existat restricţia depăşirii unei anumite distanţe de navă, totul ar fi părut la fel de normal ca şi înaintea neplăcutelor întâmplări.

*

Cu un recipient de dimensiunile unei eprubete, ţinut cu grijă în mâna stângă, Edo se îndreaptă către laboratorul de geologie. În faţa uşii se opreşte câteva clipe. Cu arătătorul saltă ochelarii care i-au alunecat iar pe coama nasului, apoi aruncă o privire piezişă către cilindrul argintiu dintre degete.

Este încă nehotărât. Îşi apucă cu colţul buzelor marginea mustăţii rare dar destul de lungă. Suge uşurel şi o toacă cu dinţii mărunţi şi albi. Îi este destul de greu să vină la Vaar ca să-i ceară ajutorul. N-ar putea să spună că-l antipatizează. De fiecare dată când însă se întâlnesc, nu ezită a se ironiza. Această atitudine este stimulată şi de către cei din jur, potenţiali spectatori ai săptămânalelor lor confruntări de pe salteaua sălii de sport. Era o copilărie. Le intrase atât de mult în comportament încât devenise o obişnuinţă.

Se hotărăşte brusc. Apasă ferm pe întrerupătorul automatului care acţionează uşa. N-are încotro. Cu sau fără ironii, îi este necesar ajutorul geologului.

Cu un bâzâit uşor, uşa glisează. Încăperea de formă dreptunghiulară este plină de aparate a căror destinaţie îl interesează prea puţin.

Un agregat începe brusc să ţăcăne lângă el. Tresare şi-şi încurcă picioarele în noianul de cabluri care acoperă podeaua şi pe care, de bine, de rău, reuşise să le evite la început.

— Hei, cine dracu’ a smuls priza! se face auzită o voce din

spatele unui raft.

— Scuze, sunt eu, Edo. M-am încurcat în nişte fire.

— Ce naiba cauţi aici?! Şi mai cu grijă nu poţi umbla? După ce că eşti aşa de pricăjit, te pomeneşti că nici loc destul nu ai?! mormăie Vaar, văzându-şi mai departe de treabă.

— Te rog! Nu am venit de plăcere. Vreau… să te rog ceva.

Îşi dă seama că dacă reîncepe jocul vorbelor nu va reuşi să rezolve nimic. Intrarea bruscă în subiect însă poate va deştepta atenţia geologului.

Câteva clipe din spatele etajerei nu se mai face auzit niciun zgomot. Apoi ochii măriţi de uimire ai blondului apar la vedere.

— Este vorba de asta, nu-l lasă Edo să-şi revină.

Întinde recipientul şi-l pune în palma deschisă aproape reflex de interlocutor.

— Am înăuntru ceva care mă interesează şi s-ar putea să te intereseze şi pe tine…

— Sunt curios să văd şi eu ce pasiuni comune avem noi doi…

— Încetează cu ironiile. Este o problemă foarte importantă.

— Atunci să vedem…

Împingând cu piciorul cutiile cu scule se îndreaptă către o masă.

— Nu pe masă! N-ai un K doisprezece?

— Oho! Eşti pretenţios… Am, cum să nu am, spune Vaar pornind către o uşă din fundul laboratorului.

Cu vârful pantofului loveşte o clapă aflată la intrare. În clipa următoare, uşa alunecă în lături lăsând cei doi oameni să pătrundă într-o încăpere unde ordinea şi curăţenia contrastau şocant cu haosul din prima cameră. În lungul pereţilor, geamuri mari transparente se înşiră asemeni laturilor unor acvarii uriaşe. Braţe mecanice atârnă inerte.

— Băieţii sunt la masă, aşa că putem lucra liniştiţi… Care este compoziţia ce vrei s-o introduc? întreabă geologul în timp ce deschide un sertar aflat pe pupitrul unuia din dispozitive.

Aşază recipientul şi împinge apoi sertarul în poziţia iniţială. În clipa următoare, un bec roşu de avertizare se aprinde pe panoul cu aparatură.

— Atmosfera planetei.

Câteva manevre şi un bâzâit monoton porneşte din interiorul maşinii.

Introducându-şi degetele în dispozitivul de manevrare şi privind cu atenţie prin geamul protector, geologul începe să lucreze cu grijă. Deşurubează capacul recipientului apoi îl răstoarnă uşor. Câteva grăunţe gălbui se rostogolesc în afară.

— Ce naiba n-ai spus aşa? Din astea am şi eu, spune Vaar.

— Mă aşteptam. Dar vreau să te rog să încercăm o analiză acum…

— Dar de ce te interesează pe tine nişte pietre? Doar eşti biolog!

— Îţi aminteşti ce a spus odată Alex?

— În legătură cu…?

— În legătură cu nisipul ăsta.

— Că ar avea nişte senzaţii ciudate când îl ţine în mână.

— Şi că are sentimentul că ţine în palmă nu materie inertă ci ceva viu.

— Bine, dar asta chiar el spune că este numai o impresie. Nu avea nicio dovadă palpabilă.

— Ba nu! Avea totuşi. Ai văzut, atunci când lua un pumn de astfel de nisip, acesta începea să strălucească şi lumini de toate culorile se aprindeau şi se stingeau, deplasându-se haotic printre grăunţe.

— Nu cred că este o dovadă… Mă amuză să văd sclipirile acelea, dar mă uimea şi enerva faptul că, dacă le ţineam eu în palmă, nimic deosebit nu se întâmpla. Dacă nu mă înşel, este singurul de pe navă care poate… care putea obţine acest efect luminos…

— Nu te înşeli. M-am gândit că Alex avea un câmp bioelectric al cărui ritm şi intensitate, printr-o ciudată întâmplare pe care nu ştiu dacă să o calific fericită sau nefericită, intra în interacţiune cu substanţa asta, sau cu gazul din interior, dând astfel naştere fenomenului luminos.

— Deci este clar că nu este obligatoriu să fie vorba de ceva viu.

— Noi putem măsura şi reproduce principalii parametrii bioelectrici ai oricărui om, continuă Edo fără a ţine cont de comentariul geologului. Am supus grăunţele unui flux energetic care reproduce, în mare, pe cel al lui Alex…

Rezultatul: un eşec.
— Bine, şi?!…
— Mi-am adus atunci aminte că a fost primul om din echipaj care a luat contact cu solul planetei.
— Da, da, aşa este. Ieşirea lui în exterior am urmărit-o şi eu pe ecranul interului.
— Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se aplece şi să ia un pumn din acest nisip pe care l-a privit foarte atent destul de mult timp.
— Şi apoi a spus că speră să găsească şi viaţă pe planetă, nu numai praf.
— A scos din buzunar un cilindru mic, argintiu, i-a deşurubat capacul, a introdus în interior câteva grăunţe, l-a închis şi apoi l-a băgat în buzunarul de la piept.
— Bun, şi ce vezi rău în asta?
— Regulamentul prevede că este interzis să ţinem asupra noastră substanţe ale căror proprietăţi ne sunt necunoscute. Ori Alex nu numai că nu a predat flaconul laboratorului tău, dar a continuat să-l ţină permanent asupra sa.
— Ştii prea bine că toţi facem rost de astfel de amintiri. În plus, din câte ştiu, cilindrul era închis ermetic şi făcut dintr-un material considerat, până la proba contrară, indestructibil. Din acelaşi material este făcut şi blindajul navei şi…
— Ai spus bine „până la proba contrară”…
— Presupun că vrei să faci o legătură între starea în care se află Alex acum şi acest recipient.
— Corect!
— Dar nu prea văd cum, pentru că el a fost găsit în exterior şi este mai mare posibilitatea ca un fenomen necunoscut, de afară, să-i fi provocat rigiditatea şi nu cele câteva bobiţe de nisip din amărâta aceea de cutiuţă. Şi apoi nu trebuie să uiţi de H. Uyl… Alex era…
— Când l-am căutat la tine în cabină iar ta ai refuzat să mergem să-l căutăm…
— Mi-ai cerut doar să-ţi spun unde este…
— Lasă asta acum. Nu are niciun rost. Deci, când l-am căutat, ajunsesem la concluzia că celulele corpului său suferă nişte modificări. Îţi aminteşti, sper, că am insistat, spunând că viaţa lui este în pericol.

— Da, îngaimă Vaar. Regret mult că m-am încăpăţânat.

— Ascultă mai departe. Ştii că analizele pe care le fac tuturor, împreună cu medicul navei, constau în recoltarea de celule din diferite zone ale corpului şi testarea lor. Comparând cu rezultatele anterioare, ca şi cu date standard, am constatat că probele luate din corpul lui Alex prezentau celule micşorate în dimensiuni, membrana lor devenind totodată mai puţin permeabilă şi mai groasă.

— Eşti sigur?

— Am prezentat raportul cu concluzii comandantului care mi-a cerut să testez imediat, fără a mai aştepta data stabilită de calendarul de analize, toţi membrii echipajului.

— A, pentru asta…

— Examinările au arătat că singura persoană atinsă de această anomalie era Alex. Continuarea analizelor a fost întreruptă de accident. După cele aflate cred că eşti, de acord…

— Salut…

— …

— ?!

— Alex?!…

— Ce vă uitaţi aşa?

— Spuneţi ceva…

— …

— Cum ai ajuns aici?!

— Asta-i culmea! Mă luaţi drept tâmpit? Doar drumul ăsta l-am făcut de zeci de ori.

— Nu asta intenţionam să spun. Cum şi cine ţi-a dat drumul?

— N-am avut impresia că sunt ţinut sub pază.

— Cum, nimeni nu te-a oprit să părăseşti reanimarea?!

— Nu, deloc. Şi apoi nu este momentul să faci o anchetă… Nu ştiu cât timp va dura starea de luciditate, dar un lucru este sigur: am şanse mari să ţină cât timp jucăria asta rămâne în mâna mea. Dacă o arunc, s-a zis cu mine.

Între degetul mare şi arătător sclipeşte o mică sferă transparentă. Grăunţele galbene prinse în structura ei lucesc calm.

— Ce este… asta?

— Nu ştiu.

— De unde o ai?

— Nu ştiu… Bănuiesc doar… M-am trezit cu ea între degete… când mi-am revenit, ceva mai devreme…

— Ce anume te face atunci să spui că este… vitală pentru tine?

— Nu ştiu. Pur şi simplu simt… aş putea spune… dureros aproape. Este ca atunci când… ceva… ceva la care ţii foarte mult, ceva de care ai foarte mare nevoie, se află în pericol de a fi pierdut… sau furat… Mi-e foarte greu să mă fac înţeles, îmi dau seama, dar sper că am reuşit totuşi…

— Dar cum ţi-ai revenit?

— Sper că nu devin enervant repetându-mă, dar… nu știu. Şi, sincer să fiu, în clipa de faţă, nu cred ca acest lucru să prezinte o importanţă deosebită. Tot timpul, mai corect, aproape tot timpul am fost lucid. Încercam să spun ceva, să strig la voi, să vă fac să înţelegeţi că aud, că trăiesc, că văd, că judec, dar îmi era imposibil să schiţez cel mai mic gest. Pur şi simplu nu simţeam existenţa nici unui muşchi, a nici unui os. Aveam senzaţia că sunt redus la expresia cea mai concentrată a capacităţii de a gândi, că raţiunea mea, creierul meu plutesc într-un gol… infinit… încercam să mă agăţ de ceva, să-mi simt fiinţa, corpul, dar era imposibil… De câteva ori am leşinat… De fapt, ştiam că sunt leşinat, eram numai conştient de asta pentru că, în timp ce trăiam această senzaţie, vă vedeam şi vă auzeam perfect, numai că, în acele clipe, eram doar capabil să percep informaţii fără să le pot analiza… Cum să spun… Eram ca o bandă de calculator care înregistrează date, dar ea nu are capacitatea de a face şi prelucrarea lor. Le stochează pur şi simplu… Când îmi reveneam, mai bine zis când îmi revenea capacitatea de a înţelege, reluam practic toate secvenţele înregistrate şi le analizam.

Vaar îşi priveşte fără să clipească prietenul. Degetele lungi răsfiră uşor barba blondă, smulgând din când în când câte un fir. Apoi, cu un gest reflex, îl aruncă frecând degetele într-o parte.

— Atunci… înseamnă că ştii ce s-a întâmplat cu… cei trei…

Alexandru îl priveşte o clipă intens în ochi. Obrajii îi cad moi

iar umerii se lasă parcă sub greutatea unei poveri. Privirea alunecă apoi peste umărul geologului fixându-se goală, undeva, departe, asupra unor imagini numai de el cunoscute.

— A fost… S-a petrecut… în unul din momentele de leşin.

Glasul este stins, iar mâna care ţine ciudatul obiect atârnă moale pe lângă corp.

— Vedeam… înţelegeam… dar eram incapabil să-i ajut cu ceva. Am încercat, credeţi-mă, am încercat din răsputeri să-i previn… Voiam să strig, dar nu simţeam niciun muşchi. Când sfera asta blestemată a început să lucească brusc în mâna lui Uyl, am ştiut că se va întâmpla ceva… Emitea o radiaţie foarte intensă ce pulsa din ce în ce mai rapid. La un moment dat au început să se vadă falangele mâinii ca într-o radiografie… Apoi, brusc, Uyl s-a ridicat în picioare… Era rigid, complet rigid… Se mişca asemeni unui automat… Am încercat să strig, să mă mişc… în zadar… L-am văzut cum se apropie pe la spate de operatorul care adormise în fotoliu. În clipa în care s-a aflat la circa un metru de el, acesta s-a trezit cu un spasm, parcă avertizat de primejdie, şi a întors capul… Uyl a ridicat braţul… a lovit… A lovit fără cel mai mic efort parcă. Cu muchea palmei… a despicat capul laborantului… L-a prins de umăr şi l-a azvârlit, fără măcar să clipească, peste pupitrul aflat pe peretele lateral… Făcea totul cu o singură mână în timp ce în cealaltă ţinea strâns sfera care pulsa şi sclipea înnebunitor… Am leşinat… Nu mai eram în stare să înţeleg ce se petrece în jurul meu… înregistram totul… imagini, zgomote, dar nu mai eram capabil să raţionez… în uşă a apărut unul, apoi şi celălalt tehnician… Uyl a făcut un salt scurt… braţul întins a străpuns, de parcă nu ar fi întâlnit nicio rezistenţă, pieptul primului. S-a… debarasat imediat de el… în câteva secunde i-a… sfâşiat practic corpul… Incapabil de vreun gest, ca şi paralizat, celălalt a făcut totuşi o mişcare dispărând din câmpul meu vizual… Am mai auzit doar… nişte sunete… nu le pot descrie… Apoi, Uyl a reapărut… Se clătina. Nu mai avea acea rigiditate de robot… S-a sprijinit de perete câteva secunde… Privea în jurul său parca ameţit… S-a pipăit… Braţele… pieptul… Era plin de sânge… A strigat… o dată, scurt, şi a azvârlit cu forţă sfera, care-emitea acum o lumină roşie, continuă, lovind-o de perete… S-a spart în mii de

fragmente… în clipa următoare… l-am văzut cum se strânge… se chirceşte… Braţele i se torsionau şi se subţiau… Trunchiul, îmbrăcat în costumul de protecţie, i se încreţea căpătând aspectul… scoarţei de copac… S-a prăbuşit şi a rămas imobil… Se transformase într-o masă… nedefinită, amorfă, imposibil de descris… Asta a fost tot…

Ultimele cuvinte le spune în şoaptă, Dungi vinete încercănează o privire goală. Spectacolul al cărui martor involuntar şi neputincios fusese îi lăsase o brazdă chinuitoare în memorie.

Edo oftează uşor.

— Deci aşa s-a întâmplat… Şi pentru noi a fost foarte greu de suportat dezastrul pe care l-am văzut… Iar tu, tu ai asistat la desfăşurarea lui fără să poţi face nimic…

— Avem de tras nişte învăţăminte din… tragedia asta… Pe tine, Alex, nu te mai întrebăm cum te simţi… Vom încerca să profităm la maximum de faptul că eşti lucid… Ar fi bine să dureze… Ai descris apariţia unor fenomene luminoase provocate, se pare, de sfera transparentă. Au fost sau nu simultane cu, hai să-i spunem, trezirea lui Uyl?

— Nu… Cel puţin din poziţia în care mă găseam nu i-am sesizat nicio mişcare decât la câtva timp după ce sfera a devenit luminoasă…

— Ai putea preciza mai mult?

Alexandru duce mâna la stomac, pe care îl masează încet cu podul palmei.

— Uyl s-a ridicat, dacă nu mă înşel, în momentul în care frecvenţa pulsaţiilor luminoase a crescut brusc.

— Deci se pare că există o legătură directă între acest ciudat obiect şi comportamentul celui care îl deţine…

— O clipă!

Biologul îşi saltă ochelarii.

— Mai este ceva straniu aici… După câte îmi amintesc, erai întins pe cuşetă cu faţa în sus, nu?

Alexandru ezită o clipă, parcă pentru a-şi aduna ideile.

— Da, da, aşa este…

— Iar cuşeta se află la circa un metru de podea. În plus, partea dinspre cap este acoperită de un panou pe care se găsesc diferite aparate de înregistrare şi racorduri…

— Atunci cum a fost posibil să urmăreşti desfăşurarea… evenimentelor?!…

— Nu-mi dau seama… Ştiu că trăiam un sentiment foarte ciudat… Am avut tot timpul impresia, uneori chiar câte o sclipire de certitudine, că… nu privesc cu ochii… De fapt, acum realizez cu adevărat… Era suficient… să doresc a vedea ceva şi puteam face acest lucru în orice loc din interiorul camerei…

Vorbeşte, vorbeşte. Cuvintele i se rostogolesc unul după altul dintre buze şi, cu fiecare silabă rostită, are impresia că un nou văl este înlăturat. Realizează şi începe să desluşească tot mai clar amalgamul de senzaţii, sentimente, frânturi de gânduri care îi fulgerau în acele clipe mintea. Noutatea, stranietatea şi grozăvia lor îl împiedicau să le analizeze, să le disece. Era ca un vârtej de percepţii care îi asaltau creierul, tornadă ce lăsa în urmă derută, dar şi dorinţa de a afla.

Simte o uşoară furnicătură în palmă.

Ridică braţul.

— Cred că începe.

Tonul este liniştit, dar tensiunea din el este greu de ascuns.

— Nu ştiu ce se va întâmpla… Nu cred să mai fie timp pentru a mă întoarce în rezervă… Vaar, închide-mă într-o cameră a laboratorului tău.

Cuvintele ţâşnesc sacadat printre dinţii încleştaţi ca de friguri.

— Încercaţi să mă supravegheaţi… înregistraţi totul, dacă este posibil… O să fie greu… simt… de astă dată… poate… reuşesc să… rezist… Ţineţi minte… Dacă mi se întâmplă ceva… este o forţă… o forţă conştientă… O raţiune… Nu uitaţi… este o r a ţ i u n e…

Mica sferă începe să pâlpâie în pumnul psihologului. Scântei roşiatice ţâşnesc printre degetele înmănuşate care o ţin strâns.

Întins pe podeaua mată, printre aparate şi cabluri, corpul, încă îmbrăcat în costumul de protecţie, începe să tremure uşor. Piciorul drept are un spasm. Sare lateral lovindu-se de un container pe care îl răstoarnă. Traşi parcă de un resort, muşchii feţei se strâng într-un rictus care dezveleşte dinţii albi şi încleştaţi.

*

Trebuie...

ACUM ar trebui să reuşească...

Nu înţelege... Prima oară a greşit...

CE?...

Dar a grEşit?...

EA, Zee, nu poate să greşească!... Mai ales ACUM...

ACUM...

...când poate să devină STăpâNă...

STĂPÂNĂ...

Astrul care a născut-o îl simte tot mai neîncăpător, iar şansa pe care o are în aceste momente nu ştie când şi dacă se va mai repeta vreodată.

Csiul acela...

L-a pierdut câteva clipe de sub control...

Aaatu... i l-a depăşit... A ieşit din integrare...

Când l-a stăpânit din nou, când i-a controlat iar efluviile, a constatat modificarea...

Se zbătea...

Pulsa altfel...

Eluul... era altul...

A încercat să-l integreze pe al ei... La început uşor. N-a reuşit. Şi-a spus atunci că dacă îl acoperă cu al ei, cel al csiului va trebui să-l urmeze şi să se integreze de la sine.

O clipă, doar o clipă a avut impresia că va reuşi. Apoi, nu ştie ce s-a petrecut... Nu poate să-şi explice... Efluviile csiului au avut parcă o zvâcnire urmată de o slăbire lină dar imposibil de oprit, cu toate eforturile pe care ea, Zee, le-a făcut.

Au dispărut.

Au dispărut fără a şti cum şi unde...

Ştia, simţea csiul tot acolo... Era totuşi altfel. Era, exista, dar efluviile dispăruseră.

S-a chinuit timp îndelungat să le regăsească. Zadarnic.

Nu putea accepta să-i scape prada.

PRADA care putea să-i deschidă CALEA...

CALEA care o ducea DINCOLO...

S-a zbătut până în clipa în care a înţeles că şi celălalt csi, ultimul care se mai afla în stăpânirea ei, este gata să-i scape

de sub control.

Acum… îl simte… iar.

EA, Zee, a învăţat un lucru: va evita orice şoc care ar putea să-l facă şi pe acesta să-şi piardă efluviile.

Ce se îNTâMplă?!…

Simte o rezistenţă.

RITMUL…

Nu mai reuşeşte să-l suprapună…

Se concentrează…

Să nu uite… Orice şoc va face să piardă efluviile csiului.

*

O ameţeală. Ceva începe să-i vâjâie surd prin ţeastă.

Întrezăreşte ca prin ceaţă figura biologului. Îi înregistrează expresia uimită, fără a o înţelege.

Ce ciudat se mişcă. Apare şi dispare în secvenţe scurte, luminate parcă de flashuri.

Simte cum un fir de foc urcă în lungul coloanei. Cercuri galbene îi îneacă privirea. Pulsează hipnotic şi, cu fiecare vibraţie, miezul lor de jar pătrunde tot mai dureros în creier.

Trebuie…

Trebuie să facă abstracţie de durere… Trebuie… Mintea este limpede… liniştită… nu simte nimic… absolut nimic… Braţele… moi, grele… cald… respiraţie… liniştită… calmă… calmă… inima… bate regulat… puternic… puternic… fruntea… răcoare… relaxare… calm… calm… relaxare… relaxare…

Repetă automat. Iar şi iar. Treptat, simte cum locul durerii este luat din ce în ce de o senzaţie de căldură care urcă în valuri din adâncul fiinţei. Apoi, brusc, pulsaţiile gălbui dispar, făcând loc unei lumini violete, uniformă, punctată de mici sclipiri argintii.

Constelaţiile!…

Sunt constelaţiile care acoperă bolta violacee a planetei!…

*

O vibraţie…

UN RITM NOU…

O cuprinde… SIMTE…

Este ca o uşoară adiere.

O clipă… Panică…

Un GOL…

Vaar… VAaaR… VAAR?…

Conştiinţă… ConşTIinţă?…

Ea… EA… Zee?…

Efluvii… Sunt neclare. Nu le prinde… Nu poate…

Sunt csiii… A reuşit?!…

Senzaţii noi… Multe… Necunoscute…

Ea estE CSii… Acum.

Ceva… Nu mai este stăpână. Simte… O parte a fiinţei ei nu-i mai aparţine…

ACUM EA esTe CSII…

*

Cum a ajuns în exterior?! Când?

Mâinile! Nu le mai percepe. Nu simte nicio parte a corpului… Nu vede?! Nu vede… De fapt nu vede… Ştie. Ştie pur şi simplu… Corpul i-a rămas acolo. Înăuntru… Acum el, Alexandru, este altceva… Aici. Afară.. Este conştiinţă?!… Este numai CONştIINţă… Pură.

Clipele trec. Cu fiecare secundă, ideile se limpezesc, înţelege.

Trebuie… Trebuie să se întoarcă… Să le spună… Să-i prevină… Trebuie…

*

O partE a EI… AparţInE… csiu LuI…

ÎL simte cum îi cercetează fiinţa…

Este… altceva acum… în navă… Iar EI… ei nu ştiu…

Primejdia… nu o Cunosc… EI… Ei…

Dacă ÎL lasă… Va AFLA… AFla…

Să revină…

TREBUIE… învelişul său… de CARNE…

Să revină… TREBUIE…

Să nu AFLE… nimic… despre EA… nimic din GÎNDURILE ei… Să nu AFLE… Nu trebuie să afle… Ea… nu va ceda nimic. NIMIC… din ce a CÂŞTIGAT… Nu va CEDA…

*

Cu fiecare clipă simte cum se integrează tot mai mult

raţiunii străine. Este un vârtej, un sorb care îl trage mai adânc, tot mai adânc.

Vaar… Ed… Edo…

Figurile lor se rotesc, se dilată, capătă aspecte groteşti ca apoi să se dilueze, să se estompeze, să se rupă în mii de fragmente pentru a se recompune iar într-un vârtej ameţitor de senzaţii.

Figurile… LOR…

Să se concentreze…

Să se concentreze…

CONCENTREZE… trebuie… TREBUIE… EL… om… om… om… OM… EL este… OM… OM…

Pulsaţii…

Se zbate… CSIUL… CONŞTIINŢA lui… se zbate Forţează… forţează să revină…

Nu trebuie… NU TREBUIE… NU…

*

ESTE OM… Se numeşte Alexandru… ALEXANDRU… Vrea… TREBUIE… să revină… să REVINĂ…

*

O forţă… Nu o bănuia. Urcă din conştiinţa csiului. Clocoteşte cu o energie din ce în ce mai intensă.

Nu… NU va CEDA… Nu va ceda… Cum poa…

Un şoc.

Un flux brusc de energie o face să-şi piardă câteva clipe controlul.

*

— Îşi revine…

Edo priveşte atent figura palidă a celui întins pe podea. Geologul îşi trece degetele, cu un gest nervos, prin părul blond şi ondulat.

— A fost bună… ideea cu radiaţia regeneratoare…

— Să vedem ce urmează.

Aşezat în genunchi, Vaar masează cu mâinile lui mari şi puternice membrele psihologului.

— A început să se încălzească, iar pielea şi-a recăpătat elasticitatea.

— Ar trebui lăsat să se odihnească.

Un oftat uşor ridică pentru o clipă toracele lui Alexandru.

Câteva respiraţii profunde.
— Nu-i… nevoie, articulează cu greutate.
O durere surdă îi chinuie creştetul. Încearcă gestul de a ridica o mână. Ceva însă parcă i-a strivit muşchii şi orice mişcare a devenit extrem de dureroasă.
— Blondule… te rog… mai masează-mi… braţele… Ah… Mai cu milă…
Schiţează o tentativă de a deplasa capul. Tendoanele gâtului le percepe dure şi inflexibile. Încearcă câteva rotiri ale craniului. Reuşeşte să se ridice un pic şi să se sprijine într-un cot. Trece cu grijă palma stângă peste frunte.
— Trebuie s-o ştergem… Şi asta cât mai repede…
— Adică?!…
— Trebuie… Altfel riscăm să rămânem definitiv aici sau să ne transformăm în simpli roboţi care vor dirija în spaţiu o navă… plină cu nisip…
— Ar fi bine să te odihneşti puţin. Vom discuta mai târziu…
— Edo, greşeşti dacă îţi imaginezi că mi-am pierdut minţile… O durere de cap nu înseamnă că am înnebunit…
— În regulă. Spune atunci ce s-a întâmplat…

*

Şocul…
Efluviile…
Şocul... Ce a provocat şocul?!…
Acea parte a fiinţei ei, concentrată să ţină sub control omul, s-a zguduit sub forţa impactului neaşteptat.
Răscoleşte imensa memorie în care cicluri nenumărate au încrustat noţiuni, senzaţii, informaţii pe care le simte, le ştie prezenţa şi le bănuie existenţa, dar pe care nu le mai poate cuprinde în totalitate şi în mod conştient. Zadarnic. Nimic asemănător şocului primit nu-şi face semnalată existenţa.
Nu înţelege. Nu ştie ce s-a întâmplat. Câteva momente întreaga fiinţă îi este absorbită de această febrilă căutare a remediului de ieşire din impas.
Întâi, greu de perceput, apoi din ce în ce mai acut, o senzaţie neplăcută îi tulbură căutările.
Brusc realizează:
A pierdut!
O declanşare formidabilă de energie răscoleşte nisipul

planetei. Este strigăt de neputinţă şi de deznădejde, de ură şi furie al fiinţei de nisip, Zee.

Nu ştie cum şi ce s-a petrecut, dar este chinuitor de conştientă că nu a reuşit să stăpânească acea fărâmă de raţiune pe care, dacă dorea, ar fi putut s-o distrugă instantaneu. Nu poate înţelege şi nici accepta victoria acelui grăunte de energie. Nu poate renunţa la lupta ei, la dorinţa ei de a se rupe din îmbrăţişarea astrului care a născut-o.

O CALE... Trebuie... Trebuie... Să existe...

Trebuie...

Există... EXISTĂ!...

COchilia... EA, cochilia... Forma care închide în carapacea ei trei csi...

...închide trei csi...

Pluteşte... departe de MAREA FORMĂ ARGINTIE... Departe...

*

— Hank, Coks!... începe nebunia...

Cu mişcări precise, rapide, cei trei membri ai patrulei de cercetare îşi prind centurile.

— Filmăm?

— O.K.! Dar dacă se îngroaşă gluma, luăm înălţime... Priviţi acolo jos!

La circa două sute de metri sub pântecele argintiu al navei, nisipul începe parcă să fiarbă. După câteva secunde, mişcarea, la început haotică, începe a se organiza în jurul unui punct central. Spirale galben-maronii se încolăcesc tot mai iute într-un vârtej imens care se lăţeşte cu repeziciune, cuprinzând pământul până la orizont.

— Aşa ceva încă n-am avut prilejul să văd.

— Să sperăm că nu va fi şi ultimul lucru admirat în viaţă... Coks, ia legătura cu Baza. Bine că au montat filtrele, că altfel nu văd cum am fi putut vorbi cu ei.

Două, patru, zece, nenumărate coloane galbene încep să urce dinspre solul planetei. Depăşesc repede înălţimea la care se află mica navetă.

— Nu mai este deloc amuzant spectacolul. Ţineţi-vă bine, accelerez puţin!

Aparatul ţâşneşte în sus. Luând-o înainte însă, coloanele de

nisip se arcuiesc deodată pe boltă, închizând naveta într-o imensă colivie.

Glasul răguşit a lui Coks se face auzit rostind monoton:

— Calipso… Calipso… Patrula zece cere ajutor… Patrula zece cere ajutor…

— Ce se întâmplă, hârâie difuzorul.

— Am fost surprinşi de o furtună de nisip… în momentul de faţă o… calotă de particule ne împiedică manevrele.

— Părăsiţi zona! Părăsiţi cât mai repede zona… Toate patrulele sunt chemate la bază… Toate patrulele sunt chemate imediat la bază…

Înţelegând parcă dialogul oamenilor, stâlpii formaţi din miliarde şi miliarde de particule galben-maronii îşi măresc agitaţia şi se contopesc brusc. Colivia s-a transformat într-o uriaşă peşteră al cărei întuneric este animat de scânteile multicolore care ţâşnesc din zidul de particule. Roşu, galben, verde, portocaliu sclipesc, fulgere mărunte într-un dans bezmetic, luminând cu sclipiri scurte figurile crispate ale celor trei oameni.

— Mă auziţi? Pă-ră-siţi zona! Pă-ră-siţi zona!…

Glasul hârâie în continuare fără a mai fi luat în seamă. Ca paralizaţi, ocupanţii navetei privesc prin pereţii translucizi frenetica agitaţie a culorilor care a umplut tot spaţiul.

Levrin deschide cu greutate fălcile îngăimând cu un glas răguşit:

— Nu… putem…

— … Pă-ră-siţi zona! Repet: pă-ră-siţi zona!…

— Nu putem, idiotule! urlă în microfon.

Parcă toată teama i s-a adunat în acest strigăt.

— De ce nu părăsiţi zona?…

— Pentru că suntem prinşi ca într-o cursă de şoareci, d-aia!

Acum glasul este calm, aproape apatic.

— Dacă vrei explicaţii suplimentare, o să le ai când vei vedea filmul…

— Stai liniştit, nu fi nerăbdător… Dacă crăpăm sau nu, e tot aia. Înregistrarea o s-o găsiţi pe aici, pe undeva, prin nisip… Bineînţeles, dacă o s-o căutaţi bine…

— Pă-ră-siţi zona!… Pă-ră-siţi zona!…

— Eşti enervant, dar vom încerca. Oricum, nu prea avem de

ales. Dar…

Cuvintele i se opresc în gât.

O bandă roşie, de un roşu intens, care parcă arde retina, începe a se roti în spirală pe suprafaţa peretelui de nisip care a învăluit nava. Treptat, mişcarea devine tot mai rapidă, iar culoarea trece în purpuriu.

— Se apropie… Zidul… Se apropie!

Strigătul se aude subţire ca un ţipăt de femeie isterică.

— Atenţie! Trecem prin el!

*

Zgomotul gros şi sacadat, ca bâzâitul unui bondar înfuriat, tulbură subit liniştea culoarelor albe. De câtva timp alarma a devenit un eveniment obişnuit la bordul navei Calipso. Oamenii îmbracă echipamentul rapid, cu mişcări precise de automate. Fără gesturi sau vorbe inutile, iau în primire posturile, în timp ce, cu vocea sa monotonă şi artificială, ordinatorul furnizează date asupra situaţiei create:

„…FURTUNA DE NISIP… AFECTEAZĂ TREIZECI ŞI ŞAPTE VIRGULĂ TREIZECI ŞI DOI LA SUTĂ DIN SUPRAFAŢA PLANETEI. PESTE…”

— O nouă surpriză!

Gâfâind după cursa făcută, Edo se trânteşte în fotoliul a cărui cupă moale îl cuprinde, mulându-se după forma trupului. Alături, psihologul, refăcut, declanşează sistemul de securizare.

— Pregăteşte ceva… Sunt sigur…

„FENOMENUL PREZINTĂ UN CENTRU DE INTENSITATE MAXIMĂ AFLAT ÎN PUNCTUL DE COORDONATE…”

— Deci continui să susţii că tot acest praf nu este altceva decât o uriaşă entitate inteligentă, mormăie Vaar privind, fără a vedea însă, imaginile care animă suprafaţa ecranului din faţa sa.

— Sunt sigur! accentuează psihologul. Am simţit şi continui să simt şi să cred acest lucru. Cele ce aţi văzut chiar voi, ca şi cele trăite şi povestite de mine nu v-au convins încă?! Sfera transparentă este o dovadă materială, e drept, singura, care îmi susţine opinia, dar voi o consideraţi ca fiind lipsită de importanţă, pe motiv că ar putea fi de o formaţiune naturală… Tot ce mi s-a întâmplat, ca şi tragedia lui Uyl, dovedesc că

este o presiune de natură psihică, o încercare de dominare, de stăpânire din interior a fiinţei umane… Şi veţi vedea că, dacă nu părăsim mai repede planeta, acest lucru se va extinde asupra tuturor membrilor echipajului…

— Cred că asta este o deformaţie profesională. Peste tot vezi numai influenţe psihice, modelări de personalitate încercate asupra noastră de către raţiuni ale altei lumi şi…

— Dar la tine nu este tot o deformaţie profesională ideea că, în univers, nu poate exista decât ceea ce vezi sau simţi mirosind şi pipăind?

— Ascultaţi…

„PATRULA ZECE SE AFLĂ SITUATĂ ÎN ZONA CENTRALĂ A FURTUNII. AU TRECUT ŞASE MINUTE DE CÂND LEGĂTURA CU ACEASTA A FOST ÎNTRERUPTĂ… ÎN SCOPUL ORGANIZARII OPERAŢIEI DE CĂUTARE, SECŢIUNEA GRUPULUI *B* FORMATĂ DIN PATRULELE: TREI, ŞAPTE, OPT ARE ORDIN DE COMPUNERE ÎN DOUĂ MINUTE. MEMBRII EI SĂ SE PREZINTE LA NIVELUL UNU…”

— Am plecat, spune Vaar ridicându-se în grabă. Fac parte din opt.

— Dacă îi găsiţi şi au sferele asupra lor, nu le permiteţi accesul în navă.

— Nu depinde ce mine, ştii prea bine, îi aruncă din uşa care se închise cu un sâsâit uşor.

Rotindu-şi fotoliul către pupitrul intercomunicaţiei, Alexandru ridică cu un gest brutal receptorul din suport.

— Raport către comandantul navei Calipso… Urgenţă de gradul zero…

*

Furtună.

Mereu aceleaşi vârtejuri, coloane, draperii. Se ridică, se avântă cu o energie şi viteză fantastice în văzduh, fără ca un singur grăunte de nisip să fie luat de vânt şi purtat într-o mişcare independentă. Pare haos, dar îl simţi logic, fiind stăpânit de o raţiune şi legi bine definite. Tornade galben-maronii, din când în când cu luciri verzui. Se rotesc într-un dans imprevizibil şi fascinant. Se prăbuşesc drept, asemeni unor cascade, fiecare grăunte de siliciu lipindu-se parcă de sol, ca apoi să se adune şi să nască o altă coloană, compactă

şi într-o mişcare care se desfăşoară după o logică de neînţeles pentru mintea umană. Le vede arcuindu-se spre zare şi, undeva, departe, unindu-se într-o cupolă care ascunde şi îngroapă poate pe cei din patrula zece. Chiar dacă nu are nimic material, concret, de care să se agaţe, simte, intuieşte că în spusele psihologului există mult adevăr. Toate cele petrecute în ultimul timp nu pot fi puse numai pe seama întâmplării, iar ipoteza lui, chiar dacă pare pură fantezie, acceptată, poate furniza un răspuns pentru toate încercările pe care le-a suportat echipajul navei din momentul coborârii pe această planetă.

Priveşte ecranul.

O schimbare în desfăşurarea fascinantului spectacol care domină orizontul.

Din ce în ce, numărul vârtejurilor se micşorează. După câteva minute se mai poate observa doar o coloană care uneşte parcă cerul cu pământul. Câteva secundă. Apoi se turteşte lăţindu-se tot mai mult, formând un dom cu intense sclipiri verzui.

Dispare brusc.

În urma sa, rămâne imaginea unui deşert parcă mai mort şi mai dezolant ca niciodată. Câteva fâşii de nori violeţi aleargă undeva sus, foarte sus, pe cerul de indigo.

Panda întoarce privirea către Aix.

— Grupul de intervenţie să fie pregătit pentru a pleca peste cinci minute.

Secundul repetă decizia în microfon. Apoi face gestul de a întrerupe contactul.

— Nu-l închide, spune comandantul întinzând mâna.

Apropiind de buze receptorul continuă:

— Vorbeşte comandantul navei… Fac următoarea recomandare: indiferent de starea în care veţi găsi membrii patrulei zece, este imperios necesar să verificaţi prezenţa sau absenţa sferelor transparente similare celor care au fost găsite asupra a doi membri ai expediţiei noastre şi despre care aţi fost informaţi la momentul respectiv… Dacă cineva are vreo nelămurire, îl rog s-o expună…

Câteva momente de linişte.

Simte pe braţ mâna secundului. Întoarce capul, întrebându-

l din priviri. Acesta, cu un gest scurt, îi arată ecranul pe care rămăsese imaginea deşertului.

Ceva străluceşte la orizont, crescând repede în dimensiuni. În câteva clipe se transformă într-o formă uşor turtită care înaintează la câţiva zeci de metri de suprafaţa solului.

Comandantul ridică sprâncenele, aruncând o privire rapidă lui Aix. Acesta ciocăneşte uşor cu arătătorul ecranul.

— Nu poate fi decât zece... Este singura navă care lipseşte la apel...

— Vorbeşte comandantul... Plecarea se anulează... Rămâneţi în aşteptare...

— Nu înţeleg de ce nu iau legătura cu noi?!

Parcă vrând să-l liniştească, un semnal luminos clipeşte din ochiul său roşu, cerând deschiderea comunicaţiei audiovizuale cu patrula zece.

Figura surâzătoare a lui Levrin umple ecranul.

— Sunt patrula zece. Raportez că am scăpat şi aduc o înregistrare grozavă. Cer permisiunea de a intra la „garaj”.

Glasul este vesel şi răspândeşte bună dispoziţie.

Privirea cercetătoare a comandantului fixează imaginea de pe ecran. Să se fi înşelat oare Alex?

Decide să-i supravegheze în continuare.

— Aveţi permisiunea...

Pe suprafaţa argintie a navei Calipso apare o tăietură neagră. Creşte tot mai mult dând la iveală suprafaţa plană, netedă a hangarului.

— Vorbeşte comandantul... Echipa de intervenţie, atenţie... Patrula zece a revenit la Bază. Rămâneţi în apropierea punctului de aterizare. Veţi face un control amănunţit al navetei cât şi al ocupanţilor ei pentru a detecta prezenţa oricărui obiect de provenienţă non-terestră. Am terminat.

O nouă apăsare pe butonul microfonului, urmată de schimbarea frecvenţei de emisie.

— Către comandantul patrulei zece..:

— Prezent...

— După aterizare, veţi acţiona în felul următor: la aprinderea semnalului verde veţi proceda la deschiderea carlingii. Părăsirea ei se va face numai unul câte unul, de fiecare dată, la indicaţia şefului echipei de intervenţie care vă

aşteaptă pe platforma de aterizare… Fiecare va fi supus unei operaţii de control la care vă rugăm să daţi tot concursul ce vi se va cere… Părăsirea hangarului se va face numai cu aprobarea mea… Am terminat… Este necesar să repet?

Clipele de linişte care urmează materializează parcă nedumerirea celor din navetă.

Panda îi vede privindu-se întrebători, apoi ridicând din umeri şi pregătindu-se să pună aşteptata întrebare:

— Bine, dar ce s-a întâmplat? Putem şti şi noi?

— Amănunte veţi căpăta la momentul potrivit.

N-are încotro, dar nu trebuie să le spună nimic. O măsură de prevedere nu strică niciodată, cu atât mai mult acum, când pregătirile de părăsire a planetei sunt aproape terminate.

Le aude oftatul. Îi înţelege, dar nu are dreptul să procedeze altfel.

— O.K.! am înţeles, comandante, mormăie vocea lui Levrin în difuzor.

*

Se încordează. Toată.

Prin miliardele de particule care o alcătuiesc trece un fior. O imensă energie simte cum se adună în spirale din ce în ce mai iuţi, ca apoi să se împrăştie în toată fiinţa, creându-i o senzaţie nemaiîntâlnită.

Vibrează.

Pulsează într-un ritm din ce în ce mai alert. Apropierea momentului care ştie că-i va decide soarta pentru nenumărate cicluri o face să-şi adune toate forţele, să scormonească şi cel mai ascuns colţ al trupului său pentru a mai stoarce o fărâmă de energie.

*

Cu un foşnet uşor, mica gânganie argintie se aşază cu picioarele-i crăcănate şi subţiri în cercul marcat pe suprafaţa metalică a zonei de aterizare.

*

Încă puţin…

Controleze… TREBUIE să se controleze…

Să nu greşească…

Nu are voie… NU TREBUIE…

Destinul EI… DESTINUL…

Răbdare…

TREBUIE RĂBDARE…

Încă puţin…

RĂBDARE…

*

Un ochi verde clipeşte deasupra uşii de transfer. Sâsâind, carlinga navetei care îi poartă pe cei trei oameni se deschide. Un braţ flutură câteva clipe prin aer. Apoi, degetele se prind de marginea bordului. Un bocanc alb, barat pe lateral de două dungi roşii, îşi face apariţia. Omul, îmbrăcat în combinezonul de zbor, având pe piept aceleaşi însemne sângerii ale comandantului de patrulă, iese din navetă sărind elastic pe oţelul pistei. Cu un mers suplu se îndreaptă spre sasul de transfer. Încălţămintea sintetică înăbuşă zgomotul paşilor pe podeaua metalică.

Pătrunde în cameră.

în pumnul strâns, o mică sferă transparentă, având suspendate în interior trei granule galben-maronii, se colorează într-un alb intens.

Uşa glisantă începe să se închidă.

Întors cu faţa către uriaşa hală pe care tocmai a părăsit-o, omul aruncă o ultimă privire spre cerul înstelat ce se poate vedea încă prin plafonul hangarului.

Ochii sunt goi, ficşi şi reci.

*

— Comandantul patrulei se află în camera de presurizare, se aude o voce monotonă în difuzorul Sălii de comandă şi control.

Spatele lat al celui aflat sub observaţie umple ecranul monitorului.

*

Cu un clămpănit surd, uşa se închide. Becul roşu aflat deasupra trecerii către încăperile navei priveşte, asemeni unui ochi ciclopic, făptura care aşteaptă nemişcată.

Irizaţii sângerii sclipesc pe geamul căştii.

Un verde spectral inundă încăperea.

Uşa glisează. Drumul spre interior este liber. Becul verde s-a aprins.

— Atenţiune, echipa de intervenţie… Numărul treizeci şi

unu nu respectă instrucţiunile... Nu răspunde la apelurile dispecerului... Reţineţi-l în camera doi...

Doi oameni în combinezoane roşii îi ies în întâmpinare.

Vrea să le vorbească.

Undeva, în adâncul fiinţei sale, ceva se tulbură.

Gânduri fugare. Sclipiri de raţiune.

De ce nu şi-a scos casca?!...

Îi vede ca prin vis cum mişcă buzele.

O linişte.

O linişte chinuitoare îi învăluie creierul. CEVA, mai presus de puterea lui de înţelegere şi rezistenţă, îl face să acţioneze, să se mişte. Vag, este conştient că face lucruri pe care nu le doreşte, că se mişcă asemeni unui robot, dar nu este capabil să lupte, să se opună.

În pumnul strâns, lumina emisă de sferă începe să pulseze. Străluceşte ca un mic soare. La fiecare zvâcnire de lumină, contururile oaselor palmei îi apar ca într-o radiografie.

*

— Părăsiţi încăperea! Părăsiţi imediat încăperea!

Glasul răsună în sala de carantină repezit, brutal.

Paralizaţi parcă, incapabili de a schiţa un gest, cei doi membri ai echipei de intervenţie privesc fascinaţi torentele de lumină care se revarsă din mâna omului aflat înaintea lor.

*

ACUM...

*

Se răsuceşte pe călcâie.

Braţul se ridică rigid din umăr, cu pumnul îndreptat spre uşa prin care intrase.

O explozie de întuneric.

Metalul, ca o ceară la văpaia unei flăcări, se înmoaie. Valuri concentrice se unduiesc pe suprafaţa netedă cu câteva clipe mai înainte. Apoi, în picături mari, alungite, începe a se prelinge, formând o baltă vâscoasă care se lăţeşte lent pe podeaua încăperii.

*

— Părăsiţi im...

Cu un şuierat, uşa care face legătura cu interiorul navei se închide automat, prinzând pe cei doi membri ai echipei de

intervenţie ca într-o cursă, fără căştile de protecţie.

Trebuie cât mai puţin să distrugă.

Csiii şi MAREA FORMĂ trebuie să existe, trebuie să continue a exista...

Să o slujească...

Pe EA... ZEE...

*

Un nou fascicul de neant, şi ultima stavilă care desparte camera de transfer de hangarul navei dispare.

Un vârtej de aer.

Cabluri negre se zbat o clipă în văzduh ca nişte şerpi uriaşi.

Dezechilibrat de curentul de aer format în urma depresurizării, omul purtând însemnele de comandant de patrulă se prăbuşeşte înainte, rigid, fără a schiţa niciun gest de a amortiza şocul căderii.

Cei doi membri ai echipei de intervenţie se apucă instinctiv de barele de sprijin din apropiere.

Feţele se învineţesc, muşchii se contractă.

Venele se dilată.

Degetele crispate se ridică la piept şi trag, ca nişte gheare ale disperării, de combinezon.

Se prăbuşesc horcăind.

Un ultim spasm.

Falangele, cu încheieturi albe de efort, mai strâng încă barele de metal.

*

— Alarmă de gradul doi!... Depresurizare parţială... De-pre-su-ri-za-re par-ţi-a-lă...

Sirene sună sacadat.

Lumini de avertizare clipesc intermitent din ochi sângerii.

— Cu zgomote seci, uşile se închid, segmentând nava în zone de protecţie.

— Echipele de intervenţie!... Vorbeşte comandantul!... Aveţi autorizaţie de a anihila prin orice mijloace, repet: orice mijloace, pe membrii patrulei zece!...

Glasul puternic al lui Panda se face auzit în căştile celor care, cu dezintegratoarele ţinute strâns în mâini, stau pregătiţi la nivelul unu.

*

Este un a s a s i n a t…

Aix strânge pumnii.

Cuvintele îi tortureează mintea.

Ei n u a u n i c i o v i n ă… n i c i o v i n ă…

Fiinţa i se crispează.

S o l u ţ i e… E s t e s i n g u r a s o l u ţ i e…

Alex a avut dreptate… R o b o ţ i… Au fost transformaţi în r o b o ţ i. Aceeaşi soartă îi aşteaptă pe toţi…

Aruncă o privire ecranului pe care a rămas imaginea celor doi oameni atârnaţi inerţi în ceea ce a fost camera de transfer.

I se face rău.

*

Mai are p U ţ i N…

O m I ş c A r e… încă U N A…

S t ă p â n a…

Va fi S T A P Â N A…

*

— Comandante, suntem înconjuraţi, şopteşte Aix arătând spre monitorul de pe pupitrul său.

Coloane galbene formate din miliarde de particule dănţuiesc haotic în jurul navei, la limita câmpului de protecţie. Este o mişcare înnebunitoare şi care clipă de clipă creşte în intensitate.

*

O siluetă argintie.

Alta.

Sar din nava de patrulare. Mişcările le sunt rigide. În pumnii strânşi lucesc orbitor straniile sfere.

Un vârtej.

învolburări galbene le urmează, ca imediat să se împrăştie în marea sală într-un fantastic joc.

— Au transportat cu naveta nisipul ăsta blestemat! strigă Aix, prinzând cu putere marginile fotoliului şi săltându-se în picioare. Iar dansul dement de afară se înteţeşte! Parcă toată planeta asta afurisită a înnebunit!…

*

Palmele se îndreaptă câte podea. Aceleaşi fascicule de întuneric. Metalul se înmoaie, apoi se adânceşte sub propria

greutate şi o gaură neagră se cască în oţel.

*

— Sunt la nivelul zero!

— Echipa doi, echipa doi!... Ordin de pătrundere imediată în hangar. Anihilaţi oamenii şi particulele de nisip...

O clipă, doar o clipă, cerând atacul asupra unor fire de praf, se simte ridicol.

— Este de importanţă vitală pentru expediţie... Repet: este vital pentru noi toţi!...

Patru oameni năvălesc în hala întunecată. Armele sunt pregătite.

Trag.

Un văl albicios ia locul fiinţei omeneşti care întinsese braţul cu sfera strălucitoare către ei.

Particulele.

Ca la o comandă, se reped într-un nor compact care aruncă scântei multicolore.

Jeturi de lumină ţâşnesc din armele celor patru. Anticipând parcă, ghemul se descompune, ca apoi să se recompună şi să-i înconjoare cu un vârtej ameţitor.

*

O lumină portocalie începe să pulseze pe avertizorul câmpului de protecţie. Linia roşie a diagramei coboară rapid şi se imobilizează, grăunte sângeriu, în punctul de zero.

— Au blocat alimentarea Securităţii!

— Trebuie oprit accesul la generatorul principal, altfel nu vom mai putea pleca de aici!

*

Oamenii nu se mai văd. Le bănuie siluetele în mijlocul vârtejului scânteietor. Le simte parcă eforturile disperate de a scăpa din cursă. Din când în când, câte un jet luminos transformă într-o pulbere fină, care acoperă imediat podeaua, milioane de grăunţe de nisip.

*

— Ea nu vrea acest lucru...

Cu toată încordarea momentului, Aix are timp să arunce o privire stupefiată către comandant:

— Cine, Ea? îngaimă, crezând că l-a înşelat auzul.

O bandă roşie colorează palid, ca o centură, mijlocul

volburii. Deodată devine de o nuanţă crudă, parcă vie.
— Planeta… sau El, deşertul… Depinde cum vezi lucrurile…
— Priveşte!
— Cunoşti raportul lui Alex… Are dreptate… Tot ce s-a întâmplat până acum dovedeşte că are perfectă dreptate, continuă Panda ca şi cum n-ar fi auzit exclamaţia secundului.
— Dar atunci…
Imaginea apărută pe ecran îl determină să se oprească brusc.
O cascadă, un torent de particule se revarsă în hangar prin trapa de acces. Precum tentaculele unei uriaşe caracatiţe, coloanele de nisip se zbat, biciuind aerul, ca apoi să pipăie parcă, cu capetele în continuă mişcare, podea, pereţi, vehicule. Sfâşiat subit, vârtejul care acoperea de câteva secunde pe cei patru oameni din grupul de intervenţie se împrăştie.
Cu pupilele dilatate, Aix priveşte imaginea.
— Trebuie să decolăm, cât mai repede!…
Patru statui.
Siluete imobile, surprinse în poziţii nefireşti.
O armă ridicată spre tavan, un braţ care încearcă să apere trupul de o lovitură, un corp prăbuşit, o siluetă într-un genunchi.
— I-a „îngheţat”… Nu a avut timp să-i „prelucreze”… Se grăbeşte…
Comentariul comandantului este sec, impersonal. Aix întoarce o privire surprinsă.
— Nu putem distruge particulele cu mijloacele de care dispunem… Nu putem ieşi în spaţiu pentru că nu putem închide accesul în hangar, iar nivelul zero, datorită spărturii, rămâne depresurizat…
Un ecran auxiliar clipeşte. Figura psihologului poate fi recunoscută cu greutate în spatele vizorului de protecţie al căştii.
— Comandante… Coralii… Cred că sunt singura noastră şansă.
Glasul este precipitat.
— Este clar că nu vom putea face nimic cu ceea ce avem la dispoziţie… Vom fi transformaţi în roboţi… Trebuie să

încercăm să mutăm nava în una din zonele acoperite de corali… Ştiţi că aceştia eliberează un gaz care distruge particulele de nisip fără a avea niciun efect asupra echipamentului nostru… Lipsa de timp nu a permis sinteza acestei substanţe, dar…

— Verificaţi posibilităţile de control ale sistemului de propulsie, îl întrerupe Panda întorcându-se către operatorii din sală. Apoi, către Alex:

— Vino te rog aici!

Câteva momente de agitaţie febrilă la pupitrele de comandă.

— Avem controlul asupra sistemelor, spuse secundul.

— Atenţiune, a-ten-ţi-u-ne… Procedăm la decolare în treizeci de secunde de la semnalul de iniţiere…

Un sunet sacadat, de o tonalitate specifică, se face auzit pe culoarele, în sălile şi căştile membrilor echipajului.

— Generator unu…

— Pornit…

— Generator doi…

— Pornit…

— Sistem alimentare…

— Pornit…

— M.T.K…

— Zero unu… zero doi… zero trei… Stabilizat…

— Control…

— Pornit…

— Grup propulsor faza unu…

— Pornit…

— Trec pe automat…

— Faza unu virgulă cinci… faza doi virgulă cinci… faza trei… Pornit.

Cuvintele se aud monoton. O voce numără rar, sacadat. Apoi, câteva secunde de tăcere, urmate de zbârnâitul brusc al semnalului de iniţiere.

Cu gesturi precise, de sute de ori repetate poate, oamenii se aşază în fotolii, cuplând sistemele individuale de asigurare. Un zgomot înfundat, asemănător celui produs de un transformator de mare putere, începe a se face auzit în măruntaiele navei. Creşte treptat în intensitate. Secundele,

marcate pe cronometrul central cu litere roşii, se scurg una după alta. Ajuns la funcţionarea de regim, zgomotul produs de sistemul de propulsie se atenuează lin.

Braţele se crispează reflex de rezemători. Spinările se apasă mai bine pe spătare.

*

Ce se întâmplă?!...

Nu se poate... NU se POATE!...

Acum De ce ACUM?...

Furioasă, fiinţa de nisip îşi azvârle tentaculele de siliciu spre uriaşa formă care a început să vibreze. Aruncând irizaţii portocalii, nava se desprinde lent din încleştare.

Ştie că nu poate părăsi planeta. A făcut totul pentru a-i împiedica pe ei, pe csii, să plece înainte de a fi sub stăpânirea ei.

Este dezorientată.

Turbate parcă, trombe uriaşe de particule multicolore se învârtesc în jurul navei care ia înălţime cu repeziciune.

Ce vor să fAcă?!...

Unde pleaCă... încotro?...

Nu poate pierde... nu acum... Nu poate... Nu se POATE...

Se agită, zbătându-se şi acoperind cerul planetei cu nori de praf. Urletul nisipului care străbate aerul în vârtejuri imense pare un geamăt de neputinţă şi deznădejde, de furie şi ură.

Nu mai urcă...

Încotro se îndreaptă?...

ÎNCOTRO?...

O clipă, surprinse parcă de un ger cumplit, coloanele, vârtejurile şi norii de nisip îngheaţă. Pare o poză care a surprins un fenomen în plină mişcare.

Aaiii... Aaiii... AAIII...

Spre Ei... se îndreaptă spre EI...

De ce... DE CE NU I-A DISTRUS?...

Acum... EI... nu ar fi avut unde să fugă...

Nu Ar Fi avut Unde...

Trebuie... Trebuie... Să dea... Să dea... Tot... TOT... AltfeL va pierde... pierde... PIERDE... tot... tot... TOT...

*

Torente de nisip se prăbuşesc asupra navei. Covârşită

parcă de greutatea lor, aceasta, cu pântecul în care gura hangarului apare ca un rânjet, coboară lin în centrul celei mai întinse zone acoperite cu aşa-numiţii „corali”. Sub enorma greutate, ramurile se frâng cu zgomote seci. O irizaţie roşiatică, întâi vagă apoi tot mai intensă, începe a umple atmosfera. Haoticele cascade de nisip se transformă într-o pulbere fină care se cerne asupra navei, transformând-o într-un imens troian.

— Detecţia… semnalează prezenţa gazului în navă…

— Anunţaţi când încetează agitaţia particulelor pătrunse în hangar…

Un semnal clipeşte scurt. Panda aruncă o privire indicatorului.

— Decuplaţi ventilaţia în camerele ieşite din circuit…

Semnalul încetează.

— Atenţiune… Cantitatea de praf acumulată în hangar a crescut peste limita admisă ca lest…

— Mai aşteptăm…

Minutele trec greu. Monitoarele pe care ar trebui să apară imagini din exterior sunt scoase din funcţiune. Acoperite de praful care continuă să cadă îngropând nava sub un strat tot mai gros, receptoarele amplasate pe suprafaţa acesteia nu mai transmit nicio informaţie vizuală.

— Nu se mai semnalează nicio activitate a particulelor de nisip în interiorul navei…

— Echipa de intervenţie trei să pătrundă la nivelul zero… Să etanşeze provizoriu spărtura.

*

Geme.

Gem miliardele de particule care o compun.

Nu poate accepta… Nu… NU va accepta…

Ura o cuprinde.

Va distruge… Simte nevoia să distrugă… Să distrugă… SĂ DISTRUGĂ…

*

— Atenţie… Ei sunt încă sub control străin…

Avertismentul comandantului vine prea târziu.

Un om se prăbuşeşte transformat într-o masă gelatinoasă de jetul întunecat ţâşnit din mica sferă îndreptată spre el.

Surprinşi, ceilalţi încearcă să fugă. Un nou fulger de întuneric. O nouă victimă.

— Cinci şi şase… Interveniţi imediat…

Oamenii aleargă tăcuţi. Palmele, care ţin armele, asudă în mănuşi. Respiraţia gâfâită, amplificată de filtrul căştilor, se face auzită nefiresc în Sala de Comandă şi Control.

Tâmplele zvâcnesc sub zbaterea venelor dilatate, iar gurile sunt uscate şi amare.

Fascicule scurte de lumină se încrucişează cu jerbe de întuneric. Trupuri se prăbuşesc greoi sau se volatilizează. Apoi, aceleaşi mâini ucigaşe aşază cu îndemânare şi rapiditate materialul de protecţie în spărturile planşeului.

— Operaţiune încheiată…

Testaţi circuitele: *L* zero zero… *T* unu unu… *A* şase şase…

— Corecte…

— Porniţi sistemul…

De parcă nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat, voci monotone şi clare se fac auzite în difuzoare.

— Pornit…

— Închideţi hangarul…

Un bâzâit puternic. Uriaşa uşă glisează închizându-se cu un zgomot sec.

— Porniţi motoarele… Faza unu…

Vibraţii puternice încep să scuture corpul navei. Sub efectul lor, praful care o acoperise complet se îndepărtează, dând la iveală suprafaţa netedă şi strălucitoare a carcasei.

— Porniţi ventilaţia…

*

Braţele atârnă moi pe lângă trup. Simte cum o slăbiciune îi pătrunde în oase, în timp ce picioarele capătă un tremur uşor. Ceva umed şi fierbinte brăzdează obrajii. Ridică mâna, dar duritatea căştii opreşte gestul. Braţul cade inert. Prin faţa privirii goale defilează chipuri cu câteva ore mai înainte zâmbitoare: Uyl… Smith… Levrin… Hank… Coks… Corado… Li…

Un glas, pornit parcă din neant, se face auzit:

— Vaar…

Simte strânsoarea unor degete pe umăr.

— Vaar… Hai… Ne pregătim pentru decolare… Este

psihologul. Privind peste umărul lui, întrezăreşte în spatele vizorului căştii strălucirea ochelarilor lui Edo. Ar vrea să plângă, să înjure, să blesteme, dar cuvintele se adună în gât, transformându-se într-un suspin.

Geologul se răsuceşte pe călcâie. Ridică un braţ şi-l sprijină pe umărul psihologului. Cu paşi mărunţi, Edo înaintează în faţa lor, săltând uşor pe vârfuri. Culoarele albe, goale precum gândurile lor, îşi răsfrâng luciul în geamul căştilor de protecţie. Merg tăcuţi. Coşmarul s-a terminat.

*

O stea albă urcă repede pe boltă. Se depărtează tot mai iute, transformându-se într-un mic punct, mai întâi strălucitor, apoi tot mai palid, ca în cele din urmă să dispară în întunecimea spaţiului.

O planetă. O mare întindere galben-maronie, punctată ici colo de pete verzui, pare atinsă de un cataclism. Trombe gigantice, vârtejuri turbate de nisip se ridică în înalturi, se prăbuşesc, aleargă bezmetic, răscolind dunele, ca să se topească şi apoi să renască iar şi iar, cu şi mai multă furie.

GRUP CALIPSO

RAPORT No. 007

CĂTRE NAVA BAZA LAGRANGE III

ÎN ATENŢIA CONSILIULUI DE CONDUCERE
AL GRUPULUI EXPEDIŢIONAR

ÎNCEPUT RAPORT

OBIECT:
ÎN TIMPUL ÎNDEPLINIRII PROGRAMULUI DE CERCETARE PE SUPRAFAŢA PLANETEI NL 3001, AU AVUT LOC O SERIE DE EVENIMENTE A CĂROR IMPORTANŢĂ VĂ RUGĂM SĂ O APRECIAŢI. PENTRU CUNOAŞTEREA LOR AMĂNUNŢITĂ CONSULTAŢI ANEXA 1.

CONSECINŢE:
— ŞAPTE MEMBRI AI ECHIPAJULUI NAVEI ŞI-AU PIERDUT VIAŢA.

— S-AU PRODUS DETERIORĂRI ALE APARATURII, CARE AU PUTUT FI REMEDIATE FĂRĂ IMPLICAŢII ASUPRA CALITĂŢILOR FUNCŢIONALE.
— NU S-A REUŞIT ACOPERIREA INTEGRALĂ A REZERVEI DE ENERGIE. PROCENTUL DE REFACERE ESTE DE OPTZECI ŞI ŞAPTE LA SUTĂ.
— MEMBRII ECHIPAJULUI SE AFLĂ ÎNTR-O STARE DE TENSIUNE NERVOASĂ CARE LE REDUCE CAPACITATEA DE LUCRU.

CERERE:
VA RUGAM SĂ ANALIZAŢI CELE ARĂTATE ÎN RAPORTUL DE FAŢĂ ŞI SĂ DECIDEŢI DACĂ NAVA CALIPSO URMEAZĂ SĂ CONTINUE SAU NU CAUTAREA GRUPULUI EPSILON.

SFÂRŞIT RAPORT

COMANDANTUL NAVEI
C A L I P S O

3

Trei ore.

În primele minute, a fost emisă ipoteza că ar fi vorba de o atenuare trecătoare a semnalului datorată trecerii acestuia printr-o zonă a spaţiului cu o densitate mai mare decât în mod normal. Ordinatorul a formulat ca posibilităţi fie existenţa unui nor de praf stelar, fie cea a unui gaz aflat într-o proporţie neobişnuită pe unitatea de volum.

Zece minute de nelinişte şi întrebări rămase fără răspuns.

Semnalul a reapărut. Întâi slab, abia sesizat de aparate, apoi tot mai puternic, până a ajuns la intensitatea nominală. Au răsuflat uşuraţi. În acele clipe, nimeni nu putea să-şi imagineze că acesta nu era decât începutul unor întâmplări care aveau să pună în pericol existenţa navei Epsilon.

Atmosfera de destindere nu a durat mai mult de şase minute. În clipa când incidentul aproape că fusese dat uitării, Dispeceratul anunţă o nouă fluctuaţie în recepţionarea emisiei. Au urmat variaţii extrem de bruşte şi de rapide ale caracteristicilor undelor recepţionate, după care, intensitatea lor, ajunsă la un maxim, a început să descrească lin, parcă ireversibil, ca să dispară cu totul. Din acel moment nu a mai fost primit niciun semnal-baliză din partea grupului Calipso.

S-a trecut imediat la reanalizarea situaţiei. În Ordinatorul Central au fost introduse toate datele aflate în acel moment la dispoziţie şi cerute de acesta cu privire la caracteristicile staţiei de emisie şi ale staţiei de recepţie, distanţe, traiectorii, caracteristici ale spaţiului străbătut.

După câteva secunde, pe monitorul central a apărut schema întregii traiectorii.

Oamenii ridică frunţile. Privesc. Clipesc mărunt, neînţelegând în primele momente ceea ce văd.

Pe suprafaţa mată, încărcată cu simboluri şi diagrame, câteva săgeţi verzui pulsează slab. Vârfurile lor împung o pată

de culoare închisă, alungită. Se întinde pe toată lăţimea ecranului. Marcată cu o linie sângerie, traiectoria navei se înfundă practic în inima zonei, mărginită de săgeţile avertizoare.

Secundul se lasă greoi pe spătar. Ridică mâna dreaptă. Palma se plimbă pe faţă. Atingerea este plăcută, calmantă.

Înghite în sec.

Mâna coboară. Degetele subţiri ciocăne uşor marginea pupitrului.

— Nu este suficient. Cere o soluţie.

Îşi face vânt, împingând cu o mişcare îndemânatică fotoliul până la pupitrul alăturat.

— Blochează-l, nu-l lăsa liber!

Se apleacă şi trage de o manetă galbenă, cu puţin ieşită în afara cupei. În clipa următoare, siguranţele electromagnetice fixează cu un clămpănit surd fotoliul de podea.

Mereu uită să facă acest gest. Bine că are un înger păzitor lângă el. A lipsit o singură dată şi atunci era să-şi frângă gâtul în urma unei manevre prea bruşte a navei.

Cu gesturi rapide bate câteva clipe la claviatura aflată în faţa sa. Un piuit şi, dintr-o fantă, îşi face apariţia o folie albastră ce cade în nişa specială din pupitru. O prinde cu două degete şi o citeşte mişcând uşor din buze.

— Dă-mi, te rog, codul Beta, spune întorcându-se spre operatorul din dreapta sa.

— Imediat…

— Introdu-l în secvenţa doi a programului Sol…

Nu se mai apleacă. Ridică călcâiul şi, cu o lovitură scurtă, mişcă maneta galbenă. Împinge apoi în marginea pupitrului şi revine astfel lângă comandant.

— Blochează-l…

— L-am…

— Introdus secvenţa doi, se aude o voce.

Monitorul central clipeşte, ştergând de pe suprafaţa sa imaginea anterioară. În locul ei apar câteva diagrame, iar un glas de copil umple încăperea:

„SOLUŢIA CEA MAI SIMPLĂ ESTE DE A OCOLI ZONA MARCATĂ CU HAŞURI.”

Apăsând un buton pe care scrie „DIALOG CALCULATOR”,

comandantul încreţeşte fruntea şi priveşte ecranul cu o expresie de parcă ar aştepta ca, din clipă în clipă, să apară figura unui om.

— Cu cât va fi întârziată întâlnirea cu nava Calipso dacă facem această manevră?…

Câteva clipe de linişte după care vocea cristalină se face din nou auzită:

„ÎN CAZUL UNUI REGIM OPTIM DE ZBOR, VOR FI NECESARE MINIMUM ŞAIZECI ŞI PATRU DE ORE ŞI PATRUZECI DE MINUTE.”

— Este mult. Nu putem întârzia atât… Altă soluţie nu ai?

„SE POATE URMĂRI TRAIECTORIA STABILITĂ INIŢIAL… ATENŢIE: ACEASTĂ MANEVRĂ ESTE PERICULOASĂ DEOARECE NU SE CUNOSC CAUZELE CARE PROVOACĂ MASCAREA ZONEI DE EMISIE. DE ASEMENI, EXISTA POSIBILITATEA CA EMIŢĂTORUL SĂ-ŞI SCHIMBE ÎN MOD IMPREVIZIBIL POZIŢIA PE TIMPUL TRAVERSĂRII SPAŢIULUI MENŢIONAT ANTERIOR. ACEASTA POATE ÎMPIEDICA NAVA EPSILON SĂ MAI LOCALIZEZE ŢINTA CALIPSO.”

— Ce propui?…

„PROPUN APROPIEREA DE ZONA ATENUATOARE, ÎN SCOPUL DETERMINĂRII CARACTERISTICILOR EI FUNCŢIE DE REZULTATELE CARE VOR FI OBTINUTE, VA FI DECISĂ TRAVERSAREA EI”.

Un declic şi diagramele de pe monitorul central dispar.

— E bună ideea „Puştiului”, spune comandantul.

„Puştiul”. Dacă cei de la Bază ar afla că a modificat vocea Ordinatorului, probabil că la înapoiere l-ar trece pentru câteva luni bune la o activitate de birou, lucru care nu-l încântă deloc. Ca să prevină aceasta, a avut grijă să introducă în memoria „Puştiului” o comandă. Când va da instrucţiunile de revenire pe Lagrange III, pe ecran va apare un text de atenţionare „ŞTERGE VOCEA”, ceea ce îi va aminti că trebuie să înlocuiască micul circuit din blocul de redare, pus de el, cu cel original. Oricum, niciunul din operatorii din Sala de Comandă nu-l va trăda, cu atât mai mult cu cât toţi sunt foarte amuzaţi şi mulţumiţi de mica modificare făcută.

— Hunt, porneşte detecţia pe direcţia de zbor pe control manual, spune fară a ridica privirea de pe cadranele din faţa

sa. Încearcă să obţii întinderea totală şi cât mai precisă a spaţiului atenuator…

Operatorul interpelat apasă pe câteva butoane. Ecranul radar de pe pupitrul său se luminează. Dunga albă a spotului începe să baleieze cu o mişcare regulată dreptunghiul mat. Cifre, clipind cu o lumină verzuie în partea superioară a ecranului, apar şi dispar, modificându-şi în permanenţă valorile, în centru, o pată răspândind o lumină difuză, mai intensă la fiecare trecere, se conturează asemeni unui ghemotoc de aburi.

— Nu putem obţine decât secţiunea aflată perpendicular pe direcţia noastră de mers…

— Ştiu. Preiau şi eu imaginea…

Câteva secunde de tăcere.

— Nu poţi să mai clarifici?…

— Încerc… Am impresia că ceva nu este în regulă…

— Vreo defecţiune?…

— Nu… Nu cred…

Mişcând degetele cu dexteritate pe claviatura aparaturii, operatorul face câteva testări ale circuitelor.

— Totul funcţionează bine…

— Măreşte puterea…

— Este deja aproape de maximum… N-aş vrea să pârlesc ceva…

— Măreşte-o…

— În regulă… Este pe maxim…

Indiferentă la insistentele încercări, imaginea pierde încet dar sigur din claritate. Masa vaporoasă care acoperea iniţial aproape tot ecranul s-a redus acum la dimensiunea unei monezi, ca apoi să dispară complet.

— Nu văd altă explicaţie decât aceea că, acolo, ceva absoarbe în întregime fascicolul radio…

— Opreşte, te rog, detecţia!

Un gest, şi ecranul locatorului se întunecă.

— Să aşteptăm câteva secunde.

Este nedumerit. Nu poate să înţeleagă de ce în primele minute a fost posibilă „palparea” zonei, iar acum nu.

— Ed. Telescopul…

— Negativ…

— Adică?...

— Se menţine aceeaşi zonă întunecată... Observ doar o foarte slabă modificare...

— Modificare?

— De câteva minute, deschiderea în plan vertical s-a apropiat ca mărime de cea în plan orizontal. Variaţia este foarte mică şi lentă, dar văd că are constanţă...

— Deci are tendinţa de a deveni circulară?...

— Da, dar repet, mişcarea este extrem de lentă...

— Hunt, porneşte-l...

— O clipă! intervine operatorul de la consola telescopului. Evoluţia dimensională a încetat.

— Eşti sigur?

— Asta indică aparatele. Vizual, în observaţie directă, nu am cum să-mi dau seama. Modificarea a fost lentă, n-a sesizat-o decât aparatul.

Câteva momente de linişte. Aplecaţi peste pupitre, oamenii observă cu atenţie indicaţiile numerice sau grafice care se succed cu repeziciune pe cadrane sau ecrane.

Comandantul îşi trece palma peste craniul complet chel, apoi spune:

— În regulă, Hunt, poţi să porneşti locaţia!

— Conectat...

Ecranul clipeşte o secundă.

— A reapărut!

Un norişor argintiu îşi expune contururile uşor alungite şi vaporoase, ocupând întreaga parte centrală a monitorului.

— Şi-a modificat gabaritul...

— Valorile anterioare...

— Imediat... Ţi le dau în careul unu *a*...

— Atenţie, a reînceput să se deformeze! anunţă operatorul de la pupitrul telescopului.

— Viteza? întreabă Hunt.

— Zero virgulă zero unu secunde în orizontală şi zero virgulă trei secunde pe verticală... Valori absolute... Viteza noastră nu intră...

— Confirm aceeaşi evoluţie şi la mine...

— Se accelerează?...

— Pozitiv...

— Se apropie tot mai mult de un contur circular…

— Fuad, la tine nimic?

— Nu, până acum nimic, răspunde operatorul însărcinat cu detecţia gravitaţională şi radio.

— Deci nu avem emisie…

— Poate nu este suficient de sensibilă aparatura.

— Pentru distanţa asta? Nu cred…

— Atenţie, mai facem o încercare! îi întrerupe comandantul. Hunt, la semnalul meu îţi opreşti agregatul, iar tu, Ed, şi tu, Fuad, comunicaţi tot ce observaţi cu aparatele voastre. Veţi face acest lucru permanent şi alternativ, în timp ce Hunt va porni din nou locatorul la indicaţia mea. Să vă spun ce vreau să verificăm?

— Nu, este clar…

— În regulă! Atenţie… Locator… Stop…

În clipa următoare, glasul lui Ed se face auzit rostind monoton:

— Vertical… viteza: zero virgulă şapte trei… Orizontal: zero virgulă zero opt unu… Vertical: zero virgulă şase opt… Orizontal: zero virgulă zero şapte cinci… Vertical: zero virgulă cinci cinci… Orizontal: zero virgulă zero cinci… Evoluţie constant încetinită… Secunda unu… valoare constant zero… Secunda cinci: valoare constant zero… Secunda zece: valoare constant zero…

— Gravi şi radio… nimic de semnalat…

— Atenţie locator…

— … constant zero… Secunda douăzeci: valoare constant zero…

— Activează…

— Activat…

Puncte mici albe, vârfuri de ac care înţeapă ecranul.

— Preia imaginea…

— Preiau imaginea…

O pată alungită ale cărei contururi se pierd treptat.

— Video: evoluţie reluată… Tendinţă accentuată de reducere a valorilor dimensionale…

— Locaţia confirmă evoluţia…

— Gravi?…

— Negativ…

— Radio?…

— Negativ…

— Video… Accelerarea mişcării de concentrare…

— Locaţia confirmă…

— Gravi… radio… negativ…

— Locaţia… Tendinţă de pierdere a imaginii…

— Măreşte puterea…

— Măresc puterea… Maxim… Tendinţa continuă… Dejecţie nulă…

— Menţine pe maxim puterea…

— Menţin pe maxim puterea…

Vocile sunt monotone. Cuvintele se aud clar, precise, rostite cu pauze parcă măsurate cu cronometrul. În semiîntunericul cabinei, cadranele, indicatoarele, becurile de avertizare lucesc sau clipesc multicolor, ochi care privesc în exteriorul sau în măruntaiele navei, legând astfel pe oameni prin mii de fire de micul univers care îi protejează, ca şi de infinitul care îi înconjoară, necunoscut şi imprevizibil.

Un piuit de avertizare.

— Gravi… Puncte de concentrare materială în direcţia de zbor…

— Coordonate…

— Distanţa: opt sute douăzeci şi trei de unităţi… Deschidere simetrică faţă de direcţia de zbor… Şase grade două secunde orizontal… Patru grade treizeci şi şapte secunde vertical… Observaţie: concentraţii…

— Preiau imaginea, îl întrerupe comandantul.

Câteva butoane apăsate. Pe dreptunghiul întunecat, pe care de câteva momente nu mai apăreau decât indicaţiile de putere ale radiolocatorului, incapabil de a mai transmite informaţii despre zona cercetată, apare o nouă diagramă. Un caroiaj, format din linii orizontale şi verticale, este întretăiat de linia continuă a unei spirale care porneşte din centrul monitorului îndepărtându-se în volute lente şi distanţate spre marginea acestuia. În partea stângă cât şi pe bordura superioară a ecranului, cifre şi curbe se succed într-o evoluţie rapidă şi continuă.

Ara roteşte uşor reglajul. Pe fondul alb al monitorului îşi fac apariţia câteva puncte roşiatice. Continuând să mărească

rezoluţia, comandantul priveşte cu tot mai mult interes dreptunghiul lăptos. Punctele se înmulţesc, iar acum au ajuns să stropească cu sângeriul lor întregul ecran.

— Radiolocatorul funcţionează?

- Funcţionează…

— Imaginea a reapărut?

— Negativ…

— Ed…

— Continuă evoluţia de concentrare… Parametrii…

— Nu-i nevoie. Confirmă ce comunic eu…

Pe ecranul din faţa sa, Ara priveşte cu o expresie uşor încruntată săgeţile care au apărut în cele două capete ale axelor care trec prin centrul imaginii. Vârfurile lor, îndreptate către originea sistemului de coordonate, clipesc cu o lumină verde. În imediata lor apropiere, grupuri de cifre îşi modifică din timp în timp valorile.

— Viteza de evoluţie către centrul determinat în planul imaginii de direcţia de deplasare a navei: vertical: zero virgulă şapte zero… Orizontal: zero virgulă zero şase…

— Pozitiv…

— … Vertical: zero virgulă şapte unu doi… Orizontal: zero virgulă zero şase unu…

— Pozitiv…

*

Informaţia aleargă de la individ la individ. În funcţie de codul fiecăruia, cedează anumite secvenţe, trecând apoi mai departe, la alt nivel, dând fiecărui membru o cantitate infimă de energie care conţine însă un mare număr de date.

Un freamăt.

Când se primeşte o secvenţă comună tuturor este un eveniment de o deosebită importanţă. În acele momente, fiecare individ are permisiunea, consfinţită de LEGEA UNICĂ, să schimbe impresii cu până la cinci alţi membri, situaţi la acelaşi nivel calitativ. De asemeni, pot da, după propriul plac, date, selecţionate însă obligatoriu dintre secvenţele calitativ inferioare pe care le deţin, altor cinci indivizi aflaţi pe un nivel de utilitate mai jos sau să furnizeze, la cerere, orice informaţie cerută de un număr maxim tot de cinci membri ai sistemului situaţi pe treapta imediat superioară de utilitate.

Comentează. Toţi deodată şi în toate direcţiile permise de LEGEA UNICĂ. Timpul în care se pot folosi de această posibilitate este redus şi bine definit de aceeaşi LEGE.

Este realmente un eveniment. În ultimul timp au avut parte din ce în ce mai rar de acest lucru. Se pare că NIVELUL ZERO a ajuns să aibă posibilităţi atât de mari de control şi dirijare încât nu mai este necesar a fi transmise, decât foarte rar, informaţii comune tuturor indivizilor.

De această dată are loc un schimb de date la întregul NIVEL ZERO. Motivarea: în spaţiul imediat vecin, a apărut o SURSĂ. O SURSĂ de o calitate cum de mult timp SISTEMUL nu a mai avut ocazia să detecteze. Trebuie stabilite modalităţile de captare, cât şi tranşele care urmează a fi distribuite fiecărui spaţiu de utilitate.

NIVELUL ZERO este îngrijorat. Întregul sistem trece printr-un moment critic şi de aceea trebuie controlat cu multă precauţie. Informaţiile care-i parvin fără încetare demonstrează că transformări importante sunt în curs de desfăşurare în interiorul tuturor treptelor de utilitate. Singurul lucru clar până în acest moment este faptul că fenomenul a fost declanşat de propagarea unei informaţii eronate, furnizată de unul din nivelurile inferioare. Ea a început să penduleze tot mai rapid de la individ la individ, amplificându-şi importanţa şi provocând noi erori. Totul s-a declanşat în clipa când, conform LEGII UNICE, în momentul descoperirii SURSEI, a fost permis liberul schimb de informaţii între sutele de trepte de utilitate.

Acum, schimburile de informaţii care se fac la nivelele inferioare, începând mai ales cu cinci sute unu, par mai alerte ca niciodată. Tranşele de energie circulă cu repeziciune sărind de la o calitate la alta, dar câştigând în permanenţă ca valoare prin acumulările informaţionale pe care le fac.

„Se pare că NIVELUL ZERO va lua iar mai mult decât prevede LEGEA”.

„De unde ştii?”

„Este o informaţie pe care am primit-o de la un nivel inferior.”

„Este sigură?”

„E doar o informaţie…”

„E sigură sau nu?…”
„Nu ştiu. Repet: este doar o informaţie preluată…
„O crezi?”
„În ceva trebuie să credem. Dacă nu am crede în nimeni şi nimic vor dispare punctele de reper. Iar aşa ceva înseamnă că va lipsi baza oricărei acţiuni pe care am dori s-o întreprindem…”
„Poate că ai dreptate.”
„Am dreptate. Iar informaţia că NIVELUL ZERO va lua mai mult decât prevede LEGEA conţine sigur un miez de adevăr…”
„Este dreptul lui.”
„Nu-i adevărat… LEGEA nu spune aşa ceva.”
„Cine cunoaşte cu adevărat LEGEA?… Nimeni.”
„Greşeală… NIVELUL ZERO deţine toate datele. Numai el ştie cu adevărat totul despre LEGE şi de aceea nu furnizează decât informaţiile care îi convin.”
„Ce dovadă ai că aşa procedează?”
„Tu, dacă ai aparţine NIVELULUI ZERO, cum ai proceda?”
„Aş face tot ceea ce prevede LEGEA UNICĂ…”
„Nu cred…”
„Incertitudinea ta nu este o dovadă că LEGEA nu este respectată…”
„Atunci cum a fost posibilă apariţia informaţiei cu privire la eventualitatea tranşării incorecte a SURSEI?”
„Nu există sisteme perfecte. Oricând pot apare perturbaţii…”
„Deci NIVELUL ZERO, care este şi el un sistem, admiţi că ar putea fi imperfect?...”
„Nu ştiu…”
„De ce ocoleşti răspunsul?… Te-am întrebat doar dacă admiţi sau nu…”
„Nu… ştiu…”
„Modul cum ai răspuns, cu acea pauză între nu şi ştiu, spune de fapt că nu vrei să răspunzi. Dacă voi continua raţionamentul, ajung la concluzia că refuzul tău de a da un răspuns clar este consecinţa fricii… Frica este provocată de necunoscut sau de confruntarea cu un sistem imperfect, deci ale cărui reacţii nu poţi decât să le bănuieşti, fără a avea

siguranţa producerii lor…”
„Nu este obligatoriu…”
„Deci pentru mine este clar: admiţi că NIVELUL ZERO nu este perfect…”
„Tu ai spus-o…”
„… Iar imperfecţiunea lui poate duce la abateri de la prevederile LEGII…”
„… Şi, dacă o luăm din aproape în aproape, putem chiar considera că de fapt noi, cei de la nivelele inferioare, nu cunoaştem LEGEA UNICĂ, ci o cu totul altă LEGE, făcută şi difuzată de NIVELUL ZERO, astfel încât să-i fie favorabilă.”
„Să nu exagerăm…”
„Bine, să nu exagerăm. Acum îţi voi spune şi eu de ce NIVELUL ZERO nu are interesul de a se abate de la LEGE…”
„Spune…”
„Pentru că, orice deviere se va repercuta în final, sub o formă sau alta, asupra sa.”
„Prostii! Există întotdeauna o plajă de toleranţă în care poţi manevra fără niciun pericol…”
„Aceste manevre, cum le numeşti, vor duce în timp la acumulări calitative care pot fi pierdute de sub control… Iar NIVELUL ZERO ştie acest lucru…”
„Şi, în consecinţă, va avea grijă ca variaţiile să aibă valori nepericuloase.”
„Ar risca… Şi mai trebuie să ţii cont că, fără o funcţionare optimă a tuturor nivelurilor de utilitate, capacitatea sa ar avea de suferit, iar optima funcţionare se obţine numai atunci când are loc respectarea integrală a LEGII UNICE…”
„… Care nu poţi fi sigur dacă a fost sau nu modificată…"
„Ne întoarcem de unde am pornit. Cred…”

*

„SURSA!… Ce se întâmplă?…”
„Dispare… A dispărut!…”
„Imediat!… Anulăm liberul schimb de informaţii!…”

*

O undă. Vibrează scurt.
Pornită de la NIVELUL ZERO, străbate utilităţile, rupând cu semnalul ei deosebit de puternic orice schimb de informaţii. În urma sa, întregul sistem reintră în starea corelată de

funcţionare. Indivizii se reintegrează, schimbul de date limitându-se numai la cel strict, impus de gradul de utilitate al nivelului de care aparţin.

*

„Cum este posibil?…”

„Trebuie să ne sincronizăm şi să cercetăm.”

„NOI suntem NIVELUL ZERO… NOI nu avem voie să greşim…”

„Dacă informaţiile primite sunt eronate, greşim…”

„Dar organizarea impusă de LEGE nu permite erori…”

„Totuşi, undeva, un nivel anume, nu a furnizat date corecte…”

„Ar fi fost depistat…”

„Dar o SURSA nu poate dispare brusc…”

„LEGEA nu spune nimic despre comportamentul SURSELOR…”

„Dar, până acum, aşa ceva nu s-a mai întâmplat…”

„Acest lucru nu poate impune limitări posibilităţii de apariţie a unor noi fenomene…”

„Societatea noastră există de un timp nedefinit încă…”

„… Este însă precis stabilit că nu dintotdeauna…"

NIVELUL ZERO este în alertă.

Dintr-o dată, perfecţiunea organizării sale este pusă sub semnul întrebării de ciudata comportare a unei SURSE.

Informaţiile cu privire la apariţia şi caracteristicile ei au declanşat automat acţiunea acelei părţi din LEGE care permite, pentru un anume timp, interferenţa liberă a nivelelor de utilitate. Acesta este un moment deosebit de important nu numai pentru indivizii care compun cele o mie două sute unsprezece trepte calitative, dar şi pentru sistemul suprem de conducere întruchipat de NIVELUL ZERO. Este clipa când, aşa cum cere LEGEA UNICĂ, el are datoria de a detecta, selecta şi analiza toate informaţiile incipient periculoase pentru organizarea şi evoluţia societăţii luate în totalitate, pe care le schimbă între ei, în mod liber şi aparent necontrolat, indivizii aflaţi pe aceeaşi treaptă funcţională sau pe nivele diferite. De asemeni, trebuie să stabilească şi cauzele care provoacă perturbaţiile respective şi să ia măsurile care se impun pentru neutralizarea lor.

De câtva timp, devierile de la regimul optim de funcţionare se ţin lanţ. Acest lucru se observă mai ales în a doua jumătate calitativă a sistemului, mai precis, începând cu cinci sute unu-cinci sute doi, unde se produce procentajul maxim de erori. Sub aceste nivele, numărul lor scade. Explicaţia care a fost formulată este că, în partea inferioară, numărul şi calitatea datelor prelucrate de fiecare individ sunt de o valoare scăzută, de unde şi posibilităţi mai reduse de abateri semnificative. Pentru zona centrală a sistemului, situaţia se schimbă însă. Aici se găseşte o plajă care cumulează salturi calitative importante. S-a ridicat chiar problema de a se împărţi întreg sistemul în două domenii, cu scopul unui mai facil control: unul INFERIOR, celălalt SUPERIOR. Faţă de acestea, urmează a fi adoptate două suprasisteme de control calitativ diferite. Concluzia finală a fost că, toate aceste dereglări se datorează în primul rând „mobilităţii în imobilitate” a sistemului pe care îl formează cele o mie două sute unsprezece niveluri de utilitate.

Ştiau de mult.

Se temeau de clipa aceasta. LEGEA UNICĂ prevede că, de la un anume număr de indivizi şi nivele, va apare necesitatea mişcării. Nu preciza valoarea în sine, ci doar spunea că, în timp, această situaţie va apare inevitabil, iar ea va fi recunoscută după frecvenţa crescută a abaterilor, scăpate de sub controlul NIVELULUI ZERO, petrecute în interiorul sistemului. Din această clipă, glăsuia LEGEA UNICĂ, ea, LEGEA, va trebui modificată în aşa fel încât să prevină prin toate mijloacele posibilitatea, altfel inevitabilă, de autodistrugere a sistemului.

Se tem.

Este pentru prima oară când vor trebui să ia o decizie care nu este prevăzută în LEGE. Este pentru prima oară când chiar ei trebuie să modifice LEGEA. Este pentru prima oară când existenţa SISTEMULUI depinde cu adevărat de ei.

Se tem.

Sunt nehotărâţi.

Nu ştiu cum să procedeze.

Se tem.

Se tem şi de faptul că nivelele inferioare pot să simtă

această slăbiciune, această incertitudine.

Se tem.

Se tem şi pentru că pentru prima oară se află în faţa unei SURSE cu un ciudat comportament.

Se tem.

Se tem şi pentru faptul că frecvenţa de apariţie a SURSELOR a rămas neschimbată, în timp ce numărul membrilor care compun SOCIETATEA a crescut exponenţial. Drept consecinţă, cantitatea de energie acordată fiecăruia, funcţie bine înţeles de nivelul de utilitate pe care se găseşte, a scăzut considerabil, depărtându-se tot mai mult de valoarea cerută de o funcţionare optimă a SISTEMULUI.

Au tot mai mult convingerea că au intrat într-un cerc de interdependenţe, soluţionarea oricărei probleme putând duce la rezolvarea, cel puţin temporară, a ansamblului perturbaţiilor.

Se tem, iar LEGEA nu spune nimic.

Nimeni nu ştie cum a apărut LEGEA.

Există.

Pur şi simplu există de când se cunoaşte existenţa SOCIETĂŢII. Nimic nu a fost modificat în ea. Nimeni nu şi-a pus întrebarea de ce. Şi asta în primul rând pentru că nu a fost necesar să se schimbe nimic. Soluţiile pe care le-a oferit în orice situaţie s-au dovedit perfecte. Dar acum, rezolvarea pe care o cere este ca să fie chiar EA modificată. Cum, nu spune. Arată doar ce anume trebuie să se obţină, mai bine zis să se evite.

NIVELUL ZERO vibrează.

Informaţiile aleargă, se încrucişează, se combină în miliarde de variante posibile.

Se scormoneşte trecutul pentru a se putea asigura şi proteja viitorul SOCIETĂŢII.

Grijă.

Teamă.

Pentru sine, pentru toţi.

Încearcă să afle măcar de ce SURSA a dispărut şi cum ar putea face să reintre în câmpul de detecţie al SISTEMULUI.

Au nevoie de această SURSA.

*

— Atenţie locator… Stop…

Un declic. Ecranul aflat în dreptul lui Hunt clipeşte şi apoi se întunecă ştergând cu pleoapa sa neagră imaginea luminiscentă a grilei de reperare.

— Locator… încetat funcţionarea, spuse Hunt.

Se lasă pe spate şi, împingând uşor cu mâna în marginea pupitrului, roteşte fotoliul întorcându-se pe jumătate către comandant. Îi priveşte profilul. Fire de păr subţiri şi dese împodobesc coama nasului mare şi coroiat. Prezenţa lor compensează parcă lipsa totală a acestei materii de pe craniul ale cărui luciri rivalizează cu sclipirea ecranului monitorului. Doi ochi mici privesc de sub arcadele stufoase şi încruntate.

— Ed… Fuad…

— … A început o reducere a vitezei de contracţie, se aude vocea uşor hârâită a primului observator.

— … Situaţie neschimbată. Detectorul gravimetric indică prezenţa unor corpuri materiale de dimensiuni fixe şi în repaos relativ… Nu am semnal radio.

— În regulă, mai aşteptăm puţin, spune comandantul.

Este riscant ceea ce face. Regulamentul interzice scoaterea din funcţiune în mod voit, indiferent pentru cât de puţin timp, a vreunuia din sistemele care asigură cercetarea permanentă a spaţiului înconjurător pe distanţe de sute de mii de unităţi. Această aparatură poate fi considerată una din principalele verigi din cadrul complexului de mijloace şi metode care asigură securitate zborului şi deci a membrilor expediţiei. Are totuşi o satisfacţie, dacă poate fi numit satisfacţie sentimentul pe care îl trăieşte. Există în sfârşit o certitudine: fenomenul este influenţat de undele emise de radiolocator. De ce, nu ştie, dar este cel puţin clar cum…

— Atenţie, spune Fuad, detecţie specifică prezenţei unor mase moleculare distribuite aproximativ uniform în zona vizată…

O strălucire roză începe să păteze albul lăptos al ecranului gravilocatorului. Punctele de un roşu aprins, care nu şi-au schimbat poziţia, par nişte pietre preţioase înecate într-o mare de carmin. Cifrele care furnizează, cu clipirile lor verzi, date despre evoluţia fenomenului arată o tot mai lentă

transformare a petei alungite în una de o formă circulară. Trec câteva secunde apoi rămân imobile arătând mereu aceeaşi valoare.

— S-a oprit…

— Calipso?…

— Nimic… Ne aflăm exact în umbra chestiei ăsteia din faţă…

Xavier, comandantul navei Epsilon, se apleacă şi, din câteva mişcări reface legătura audio cu ordinatorul principal. „SPUNE…”, se face auzită vocea de copil.

Oricât ar fi de abătut, glasul acesta reuşeşte în câteva secunde să-l destindă dar în acelaşi timp să simtă parcă material răspunderea care îi apasă umerii. Înmoaie cu tonalitatea sa catifelată muchiile pupitrelor, ca şi lucirea rece a cifrelor şi diagramelor electronice care acoperă multitudinea de cadrane ale aparaturii de bord.

— Ţi-am furnizat noile date… Ce propui?…

Câteva clipe de tăcere. Un piuit, apoi:

„REDUCEŢI LA VALOAREA MINIMĂ ADMISĂ DE CONDIŢIILE DE ZBOR PUTEREA RADIOLOCATORULUI. CONTINUAŢI SUPRAVEGHEREA. DEOARECE SE PARE CĂ EXISTĂ O INTERDEPENDENŢĂ DIRECTĂ ÎNTRE FENOMEN ŞI EMISIA…”

— Te rog, fără explicaţii! Rezumă-te numai la soluţii…

„SOLUŢIE… TRANSFERĂ COMENZILE PENTRU CONTINUAREA ZBORULUI. VOI AVEA CAPACITATE MAI MARE DE A REACŢIONA PRIN ANULAREA FUNCŢIEI INTERMEDIARE PE CARE O EFECTUAŢI… ÎNTREGUL ECHIPAJ SĂ APLICE MĂSURILE DE SECURITATE PENTRU ALARMĂ DE GRADUL DOI…”

— De acord, bătrâne… Te repun în pâine, mormăie comandantul, în timp ce manevrează contactele care introduc nava în regim de zbor complet automat. Totodată dă comenzile necesare pentru alertarea tuturor oamenilor.

— Acum ce facem, aşteptăm?

— Da.

Zece oameni. Stau în fotolii cu spătare înalte, care le depăşesc creştetul şi privesc printre pleoape indicaţiile aparaturii. Ochii, obişnuiţi cu semiîntunericul cabinei, se fixează parcă indiferenţi pe cadranele fosforescente.

Sunt clipele cele mai delicate pe parcursul unui zbor. Cu

toate că au o deplină încredere în capacitatea de decizie corectă şi rapidă a ordinatorului, de fiecare dată când trebuie să-i acorde autonomie totală în situaţii critice îi cuprinde o neplăcută senzaţie. Este ca şi cum o maşină vine spre tine, în plină viteză, iar tu, cu toate că te poţi deplasa, stai şi aştepţi ca persoana cu care eventual te afli să te tragă de mână şi să te scoată astfel din locul periculos.

Cu toate că braţele atârnă moi pe rezemătoare, destinderea este numai aparentă. Nervii le sunt, cu fiecare clipă ce trece, tot mai tensionaţi. Unii încearcă să se gândească aiurea, de cele mai multe ori acest aiurea însemnând nava Bază. Acolo sunt locuri de distracţie, prieteni, dar mai ales prietene. Cunoştinţe în general ocazionale, aşa cum se întâmplă cu marea majoritate a membrilor permanenţi ai navelor de cercetare şi explorare. Un lucru curios: sunt puţini acei cărora le fuge gândul spre Pământul pe care l-au părăsit cu mult timp în urmă. Încearcă să-şi amintească locuri pe care le-au colindat dar, de fiecare dată, peste imaginile nebuloase pe care cu greu reuşesc să le scoată din adâncul memoriei, se suprapun cele pe care le oferă câmpurile, lacurile sau dealurile care formează relieful, artificial dar deosebit de frumos, al minusculei fărâme din Terra şi care, după mai bine de zece ani de călătorie prin spaţiu, a ajuns să poarte mai mult de şaizeci de mii de suflete.

Aşteaptă. Zece oameni. Iar de aşteptarea lor depinde existenţa a altor nouăzeci şi doi, care, în pântecul navei, în liniştea aşternută, simt fiecare zvâcnire a carcasei ce-i poartă spre necunoscut.

*

Agitaţie.

A reapărut.

NIVELUL ZBRO se linişteşte. O undă de nesiguranţă totuşi…

De ce aşa de slab? Înainte de-a ajunge în apropierea SISTEMULUI, SURSA a pierdut foarte mult din energie. Dacă nu intervine nicio schimbare în bine, prezenţa ei va trebui neglijată. Orice convergenţă va însemna o risipire rapidă a resurselor, fără perspectiva măcar a compensării lor.

Se teme.

Involuţia este dificil de stăpânit. Cere un mare consum energetic. Nivelurile inferioare, odată intrate în mişcare, nu pot fi oprite decât în momentul dispariţiei SURSEI, sau consumării ei. Intervenţiile făcute pentru a stopa sau schimba cursul normal al acestui proces pot provoca tulburări de structură a SISTEMULUI care în final duc la distrugerea a numeroase niveluri de utilitate. Mai grav este însă nu atât pierderea unor trepte calitative ci faptul că acest lucru se petrece complet aleator, deci imposibil de controlat. În istoria cunoscută a SISTEMULUI, fenomenul s-a petrecut de patru ori, iar perioadele de recompunere şi restructurare care au urmat l-au întors, practic, de fiecare dată, aproape de stadiul iniţial de formare. Dacă LEGEA nu s-ar fi păstrat prin existenţa NIVELULUI ZERO, probabil că în această clipă SISTEMUL nu ar fi existat, dar totalitatea indivizilor care ar fi supravieţuit ar umple spaţiul în mod inutil, dezorganizaţi şi limitându-se la acele legături reciproce care asigură doar perpetuarea. În această stare, fiecare entitate nu consumă decât foarte puţină energie, iar ea poate să aibă orice natură. Acesta este şi motivul pentru care funcţiile şi calităţile individului sunt primitive, chiar inferioare, celor ale membrilor ultimului nivel din cadrul SISTEMULUI. Nu există raţiune. Totul se rezumă la o vagă percepţie a mediului şi fenomenelor înconjurătoare, prelucrarea informaţiilor care excită senzorii primitivi având ca unic scop reproducerea.

Fiecare individ este purtat în mod liber de efluviile care străbat spaţiul, ici colo apărând concentrări în jurul unor surse mai bogate de energie. LEGEA UNICĂ spune că acesta este şi procesul care duce la formarea SISTEMULUI: concentrarea în jurul unei SURSE. Cu timpul însă, pe măsură ce numărul nivelurilor de utilitate a crescut, calitatea şi cantitatea energiei consumate s-au schimbat, impunând noi funcţiuni SISTEMULUI, deci ducând la apariţia şi dezvoltarea a noi niveluri calitative. Toate se influenţează reciproc din aproape în aproape, dar singur NIVELUL ZERO are posibilitatea de a controla şi deci dirija activitatea SISTEMULUI în ansamblul său. El este de asemeni păstrătorul LEGII şi, chiar dacă un cataclism distruge SISTEMUL, este suficient ca un singur membru al acestui nivel să scape ca LEGEA să rămână

îmbogăţită cu întreaga experienţă acumulată până în acea clipă şi să constituie nucleu şi ghid pentru formarea unor noi sisteme. Se crede că aceasta a fost şi evoluţia actualei societăţi şi care a ajuns în acest moment într-un punct al evoluţiei în care LEGEA nu mai spune nimic. Se află deci într-o situaţie analogă celei care a dus la distrugerea SISTEMULUI anterior.

NIVELUL ZERO se teme tot mai mult. Conştiinţa faptului că refac o evoluţie, o istorie care a avut drept final distrugerea, îl face să se simtă neputincios, incapabil de a întreprinde vreo acţiune decisivă.

„Ce facem?...”

„Ce facem?...”

„CE FACEM?...”

Întrebarea aleargă şi răsună ca un ecou, repetată de fiecare individ care compune nivelul calitativ suprem.

„Aşteptăm?...”

„Nu!...”

„AŞTEPTAM?...”

„DA!...”

„Nu!...”

„DA!...”

O clipă, totul pare suspendat. Oprit parcă de un zid invizibil, schimbul de informaţii încetează.

„Sursa... SuRsa... SURSA!...”

„SURSA!...”

„Su Rs A... SurSA!...”

„C r e ş t e...”

„Creşte!...”

„CREŞTE!...”

Lent, dar ireversibil parcă, peste slaba radiaţie care a marcat până în acea clipă prezenţa SURSEI, un nou flux se suprapune. Intensitatea lui se măreşte cu fiecare clipă care trece şi care scurtează distanţa ce o separă de SISTEM. Încetinită pentru un timp, mişcarea care îl animă se reia cu o vigoare din ce în ce mai mare, apropiindu-l rapid de mărimea optimă necesară transferului de energie.

„PUTEM AcţIOnA...”

„ACŢIUNE!...”

„Ş a n s ă … Şansă…”
Dezorientate şi haotice la început, ideile şi deciziile încep să se organizeze şi să se clarifice. Panica a dispărut. NIVELUL ZERO ştie acum ce să facă.

*

„CRED CĂ ARE O FORMĂ SFERICĂ…”
— Cum adică, „cred”?!… Este sau nu!
„DATELE DE CARE DISPUN NU PERMIT FURNIZAREA UNUI RĂSPUNS SIGUR… SECŢIUNEA PE DIRECŢIA DE ZBOR INDICĂ O DISTRIBUŢIE PERFECT CIRCULARĂ ŞI STABILĂ…”, se face din nou auzit glasul de copil al ordinatorului.
Comandantul priveşte încruntat ecranul.
— Ce sunt corpurile care se găsesc împrăştiate în spaţiul din apropierea acestui… nor sferic?…
„SUNT MASE CUPRINSE ÎNTRE O SUTĂ ŞI ZECE MII DE UNITĂŢI. AU O DISTRIBUŢIE NEUNIFORMĂ ÎN SPAŢIU… NU PREZINTĂ FORME PROPRII DE MIŞCARE…”
O pată de culoare roz, circulară şi cu contururi regulate, ocupă partea centrală a imaginii furnizate de către locatorul gravitaţional. De jur-împrejurul ei, asemeni unui roi de musculiţe, un nor de puncte roşii de dimensiuni diferite umplu ecranul.
— Ştiţi anecdota cu elefanţii? întreabă comandantul.
— Care elefanţi? se face auzit un glas care trădează curiozitatea.
— De fapt este o întrebare… Cine poate să-mi spună de ce elefanţii au ochii roşii?…
— …
— Să vă spun tot eu: ca să se poată ascunde în cireş.
Câteva râsete discrete, de fapt simple sunete guturale, se fac auzite de după spătarele înalte ale fotoliilor. Nimeni nu poate înţelege de unde şi până unde i-a venit comandantului să spună glume într-un moment nu tocmai vesel.
Simţind nedumerirea şi uşoara stânjeneală a celor prezenţi, Xavier se foieşte puţin în fotoliu şi apoi tuşeşte dregându-şi glasul:
— Am senzaţia că în cireşul ăsta, spune întinzând arătătorul către imaginea care acoperă ecranul, stă ascuns… un elefant. Ceea ce spun este mai mult o figură de stil, continuă privind

la punctele roşii, boabe rubinii împrăştiate pe suprafaţa alburie a monitorului. Mă dezamăgiţi cu lipsa voastră de umor. Dacă va trebui să vă explic mereu anecdotele pe care vi le spun, mai bine renunţ... Vă las în lumea voastră închisa şi pesimistă.

Face haz de necaz. Are o pornire care nu-i place deloc şi pe care încearcă în mod sistematic să o stăpânească. Dar, cu toate acestea, este tentat să o lase să se manifeste liber, în ideea că este totuşi utilă. De fiecare dată când apar momente de tensiune care încing şi imobilizează atmosfera din cabină se porneşte pe vorbit, spunând o groază de lucruri inutile, dar care reuşesc în bună măsură să destindă nervii oamenilor. Şuvoiul cuvintelor se opreşte brusc şi de la sine în clipa când ceva îi spune că devine ridicol dacă mai continuă şi că auditoriul capătă o uşoară nervozitate.

Acum tace. Priveşte imaginea din faţa sa şi-şi freacă degetele împreunate unul de celălalt.

— Puştiule, dă-mi caracteristicile geometrice ale... norului din drumul nostru...

„DIAMETRUL: APROXIMATIV DOUĂ MILIOANE DOUĂ SUTE DE MII DE UNITĂŢI...”

— Iar corpurile acelea?...

„DENSITATEA LOR VARIAZĂ PE UNITATEA DE VOLUM DE SPAŢIU LIBER. POT SPUNE DOAR CĂ CEL MAI ÎNDEPĂRTAT CORP DE CENTRUL NORULUI CONSIDERAT CA PUNCT DE REFERINŢĂ SE GĂSEŞTE LA PATRU MILIOANE TREIZECI ŞI UNU DE MII OPTZECI ŞI DOUĂ UNITĂŢI”

— Nu avem timp pentru a întruni Consiliul, aşa că spune repede cam ce ai de gând să faci...

„CER PERMISIUNEA DE A CONTINUA ZBORUL DUPĂ TRAIECTORIA PROGRAMATĂ ANTERIOR. DAR CU O MICŞORARE TREPTATĂ A VITEZEI.”

— În ce scop?...

„CERCETAREA MASELOR NECUNOSCUTE DISTRIBUITE ÎN SPAŢIUL DIN APROPIEREA NORULUI...”

— De ce?...

„EMIT IPOTEZA CĂ PREZENŢA LOR ÎN LOCUL MENŢIONAT ANTERIOR ESTE DIRECT LEGATĂ DE CEA A ACUMULĂRII SFERICE DE MASĂ ŞI CARE PREZINTĂ ÎN MOD CERT

PROPRIETATEA DE A ABSORBI ENERGIE ÎNTR-UN MOD NEMAIÎNTÂLNIT PÂNĂ ACUM. PUTEM OBŢINE ASTFEL INDICAŢII PRIVIND NATURA ŞI PROPRIETĂŢILE NORULUI. MENŢIONEZ CĂ ÎN INTERIORUL ACESTUIA AM DETECTAT PREZENŢA UNOR CONCENTRĂRI DE MASĂ CARE, SE PARE, AU ACEEAŞI ORIGINE CA ŞI CELE AFLATE ÎN EXTERIOR…”

— În regulă. Ai aprobarea, spune comandantul.

Îşi sprijină podul palmelor de marginea pupitrului şi priveşte încruntat câteva clipe marginea lucioasă a acestuia. Apoi ridică fruntea şi spune:

— Ron, cere lansării pregătirea tuturor sistemelor…

— Şi cele de rezervă? se aude uşor mirată o voce.

— Da…

— S-a făcut…

*

„CSYT zero unu zero doi şapte trei trei… răspunde!”

Unda purtătoare se înfige în nivelul cinci sute unu zguduindu-l.

„Informaţiile tale nu sunt conforme…”

CSYT zero unu zero doi şapte trei trei tace.

Este unul din miliardele de miliarde de indivizi care compun nivelul, iar activitatea sa ar trebui să se limiteze strict la ceea ce impune funcţionarea treptei calitative pe care se găseşte.

„Răspunde!…”

Apelul se repetă rar dar cu o forţă care face să vibreze întreg nivelul. Indivizii care se găsesc în imediata apropiere a celui interpelat încep să frâneze schimbul de date şi energie pe care l-au avut până în acea clipă cu acesta. Sistemele lor de supravieţuire îi avertizează de posibilitatea apariţiei unui pericol.

„Deschide HATRA… Trebuie să ştim…”

SĂ a CC e Pte?…

D ac ă nu… îL vor Distruge… DistRuGe…

LEGEA… EA cere… ŞtIe…

Dacă se dezvăluie… Scapă… SCAPĂ… Dar… EI… EI vor înţelege… ÎnŢeLEGE?…

CSYT zero unu zero doi şapte trei trei este speriat şi nehotărât. Trecerea liberă a fluxului de detecţie al NIVELULUI ZERO prin HATRA fără niciun fel de filtrare va avea drept

inevitabilă consecinţă pentru el, individ şi component al SOCIETĂŢII, interdicţia oricărei evoluţii viitoare către nivelele superioare, aceasta în cazul cel mai favorabil.

„Trebuie să ştim...”

Nu poate înţelege cum a fost posibil că acele informaţii, ascunse în cel mai ferit colţ al fiinţei sale, să ajungă la cunoştinţa NIVELULUI ZERO.

Schimbul liber...

AtUNcI...

Momentul când EI au posibilitatea... POT cerceta pe fiecaRE... FIECARE individ...

AtUNci...

At u nci... CEVA i-a scăpat FăRă să-şi dea s E a Ma...

Scurtul SCHIMB liber de date...

ATUNCI...

„Un ultim avertisment...”

Şi cât de mult s-a ferit.

Acele date, acele rezultate ale îndelungatelor căutări făcute pe parcursul evoluţiei sale până la nivelul la care se află nu trebuia să le dea la iveală decât în momentul când ar fi devenit component al nivelului calitativ suprem.

Informaţia...

Nu trebuie... NU TREBUIE să se PIARDĂ...

EI... O vor DISTRUGE...

NU...

Să faCă...

CE... CE... C E...

Cum?...

Ştie...

ŞTIE...

*

Sfere. Alipite. Ghemotoace ciudate şi uriaşe care reflectă orbitor lumina proiectoarelor.

Forme piramidale. Colţuri şi muchii cu linii dure.

Forme alungite. Netede.

Forme alungite cu excrescenţe stranii umflându-le suprafaţa.

Amalgam nedefinit şi indescriptibil de suprafeţe şi volume.

Ochiul luminos le smulge una câte una din noaptea veşnică,

ca apoi pleoapa neagră a spaţiului să le ascundă din nou.

De minute întregi privesc fascinaţi imaginile care se succed lent pe ecranul central. Aerul în cabină pare a fi devenit mai rece şi frisoane neplăcute le aleargă pe spinare, scuturându-le din timp în timp umerii. Martori insensibili şi reci, indicatoarele aparatelor continuă să clipească imperturbabil afişând cifră după cifră, o curbă după alta.

— Ar trebui… să oprim, murmură secundul.

Cuvintele răsună ca într-o cameră goală, fără a avea niciun efect parcă asupra celor prezenţi.

Clipele se scurg din nou fără ca ceva să le tulbure trecerea inexorabilă. Figurile, cu expresii încremenite în diferite atitudini, par ireale în semiîntunericul cabinei, luminate palid de sclipirea imaginilor de pe ecran.

Ieşind cu greu din uimire, Xavier se apleacă puţin şi, cu un gest al mâinii apasă pe un buton.

„STRUCTURI SPAŢIALE DE ORIGINE NONTERESTRĂ…”, se face auzit glasul calculatorului.

— Detectezi activitate?…

„SISTEMELE DE CARE DISPUN NU-MI PERMIT SĂ IAU ÎN CONSIDERARE PREZENŢA VREUNEI ACTIVITĂŢI DE TIP INTELIGENT…”

— Ce sunt?…

„DUPĂ ASPECT ŞI DUPĂ SUMARA ANALIZĂ A STRUCTURII INTERNE, EXISTA CERTITUDINEA CĂ SUNT CORPURI ARTIFICIALE, PROBABIL NAVE SPAŢIALE DE PROVENIENŢĂ NECUNOSCUTĂ…”

— Sunt sau nu locuite?…

„REPET: NU AM DETECTAT PREZENŢA VREUNEI ACTIVITĂŢI INTELIGENTE…”

— Un… cimitir, murmură cineva.

— Este greu de crezut… Unde sunt fiinţele care le-au adus aici… şi de ce… şi cum au plecat?…

— Provin de la acelaşi tip de raţiuni? întreabă comandantul adresându-se ordinatorului.

„AM ANALIZAT OPT SUTE CINCIZECI ŞI ŞAPTE DE CORPURI. CU EXCEPŢIA A DOUĂ DINTRE ELE, TOATE CELELALTE, PRIN FORMĂ ŞI STRUCTURĂ, PAR A APARŢINE UNOR TIPURI DE RAŢIUNI DIFERITE…”

— Asemănări cu structura de tip terestru?…

„DIN NUMĂRUL DE ANALIZE MENŢIONAT ANTERIOR, POT FI SELECŢIONATE UNSPREZECE CAZURI ALE CĂROR CARACTERISTICI INDICĂ UN TIP DE RAŢIUNE CARE ESTE ASEMĂNĂTOARE CELEI TERESTRE…”

*

Au oprit.

Ore întregi, parcă uitând complet de misiunea navei ca şi de acea ciudată pată întunecată care părea să-i ameninţe, au cercetat navă după navă, înregistrând totul, făcând măsurători, notând. Era ca o febră de nestăpânit care le cuprinsese minţile şi nu-i lăsa să se oprească, să raţioneze.

Când au abordat prima navă, au făcut-o cu teamă şi cu infinite precauţii Dar nimic nu s-a întâmplat Nicio fiinţă nu le-a ieşit în întâmpinare. Apoi, treptat, teama a dispărut. Au trecut la cercetarea altor nave. De data asta, năvăleau fără niciun fel de grijă, scotocind şi răscolindu-le până în cele mai ascunse colţuri. La bordul lui Epsilon nu mai rămâneau decât câţiva oameni în Sala de Comandă şi Control, în timp ce restul alergau prin pântecele navelor străine, parcă tot mai obsedaţi de ideea că timpul se scurge prea repede şi nu vor avea când să vadă tot şi să adune tot ce se putea căra în braţe.

Xavier a încercat totul ca să potolească această nebunie. Rămăsese parcă singurul om capabil de o judecată corectă. După tentative repetate şi zadarnice, a renunţat să mai încerce a-şi convinge oamenii să se liniştească.

Acum încearcă să înţeleagă:

Unde se aflau ocupanţii acestor construcţii, expresii ale inteligenţei unor civilizaţii străine?

De ce le-au părăsit?

Cum era posibil ca într-o zonă a spaţiului atât de restrânsă să se găsească adunate laolaltă un număr atât de mare de nave şi aparţinând tot atâtor tipuri de raţiuni?

Prima idee care i-a venit în minte a fost aceea a prezenţei unor radiaţii ucigătoare şi cu o mare putere de penetraţie care au surprins şi decimat echipajele acestor nave. Ipoteza asta a căzut însă imediat pentru că dacă, într-adevăr, fiinţele care conduseseră aceste vehicule spaţiale ar fi fost ucise, oricum sistemele automate de dirijare ar fi menţinut navele

pe traiectoriile avute în momentul intrării în zonă şi, deci, ar fi fost imposibilă, practic, formarea acestui cimitir spaţial.

Şi mai era un lucru extrem de ciudat. Descoperiseră că toate vehiculele, fără excepţie erau în întregime lipsite de resurse energetice. Rezervele de combustibil erau complet epuizate încât numai prin analiza sistemului de propulsie, ce-i drept sumară, se putea determina cu oarecare siguranţă tipul de substanţă utilizată pentru furnizarea necesarului de energie.

O altă caracteristică comună o constituia faptul că peste tot găsiseră presărate mici grămăjoare de praf, pe care agitaţia celor care răscoleau interioarele le împrăştia în aerul cabinelor.

Încăperi de forme ciudate, unele aparent goale, altele pline cu aparate sau lucruri stranii a căror utilitate era greu de înţeles, erau trecute în revistă una după alta, cu o febrilitate greu de controlat.

Au găsit obiecte care păreau a fi scafandre destinate a proteja fiinţe de tip umanoid, în timp ce altele, cu forme stranii, sugerau creaturi având o conformaţie pe care mintea cu greu o atribuia unor raţiuni. Într-o navă au descoperit, aşezaţi la posturile lor, pe membrii echipajului, îmbrăcaţi în combinezoane de protecţie închise ermetic. Erau de tip umanoid. Ochii ficşi, cu pupilele dilatate, priveau din spatele vizoarelor transparente undeva, departe, poate spre planeta natală pe care nu aveau să se mai întoarcă. Câţiva oameni din echipele de cercetare, fără a cere aprobarea, s-au repezit şi au dezermetizat câteva costume care protejau corpuri rigide din care viaţa se scursese probabil de mult, de foarte mult timp. În clipele următoare trupurile, până atunci închise în folia sintetică, s-au transformat într-o pulbere fină care, nor cenuşiu, a umplut încăperea. Această întâmplare a mai trezit puţin raţiunile amorţite, liniştind întrucâtva febra căutărilor haotice, necontrolate. Drept urmare, chiar dacă creaturile, care păreau a fi fost fiinţe ce pilotaseră cândva navele din alte lumi, găsite ulterior în timpul căutărilor îi şocau prin stranietate, nu au mai repetat niciuna din nesăbuitele tentative de a le scoate din costumele ce le protejaseră corpul un timp imposibil de apreciat.

Treptat, obosiţi, au început să revină unul câte unul în pântecele cald, primitor şi viu al navei care îi purtase până în acest cimitir al spaţiului.

Cele văzute nu-i lăsa însă să se odihnească.

Întrebările, care timp de ore stătuseră suspendate, închise în carapacea craniului şi înmulţindu-se cu fiecare clipă care trecea, au pornit a năvăli în conştient, ameţindu-i şi creându-le o stare de nervozitate extremă.

Cu priviri obosite şi ochi încercănaţi, abia ţinându-se pe picioare, dar luând mereu pilule revitalizante, stăteau adunaţi în grupuri mici, discutând aprins. Terminalele Ordinatorului Central, răspândite prin laboratoarele navei, erau solicitate la maximum.

Din aceste momente, evenimentele au început să se precipite.

*

„Deschid HATRA...”

Informaţia de acceptare se strecoară cu greu, smulsă parcă din adâncul fiinţei sale.

Se concentrează.

Întreaga sa energie se adună într-un ghem de forţă pregătită a se dezlănţui.

Va declanşa.

Ştie că acest lucru înseamnă autodistrugere, dar informaţia pe care o va trimite către toţi semenii săi aflaţi pe nivelele de utilitate cele mai apropiate va declanşa o reacţie în lanţ, cu efecte imprevizibile pentru SOCIETATE. El nu va mai exista însă. Vrea doar ca, indiferent de preţ şi indiferent cine îl va plăti, cele aflate de el să nu se piardă...

I n d i f e r e n t d e P r e ţ...

I ndi fErenT CINE va p L ă TI...

INDIF... E... L... t...

*

— Se întâmplă ceva!...

Glasul nu mai este monoton, nu mai este profesional. Este tremurat, uimit şi parcă se poate citi în el o nuanţă de teamă.

Comandantul întoarce capul, privind către cel care a vorbit.

— Ce anume?

— Scade tensiunea debitată de generatoare!...

— Treci pe rezervă până aflăm ce s-a defectat.

— Am trecut. Acumulatoarele nu mai furnizează decât cu foarte slabe impulsuri…

Cu mişcări iuţi şi precise, Xavier apăsă câteva butoane. Rezultatele care apar pe ecran nu sunt de natură să-l liniştească, ci din contră.

— Dă-mi situaţia centralizată a capacităţii energetice a navei, spune, adresându-se de astă dată ordinatorului.

Câteva clipe de pauză pline de încordare.

„PE PARCURSUL A TREI SUTE DOUĂZECI DE MINUTE, POTENŢIALUL ENERGETIC AL SISTEMELOR DE ACUMULARE A SCĂZUT PROGRESIV DIN MOTIVE NECUNOSCUTE… SITUAŢIA A DEVENIT PERICULOASĂ ÎN MOMENTUL ÎN CARE A ÎNCEPUT SĂ SE REDUCĂ ŞI CAPACITATEA DE PRODUCERE. CIRCUITELE DE AVERTIZARE AU INTRAT ÎN FUNCŢIUNE ACUM DOUĂSPREZECE SECUNDE.”

— Cauze?

„NECUNOSCUTE.”

— Atenţie, ceva anormal se petrece la exterior! se aude o voce.

— Preiau datele.

Glasul comandantului este răguşit, încordat.

Pe ecran încep să se înşire una după alta indicaţii numerice şi diagrame. Apoi, acestea se deplasează într-un colţ, iar locul lor este ocupat de imaginea spaţiului din exteriorul navei.

Nu mai este întunecat. Negrul de smoală, punctat de puzderia constelaţiilor, a devenit uşor argintiu, fosforescent. Epsilon pare că se află în centrul unui nor a cărui consistenţă creşte cu fiecare clipă.

— Atenţie. Atenţie… Către tot echipajul… Alarmă de gradul unu… Alarmă de gradul unu…

Difuzoarele repetă ordinul în toate încăperile navei, în timp ce o sirenă cu urletul ei spasmotic reuşeşte să-i pună în picioare şi pe acei de care, după tentative îndelungate, somnul reuşise să se lipească.

— Pata, se face auzită vocea lui Fuad, a început să dispară… A dispărut complet…

— Locatorul?…

— Negativ, răspunde Ed.

Spaţiul devine tot mai argintiu, estompând şi apoi anulând strălucirea de gheaţă a constelaţiilor.

*

„Nivelul unu zero doi trei… Nivelul unu zero doi doi… Nivelul unu zero doi unu… Aveţi spaţiu permeabil liber… Cunoaşteţi LEGEA… Orice depăşire voluntară sau nu a tranşei permise de zona de permeabilitate care vi s-a atribuit atrage după sine anihilarea totală a individului care a încălcat LEGEA… Orice depăşire…”

NIVELUL ZERO şi-a organizat componenţii în jurul SURSEI. Acum formează o sferă perfectă. O capcană perfectă. O capcană perfectă atât pentru SURSĂ, cât şi pentru miliardele de miliarde de indivizi care formează SOCIETATEA. În centru se găseşte SURSA. Ea este miezul unei gigantice portocale a cărei pieliţă subţire este formată de NIVELUL ZERO. Urmează apoi coaja compusă din cele o mie două sute unsprezece niveluri calitative, aranjate într-o succesiune netă şi uniformă.

Transferul energetic a început.

*

Lumina pâlpâie.

Indicatoarele saltă bezmetic şi vibrează parcă într-o ultimă sforţare de a-şi păstra poziţia.

Câteva ecrane care afişează parametri de funcţionare ai agregatelor se întunecă, în timp ce altele au salturi bruşte de strălucire.

O sirenă urlă scurt, apoi sunetul se stinge într-un hârâit scos parcă de un organism în agonie.

— Motoarele… motoarele!…

„NU AAAM… SUF… SUFI… ENTA… ENERGIE… GIE…”

Glasul Ordinatorului pare scâncetul unui copil care face efortul să articuleze primele cuvinte.

Din când în când, în întunericul aproape total, câte o pereche de ochi străluceşte în clipa în care jerba convulsivă de lumină a vreunui ecran inundă pentru o fracţiune de secundă încăperea.

Un geamăt se aude din interiorul navei. Un geamăt care creşte, ca apoi să scadă în intensitate până la dispariţia totală. Renaşte cu răbufnire scurtă, furioasă. Se înmoaie, agăţându-se parcă de pereţii navei cu gheare de neputinţă

care fac să vibreze carcasa în alunecarea lor inexorabilă. Sunt generatoarele. Cu eforturi aproape de fiinţă vie încearcă să acopere uriaşul flux de energie care, ca dintr-o rană, se scurge spre exterior, fiind înghiţit de spaţiul nesfârşit.

— Acţionaţi hubloul! Repede!

Un om îşi desface centura şi se repede către unul din pereţii cabinei.

Trage de o pârghie. Câteva clipe de aşteptare, dar nimic nu se întâmplă.

Pe fruntea omului apar picături mari de sudoare. Dacă în cameră ar fi lumină, s-ar putea vedea cum faţa a devenit dintr-o dată galbenă, iar ochii s-au adâncit în orbite.

Împinge maneta în vechea poziţie.

Aşteaptă.

Înfige bărbia în piept şi trage cu forţă.

Câteva clipe de aşteptare, dar nimic nu se întâmplă.

— Nu răspunde…

Mâna i-a rămas parcă lipită de mânerul pârghiei, în timp ce privirea este îndreptată spre locul în care presupune că ar trebui să se găsească fotoliul comandantului.

— Manual, deschide manual! Repede!

Cu un gest nervos îndepărtează chingile care îl ţin legat de fotoliu şi, dintr-un salt, Xavier se află lângă operator.

— Desfă…

O siguranţă clămpăne. Simultan, un capac se rabate din perete, dând la iveală o roată de circa treizeci de centimetri diametru. Pare robinetul unei instalaţii hidraulice. Mânerul, prins de cercul exterior, stă culcat pe diametrul roţii. Xavier îl apucă şi trage cu putere de el, aducându-l perpendicular pe disc. Apasă apoi un buton aflat în capăt, blocându-l.

— Trage!

Sub forţa celor patru mâini care trag cu putere de mâner, roata începe să se învârtească întâi greu, cu smucituri, apoi tot mai uşor şi mai lin.

— A fost înţepenit… Dacă nu s-a umblat niciodată… la el…

Xavier vorbeşte printre dinţii încleştaţi de efort, continuând să învârtească anacronica roată.

O linie albă. Despică tavanul încăperii de la un capăt la celălalt.

O explozie de lumină inundă sala. Cu un gest reflex, oamenii ridică mâinile acoperindu-şi ochii. În clipele următoare, vizoarele filtrante sunt trase pe faţă, protejând retinele şocate de puternicul aflux de fotoni.

Ridică frunţile.

*

„CSYT zero unu zero doi şapte trei trei... Nu bloca... NU BLOCA!... Lasă libere conexiunile! Lasă libere conexiunile!”

NIVELUL ZERO simte dereglarea. Un singur canal este liber. Cel care străbate HATRA. Celelalte însă opun o rezistenţă tot mai mare fluxului informaţional.

„Trebuie distrus!”

„Nu!”

„Trebuie anihilat!”

„Este important să ştim!”

„Blochează reţeaua! Trebuie distrus!”

„Dacă îl distrugem nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat!”

„Nu este momentul! Nu putem alege! Trebuie anihilat!”

Sunt clipe în care LEGEA obligă NIVELUL ZERO să asigure transferul de energie de la SURSĂ către celelalte trepte de utilitate. Acum, el nu poate analiza decât un număr extrem de restrâns de factori perturbatori. Blocajul care a apărut în chiar inima sistemului îşi amplifică consecinţele în întreaga reţea informaţională, iar cel care l-a provocat nu poate sau nu vrea să răspundă apelurilor venite de la nivelul conducător. Pentru a evita urmările care, pe măsura scurgerii timpului, se agravează, LEGEA obligă la distrugerea individului din cadrul SOCIETĂŢII care a provocat dereglarea.

CSYT zero unu zero doi şapte trei trei cunoaşte LEGEA.

CSYT zero unu zero doi şapte trei trei mai ştie însă că singura modalitate de a asigura difuzarea informaţiilor pe care le deţine fără ca acestea să poată fi total filtrate de către NIVELUL ZERO este aceea de a provoca o blocare aparentă a canalelor de comunicaţie cu ceilalţi membri ai sistemului. Acest lucru, mai ales în situaţia dată, ameninţă direct securitatea SOCIETĂŢII, iar aceasta va obliga nivelul calitativ suprem să întrerupă temporar investigarea centrului vital informaţional HATRA. Rămâne liber astfel principalul canal de

legătură între toate nivelele de utilitate.
Ştie că din clipă în clipă poate fi distrus.
Ştie că încă nu s-au hotărât.
Ştie că şansa maximă o are în clipa de maximă deblocare.

*

O lumină albă a inundat încăperea. Totul pare învăluit într-o ceaţă fosforescentă care parcă se lipeşte de aparate, de îmbrăcăminte, estompând contururile obiectelor şi oamenilor şi creând o stranie senzaţie de plutire într-un spaţiu fără sus şi fără jos, fără timp şi fără realitate.

Ochii se obişnuiesc treptat cu lumina.

Prin transparenţa uriaşului hublou care acoperă tavanul Sălii de Comandă şi Control, albul, într-o infinitate de nuanţe şi mişcări, oferă un incredibil spectacol de lumină. Vârtejuri de argintiu strălucitor se amestecă cu explozii de un alb mat. Alb cenuşiu, alb gălbui, alb cu nuanţe, ce sclipesc numai o clipă, de verde smarald şi roşu rubin, fuioare efemere, valuri lăptoase, gheme de lumină, se nasc, se descompun, se recompun, se amestecă sau se suprapun.

Cu capetele date pe spate, oamenii privesc, privesc şi nu sunt în stare să scoată nici măcar exclamaţii de uimire. Ochii li se cufundă în talazurile albe, în timp ce minţile se umplu de întrebări care înlătură pentru câteva momente teama ce le cuprinsese sufletele.

Xavier apleacă fruntea şi-şi îndreaptă privirile către podeaua care reflectă doar o lumină mată şi pe care par a se fugări umbre cu forme ciudate.

Craniul îl simte gol. Gol, dar un gol alb. Alb lăptos.

Câteva clipe este dezorientat. Nu ştie la ce se gândea şi ce vroia.

Se agaţă cu disperare de câteva idei răzleţite în infinitul gol, gol alb, alb lăptos.

C e a f a… D u R e r e…

Ridică braţul să-şi maseze ceafa înţepenită dar grosimea costumului îl obligă la un efort serios. Acest lucru îl face să-şi revină complet şi să-şi îndrepte privirile către panourile cu aparatură. Indicatoarele se disting cu greutate, iar pe ecranele cu afişare luminoasă nu se mai poate citi nimic.

Loveşte cu arătătorul în dreptunghiurile mici de plastic

transparent într-o zadarnică încercare de a mişca indicatoarele. Apasă câteva butoane, fără ca vreun efect să fie vizibil.

Priveşte linia roşie care indică nivelul rezervelor energetice ale navei. Încet dar sigur, ea se apropie tot mai mult de valoarea zero.

Întoarce capul. Se uită de jur împrejur. Operatorii şi-au revenit din surpriza primelor clipe, iar acum fac eforturi de a culege un minim de date de la aparatura care primeşte tot mai puţină energie utilă funcţionării.

Comandantul face semn unui operator.

— Vino, te rog!

Împreună încep să rotească de volant, până când trapa de protecţie a hubloului nu mai lasă decât o deschizătură suficientă pentru a lumina interiorul încăperii.

Zgomote seci se fac auzite, rând pe rând, în camere, pe culoare. Sunt sistemele automate care, pentru a micşora consumul de energie, întrerup funcţionarea dispozitivelor de condiţionare a aerului.

*

„Elemente ale nivelului nouă opt nouă nu au trecut încă de zona de permeabilitate!”

„Atenţie! Secţiunea centrală a NIVELULUI ZERO! Se produce o suprapunere parţială a nivelelor nouă opt nouă cu trei nivele inferioare şi un nivel superior imediat vecine!”

„Anihilaţi membrul SOCIETĂŢII cu numărul de cod CSYT zero unu zero doi şapte trei trei... ANIHILAŢI CSYT ZERO UNU ZERO DOI ŞAPTE TREI TREI... AniHiLaţI...”

*

Informaţia ajunge prima.

Asta aştepta.

Prin toate canalele informaţionale ale lui CSYT zero unu zero doi şapte trei trei ţâşnesc fluxuri rapide de date.

Se răspândesc cu viteze uriaşe din aproape în aproape la toate nivelele şi către toţi componenţii SOCIETĂŢII.

Câteva clipe, întregul sistem este blocat.

Un fulger verde izbucneşte din inima NIVELULUI ZERO.

CSYT zero unu zero doi şapte trei trei nu mai există.

*

Fâşia de lumină care taie tavanul păleşte o secundă.

Capetele se ridică, iar pe feţele pe care s-au întipărit expresii întrebătoare umbre se succed haotic.

Nu mai este o dungă albă. Este un joc nebun de culori. Din când în când fascicule de linii albastre şi verzi fulgeră prin deschizătură, străbătând spaţiul în toate direcţiile.

*

„CSYT zero unu zero doi şapte trei trei nu mai este…”

„A fost distrus inutil…”

„A fost distrus pentru că ŞTIA!…”

„Greşea!…”

„Dacă greşea nu ar fi fost distrus…”

„Nu greşea… SURSELE sunt raţiuni… SUNT R A Ţ I U N I!…”

„SURSELE… Raţiuni?”

„R A Ţ I U N I!…”

„Din ordinul NIVELULUI ZERO le-am distrus mereu… mereu…”

„Trebuia…”

„Nu!…”

„Trebuia!”

„Nu!…”

„Sunt vitale pentru supravieţuirea NOASTRĂ!… V i t a l e !”

„Nu trebuiau distruse!”

„NOI… sau ELE!…”

„Nu t r e b u i a u distruse!”

„SOCIETATEA nu ar fi supravieţuit dacă nu le folosea energia…”

„Ba da!… Erau R A Ţ I U N I!…”

„NIVELUL ZERO ŞTIA!…”

„Ştia?”

„Ştia!?”

„Nu ştiu… Nu ş t i u!… Poate că da… poate nu… LEGEA nu spune nimic!…”

„LEGEA n u s p u n e n i m i c!…”

„LEGEA… N I M I C… n i m i c!…”

„LEGEA nu e bună… b u n ă!…”

„NIVELUL ZERO m i n t e… m I n T e… M I N T E!”

„LE… ZERO… TE… inte…”

„… inte… te…”

„Minte!”

Informaţiile aleargă, se ciocnesc, se descompun, se recompun deformându-se şi căpătând noi sensuri. Nivelul calitativ suprem poate din ce în ce mai greu să controleze funcţionarea sistemului. Trebuie tot mai des să recurgă la anihilarea indivizilor care se abat în număr tot mai mare de la prevederile LEGII punând în pericol securitatea SOCIETĂŢII. S-a declanşat o reacţie în lanţ. Distrugând pentru a salva situaţia, nivelul calitativ suprem pierde tot mai mult din capacitatea de control, capacitate pe care nu o poate păstra în continuare decât dacă continuă să anihileze orice individ care se abate de la prevederile LEGII.

Sistemul se degradează rapid.

Nava pare înconjurată acum de o sferă de foc pe suprafaţa căreia se încrucişează ca nişte vinişoare verzi şi albastre fasciculele de anihilare emise de NIVELUL ZERO.

Deodată sfera pare a se umfla.

Se dilată tot mai mult şi mai repede. Liniile care îi brăzdau suprafaţa se măresc şi ele. Par gata să plesnească!

O flamă verde.

O clipire a pleoapei întunecate a spaţiului.

*

Întuneric.

Lumină.

Întuneric. Întuneric. Întuneric.

Clipele trec. Fantasticul spectacol nu se mai reia.

Luminiţe de toate culorile se reaprind şi clipesc pe panoul de control. Bâzâind, ecranele se luminează. Zgomote scurte, clămpănituri metalice se fac auzite în măruntaiele navei. Unul câte unul, agregatele îşi reiau funcţionarea normală.

Oamenii se mişcă neliniştiţi în fotolii şi-şi aruncă priviri întrebătoare. Nu sunt încă siguri că totul s-a terminat.

— Avem alimentare normală, spune comandantul, iar vocea sa are darul de a-i pune pe toţi în mişcare.

Priveşte dunga roşie a nivelului rezervelor de combustibil.

— Ara, refă te rog diagrama Regal…

— Ce porcărie! Cine naiba m-o fi pus să mă fac pilot? mormăie secundul, în timp ce degetele aleargă pe claviatura aparaturii.

— Dacă îţi dai demisia ţi-o semnez chiar acum, iar apoi eşti liber să pleci unde vrei, dar în navă să nu te mai prind!

Tonul puţin iritat îl determină pe secund să întoarcă capul şi să-l privească pe Xavier cu o figură uşor mirată.

— Am glumit, ce te-a apucat?

— Ai refăcut diagrama? întreabă comandantul fără a lua în seamă replica coechipierului.

— Da…

Xavier roteşte puţin fotoliul şi priveşte monitorul de pe pupitrul lui Ara.

— În regulă… S-au dus treizeci la suta din rezervele noastre de energie…

— Luăm legătura cu Lagrange?

— Să încercăm mai întâi să aflăm ce s-a întâmplat.

*

Epsilon pluteşte încet şi cu atenţie printre sutele de nave gândite şi concepute de raţiuni străine. Se roteşte lin în jurul propriei axe, pătrunzând tot mai adânc în întunecimea spaţiului. Din loc în loc, pe suprafaţa metalică, ciudate fuioare argintii se agaţă sau par a se încurca în instalaţiile fixate la exteriorul navei. Sub impulsul forţei centrifuge, câte un ghem fosforescent şi aburos se desprinde şi se pierde imediat în spaţiu.

*

— Comandante, avem din nou poziţia navei Calipso! spune operatorul de la pupitrul cu aparatura de urmărire.

— Caracteristica?

— Pozitivă… Recepţie cu fluctuaţii în limita admisibilă…

— Poziţia…

— S-a modificat faţă de cea avută înainte de întrerupere…

— Traiectorie…

— Încă… Dar ce naiba?! Iar?!

— Ce s-a întâmplat?

— Atenuări… Se întâmplă ceva cu antena…

— Imagine, Ara… Antena principală.

Ecranul cenuşiu se întunecă câteva momente. Treptat, o dungă alburie, o geană de lumină, taie în diagonală dreptunghiul de smoală. Se poate distinge acum cu claritate o spirală care se îngustează spre unul din capete. De structura

ei nori argintii, mici ghemotoace de vată, stau agăţaţi înfăţişând privirilor uimite contururi vaporoase într-o continuă pulsare. Se dilată, se contractă, se alungesc sau se rotunjesc, dar prezintă o evidentă tendinţă de grupare spre vârful antenei pe care îl înconjoară cu un nimb fosforescent.

— Ce mai este şi asta?!

— Vom afla îndată, spune Xavier.

Apasă un buton şi, potrivind pastila microfonului în dreptul buzelor, continuă:

— Doi oameni din echipa Delta Trei să se echipeze şi să iasă în exterior. Se vor îndrepta spre antena principală. Vor lua cu ei un recipient de tip *kapa*. Misiunea lor este de a preleva o cantitate din substanţa de culoare alb-argintie ce pare a avea lumină proprie şi care se află în partea superioară a antenei… Aveţi întrebări?…

Din difuzor se aude o tuse seacă, apoi un hârşâit, ca atunci când cineva umblă cu degetele pe suprafaţa microfonului.

— Ce facem cu restul de… materie rămasă pe antenă?

— Îl îndepărtaţi cu jeturi de aer…

— Iar cu recipientul?…

— Îl predaţi imediat carantinei.

— În regulă…

— Altceva?…

— Cred că nu…

— Succes! spune comandatul întrerupând legătura.

Operaţiunea a decurs fără incidente. Timp de un sfert de oră toate privirile au fost aţintite pe ecranul pe care se putea urmări activitatea celor doi oameni. În clipa când a început degajarea antenei, operatorul însărcinat cu supravegherea emisiei de pe nava CALIPSO a anunţat că recepţionează iar semnalul-baliză.

Au uitat de recipientul plin cu ciudata substanţă consumatoare de unde electromagnetice.

Calculele arătau că traiectoria după care se deplasa CALIPSO se îndepărta tot mai mult de a lor aşa că s-a decis luarea legăturii directe şi stabilirea drumului de urmat pentru realizarea întâlnirii.

Când vocea lui Panda s-a făcut auzită în toate difuzoarele de la bordul navei EPSILON toţi membrii echipajului au

început să fluiere şi să strige şi se părea că aceleaşi manifestări de bucurie se petreceau şi în cealaltă navă. Până la întâlnire mai trebuiau să treacă treizeci şi patru de ore.

*

Două ore după restabilirea legăturii, laboranţii care activau în sala carantinei au fost transportaţi la infirmerie într-o stare de gravă anemie. Epuizarea era atât de accentuată încât respiraţia se făcea cu mare greutate, fiecare dilatare a toracelui provocând dureri cumplite. La întrebările insistente ale medicului care dorea să ştie care puteau fi cauzele acestei slăbiciuni subite, nu erau capabili decât să repete în neştire şi cu vizibile eforturi că şi „aparatele sunt epuizate”. Într-adevăr, oamenii care i-au înlocuit pe cei bolnavi au comunicat că o parte din instalaţiile aflate în dotarea carantinei aveau un comportament anormal. Se puteau observa variaţii bruşte în indicaţiile dispozitivelor de măsură şi control, uneori chiar stagnări în poziţii, care nu puteau fi interpretate decât ca o scoatere din funcţiune a aparatului respectiv.

A trecut circa o jumătate de oră fără a se trage nicio concluzie asupra a ceea ce se petrecea. Singura urmare a fost aceea că toţi cei care lucrau acum ca înlocuitori în sala de carantină au început să dea semne de nervozitate şi de oboseală din ce în ce mai accentuată.

*

Este negru. Două dungi roşii îl înconjoară la cele două capete.

Stă pe o măsuţă într-un colţ al încăperii.

Oamenii se mişcă în jurul său fără a-l băga în seamă.

Cineva, preocupat de indicaţiile haotice ale aparatelor, pune mâna pe el cu intenţia de a-l muta mai într-o parte. În aceeaşi clipă are senzaţia unui gol imens în stomac în timp ce picioarele i se înmoaie. Tubul îi scapă din mâini, cade şi se rostogoleşte sub o etajeră.

Omul priveşte cu o expresie năucă. Crede câteva clipe că ceea ce vede se datorează slăbiciunii care i-a cuprins corpul.

Tubul a început să se dilate. Mai întâi în partea centrală, apoi către capete. A căpătat forma unei mingi de rugby.

Omul este atât de uimit încât nu-i trece prin minte că ar trebui să-i facă şi pe cei din jur atenţi la ceea ce se petrece.

Nu poate să-şi imagineze ce fel de forţă este aceea care poate să aducă materialul ultrarezistent din care este făcut cilindrul sub această formă.

Irizaţii de metal care începe a se topi îşi fac apariţia pe suprafaţa neagră.

— Priviţi! reuşeşte în sfârşit să articuleze în timp ce arătătorul se îndreaptă către întunecata formă.

O băşică roşie îşi face apariţia în partea centrală. Se umflă ca un balon de plastic.

Oamenii privesc adunaţi în cerc. Privesc fără a schiţa cel mai mărunt gest de a interveni. În sfârşit, unul se repede spre sertarul unui manipulator şi-l deschide cu o smucitură. Se răsuceşte pe călcâie şi face un prim pas către forma care nu mai este cilindrică, dar care continuă să se afle sub raft. Înainte de a duce gestul până la capăt, obiectul plezneşte cu un zgomot înfundat, iar camera se umple instantaneu de un abur alb argintiu. Cei prezenţi nu au timpul să realizeze ce anume se petrece, că straniul abur pare a se condensa şi, picături mari, lipicioase, acoperă ca o exemă gălbuie mese, oameni, aparate, podea.

Extras din RAPORTUL No 131

grup EPSILON

„… REFERITOR LA ANALIZELE EFECTUATE ASUPRA SUBSTANŢEI ALE CĂREI CARACTERISTICI SE GĂSESC DETALIATE ÎN ANEXA NO. 3… SE POT TRAGE URMĂTOARELE CONCLUZII:

A. ESTE FORMATĂ DIN MACROMOLECULE DE COMPLEXITATE TREI, AFLATE ÎNTR-O ALCĂTUIRE DE UN TIP NECUNOSCUT PÂNA ACUM.

B. A DISPĂRUT CAPACITATEA DE A ABSORBI ENERGIE, CALITATE MANIFESTATĂ ÎN SPAŢIUL LIBER SAU ÎN CONTAINERUL KAPA ÎN CARE S-AU MENŢINUT CONDIŢIILE DIN SPAŢIUL LIBER.

C. STRUCTURILE SUNT DIFERENŢIATE ÎNTRE ELE PRIN PREZENŢA ÎN ZONA CENTRALĂ A FIECĂREI ENTITĂŢI A UNEI REŢELE CRISTALINE TIPICE. SE PARE CĂ ACEASTA JOACĂ UN ROL IMPORTANT ÎN ABSORBŢIA DE ENERGIE.

INVESTIGAŢIILE CARE SE VOR FACE VOR CONFIRMA SAU NU ACEASTĂ IPOTEZĂ.

D. NU A FOST DETECTATĂ…”

*

Momentul întâlnirii cu nava CALIPSO se apropie. EPSILON se depărtează tot mai mult de straniul cimitir al navelor adunate aici din toate colţurile universului.

Se roteşte lent în jurul axei centrale, înşurubându-se tot mai adânc în noapte.

O ultimă scamă alb-argintie cu străluciri fosforescente şi contururi aburoase se desprinde de pe carcasa de oţel şi, zbătându-se o clipă, parcă într-o ultimă încercare de a se agăţa de ceva, dispare înghiţită de întuneric.